DEVRİMCİ İŞÇİ

SAYI 32 — 29 NİSAN 1987 — 2,- DM

Cezaevlerinde Ölüm Kol Geziyor !..

** Cezaevinde tedavi edilmediği için ölüme terkedilen Muammer Özdemir'i 12 Mart günü kaybettik.*

** Arkadaşımız Ahmet Çetin, cezaevinde hastalandı, iyi bakılmadığı için 16 Mart günü öldü.*

** Elazığ Cezaevinden tahliye olan arkadaşımız Cemşi Kaya tutukluyken yakalandığı hastalık nedeniyle İsveç'te tedavi görüyor.*

** Alınan bilgilere göre, şu anda cezaevlerinde ölüm tehlikesi altında yaşayan 200 tutuklu bulunmaktadır.*

GİZLİ İDAMLARI DURDURMAK MÜMKÜNDÜR !

Muammer Özdemir, Ahmet Çetin, Cemşi Kaya örnekleri ve daha nice olay faşizmin devrimci tutuklulara yönelik tasarılarının ne kadar iğrenç olduğunu göstermektedir. Devrimci tutuklular, her türlü tedaviden bilerek yoksun bırakılarak ölüme ya da çürümeye terkedilmiştir.

"Demokrasiye Geçiş"le birlikte açık idamlardan gizli idam uygulamasına geçilmiştir. Siyasi iktidarın "demokrasinin bir gereği" olarak başvurduğu bu yöntemin süreklilik kazanması halinde onlarca devrimci meclisten karar çıkmasına gerek kalmadan idam edilmiş olacaktır.

Gizli idam politikasını etkisizleştirmek mümkündür. Tutuklu yakınlarının ve tutukluların cezaevindeki sağlık koşullarının düzeltilmesi yönündeki mücadelelerine eğer yurtdışından etkili bir destek sağlanırsa, onlarca arkadaşın hayatının kurtarılması mümkündür. Yurtdışında bu konuya ilişkin etkili ve geniş kapsamlı bir faaliyetin yapılması ve uluslararası bir doktor heyetinin Türkiye cezaevlerine gönderilmesi halinde cezaevlerindeki koşulların nisbeten düzelmesi ve hasta olan tutukluların hastahaneye kaldırılması gündeme gelebilecektir. Böylece belki, yeni ölümlerin önüne geçilebilecektir.

Bu konuda herkesi duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Eğer uğraşılır ve etkili bir çalışma yapılırsa gizli idam uygulamalarını durdurmak mümkündür.

Yurtdışındaki ilerici, demokrat ve devrimci güçler bu imkanı değerlendirmelidirler.

MUAMMER'İ ANLAMLI BİR TÖRENLE TÜRKİYE'YE UĞURLADIK

Haberi 4. Sayfada

1 MAYIS VE TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI

Haberi 14. Sayfada

SOL YENİDEN SAFLAŞMALI MI?

Birlik sorunu son günlerde yeniden güncelleşmeye başlamıştır. Solun birliği, sosyalistlerin birleşmesi için Türkiyede ve yurtdışında bir dizi adım atılmakta; tartışma ve toplantılar yapılmaktadır. Birlik arayışlarının konusu ve alanı Türkiye olmakla birlikte bu konudaki tartışmaların ve girişimlerin bir benzeri de yurtdışında gündeme gelmektedir. Bu durum, birlik ve saflaşma konusunda doğru bir perspektifin ortaya çıkarılmasını gerekli kılmaktadır. Bu konuda belirleyici alanın Türkiye olduğunu baştan vurgulayarak Birlik-Saflaşma sürecine ilişkin genel bir yaklaşım sunmaya çalışacağız. Yazının son bölümünde ise yurtdışı açısından bu sürecin anlamına değineceğiz.

İçinde bulunduğumuz dönemde, birliği önemli bir ihtiyaç haline getiren çeşitli faktörlerden sözedilebilir: Sol güçlerin ve emekçi kitlelerin bu dönemde daha güçlü birlikler arzu etmelerine sebep olan temel faktörün 12 Eylül sonrası yaşanan yenilgi olduğu şüphe götürmez bir gerçektir.

Devamı 3. Sayfada

GENÇLİK MEYDANLARDA !

Haberi 8. Sayfada

OĞUZHAN MÜFTÜOĞLU VE MELİH PEKDEMİR'İN AÇIKLAMALARI

Sayfa 10-11-12'de

Kürt Halkına Yönelik Saldırılar Protesto Edildi

HERNE

Yoksul, çileli ve dirençli insanların nazlısı,
Bağımsızlık türküleriyle yankılanıp duran.
En yiğidinden kahramanlıkların timsali
olan KÜRDİSTAN,
Dostluk ve kardeşliğin, candaşlığın
Özgürlük hasretiyle bezenen vatanı.

Yüksek sesle konuşmanın,
18 yaşında genç olmanın,
Yanyana gelmenin, türkü söylemenin
Yasak olduğu KÜRDİSTAN

Kürt köylerinde yine nazlı umutlar
Kanlı ağıtlara dökülüyor.
Kadın ve çocuk çığlıkları
Mitralyöz seslerine eş.
Kana kan diye bağıran generaller
Yine 38'lere, Zilanlara ferman çıkarıp
Ölüm emirleri yağdırıyorlar,
Kürt köylerine, gelinlerine, yaşlılarına
Ve nazlı KÜRDİSTAN'a...

* * *

Evet nazlıdır Kürdistan. Çünkü yıllardan beri insani olmayan her türlü uygulamanın denendiği labaratuvardır Kürdistan.

Kürdistan'la ilgili şimdiye kadar çıkarılan kanunlara bakacak olursak:

*2510 numaralı "mecburi İskân Kanunu" ile kendi vatanında Kürt halkına sürgün politikası dayatılmıştır. Bu kanunla "Türt ırkından olmayanlar" 3 bölgeye mecburi oturmaya zorlanmıştır.

*2282 Sayılı Tünceli Kanunu, "Takriri Sükun Kanunu" ile Kürt halkının islahı istenmiştir.

*2284 Sayılı Tunceli Kanunu'na yapılan bir ekle Kürt halkı T.C. kimliği taşımaya ve askerliğe mecbur edilmiştir.

*Demirel'in başbakanlığı döneminde, 25.01.1967 tarihinde Kürt *Dili resmen yasaklanmıştır.*

80'den sonra ise bilinen diğer tüm baskı ve asimilasyon politikalarına ek olarak sık sık askeri tatbikatlar yapılarak Kürt halkına gözdağı verilmiştir. Bu tatbikatların kronolojisi ilginçtir:

*11.9.1980-2.10.1980 NATO Ekspres Tatbikatı,

*3.10.1980 General Rafet Günalp Tatbikatı,

**29.01.1981 Hakimiyet Milletin*dir Tatbikatı,

*9.02.1981 NATO Tatbikatı,

*10.07.1981 Özgürlük veya Ölüm Tatbikatı, (Anlamı, ya Türk olacaksın ya da öleceksiniz.)

*25.10.1981 Vatan Sana Minnettardır Tatbikatı,

*10.02.1982 Kış Tatbikatı,

*Ekim 1982 Diyarbakır ve Tunceli Tatbikatı,

*10.02.1983 Ağrı ve Erzurum Tatbikatı.

...

Bu tür tatbikatlar hala Türkiye Kürdistanı'nda devam etmektedir. Sınıra yapılan son yığınakla birlikte Kürt halkını Türkleştirmeye yönelik askeri tehdit politikası artık kalıcı hale gelmiştir.

Biz Herne Devrimci İşçi taraftarları olarak bu gerçekleri gözönünde bulundurarak ve Mart 87'deki Irak içlerine yapılan saldırıyı protesto etmek için Herne Belediye Meclisi'ni kadınlı çocuklu kalabalık bir grup halinde işgal ettik. Bu eylemden rahatsız olan SPD'li belediye başkanı polis getirerek bizi dışarıya atmak istedi. Fakat bizim kararlı tutumumuz karşısında polis zor kullanmak yoluna gitmedi. Belediye başkanının önerisine polis uymadı. Belediye Başkanı'ndan Kürt Sorunu üzerine tartışma ve konuşma talebinde bulunduk, talebimiz reddedildi. Bunun üzerine Yeşiller meclise Kürt Sorunu'nun görüşülmesini isteyen bir önerge verdiler, bu önerge CDU ve SPD'lilerin oylarıyla geri çevrildi. Biz bunun üzerine eyleme devam ettik, konuşmalar ve sloganlarla taleplerimizi bir kere daha dile getirdik. Belediye Meclisi üyeleri ve Belediye Başkanı, eylemimizin devam etmesi karşısında geri adım attılar. CDU, SPD ve Yeşiller'den birer temsilcinin katılacağı Açık Oturum ve tartışma önerimizi kabul ettiler, bunun üzerine eyleme son verildi. Açık oturum 27 Nisan tarihinde yapıldı. Eylem Ruhr bölgesi basınında geniş şekilde yer aldı.

Herne Devrimci İşçi

Herne Devrimci İşçi, Irak Kürdistanı'na yapılan bombalı saldırıyı protesto amacıyla, Herne Belediye Meclisi'ni işgal ettiler. Yaptıkları işgalden bir görüntü...

YUNANİSTAN

10 Mart Salı günü IRAK ve Faşist Cunta'nın işbirliği sonucunda Irak Kürdistanı'nda yapılan katliamla ilgili olarak Türk ve Kürt Solu'nun yanısıra (Cephe dışında) Yunan Solu'ndan da katılanlarla birlikte yaklaşık 400 kişi Türk ve Kürt politik mültecileri pankartı altında bir protesto yürüyüşü düzenlendi.

Yürüyüşten 4 gün önce başlayıp yürüyüş günü sona eren Açlık Grevi yapılarak hazırlanan bildiriler dağıtıldı. Ayrıca Irak Konsolosluğu'nun önüne de bir siyah çelenkle imza kampanyasında toplanan 2 bin imza bırakıldı.

Yürüyüş Profilo Meydanı'ndan başladı. Konsolosluğa kadar ortaklaşa tespit edilen faşist cunta ve Irak Kürdistanı'ndaki katliamla ilgili Yunanca sloganlar atıldı. Konsolosluğun önünde ise daha önceden hazırlanan Amerikan bayrağı, Evren'in, Saddam'ın kuklaları ile bir F-16 uçağının maketi yakıldı. Kürdistan'daki katliamda ölenlerin anısına bir dakikalık saygı duruşu yapılarak, *"Kahrolsun Faşizm, Faşist Evren, Faşist Cunta Kürdistan'dan Defol"* gibi Türkçe sloganlar atılarak yürüyüş 15 dakikalık oturma eyleminden sonra sona erdi.

Yürüyüşe; Devrimci İşçi, Sol-Birlik, Rızgari, TKP-B, TDKP taraftarları, Partizan, İşçinin Yolu, YSK ve Devrimci Sol taraftarları katıldılar.

Yunanistan Devrimci İşçi

STUTTGART

Türkiyeli anti-faşist örgütler (Devrimci İşçi, ATİF, DİDF, Bolşevik Partizan) olarak 14 Mart Cumartesi günü, Türk Ordusu'nun Irak'a yaptığı son bombalı saldırıyı; yüzlerce masum insanın öldürülmesini; Kürdistan'da sürdürlen baskı ve operasyonları ve Kürt köylülerinin zorla köylerini terkederek başka yerlere göç ettirilmesini protesto amacıyla bir yürüyüş yapıldı.

Stuttgart İş ve İşçi Bulma Kurumu'nun önünde başlayan yürüyüşe 500'e yakın anti-faşist insan katıldı. Stuttgart Türk Konsolosluğu önünde yarım saatlik bir miting yapıldı. Konsolosluk önünde bulunan emekçi insanlar mitingi ilgiyle izledi. Daha sonra yürüyüş normal seyrinde devam ederek şehir merkezinde bir mitingle sona erdi.

Stuttgart Devrimci İşçi

DİĞER EYLEMLER

T.C. Ordusu'nun Kürt yerleşim bölgelerine yaptığı operasyonu protesto amacıyla Avrupa'nın diğer ülke ve şehirlerinde de çeşitli eylemler düzenlendi. Aralarında Devrimci İşçi taraftarlarının yanısıra diğer sol gruplardan arkadaşların da katıldığı bu eylemlerden bize ulaşanlar şöyle: Hollanda-Roterdam, İsveç-Stockholm, Avusturya-Insbruck, İsviçre, Almanya-Hamburg, Hannover.

STRASBOURG

Kürt halkının sürgüne zorlanması ve Irak'taki Kürt yerleşim bölgelerine yapılan operasyonu protesto amacıyla Strasbourg'ta Avrupa Konseyi önünde bir gösteri yapıldı. Gösteriye Devrimci İşçi taraftarlarının yanısıra Devrimci Sol ve TKP taraftarları da katıldı. Gösteri sırasında bir heyet Konsey'e girerek Türkiye'de olup-bitenleri anlatıp ve Konsey'den Kürtler'e yapılan baskıları protesto etmesini, Türkiye'deki anti-demokratik uygulamaları kınamasını istedi.

Strasbourg Devrimci İşçi

CHUR

Kürt halkına yapılan saldırıyı protesto için KKDK üyesi arkadaşlarla ve İsviçreli bazı sol gruplarla ortak faaliyet yapmaya çalıştık. Yürüyüş ve miting kararı aldık, fakat Kanton idaresi yürüyüşe izin vermedi. Bunun üzerine bizler de Chur'da ve çevre köylerde bildiriler dağıtarak Kürt halkına yönelik saldırı ve katliamları protesto ettik.

Chur Devrimci İşçi

MHP DAVASI: 12 EYLÜL AKLANDI MI?

Bütün kamuoyunun yakından tanık olduğu ve izlediği 7 yıla yakın süren MHP Davası Nisan ayının ilk haftasında sonuçlandı. Türkeş'e 11 yıl gözaltı hapsi, MHP kadroları ve ÜGD yöneticileri beraat, 5 idam ve 9 kişiye de ömür boyu hapis cezaları verildi. Bu da açık bir şekilde cuntanın hangi amaç doğrultusunda geldiğini ve MHP Davası'nın göstermelik olarak açıldığını gösteriyor. 7 yıldan bu tarafa sağa ve sola karşı olduğunu, terörün sorumlularından hesap sorulacağını ve demokrasi yanlısı olduğunu vb. söyleyen rejim 80'ler öncesi hakim sınıflar tarafından iç savaş ortamı yaratma doğrultusunda örgütlenip siyasi arenaya sürülen, tekellerin sömürü ve baskı politikaları gereğince yurdun dört bir yanını kana bulayan, Kahramanmaraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta kitle katliamları düzenleyenler, belediye otobüslerini tarayıp, binlerce devrimci, ilerici ve yurtseveri katledenleri aklamaktadır. Cunta şefleri bununla da kalmayıp, emekçi halkların MHP ve onun işlemiş olduğu cinayetlere karşı duymuş olduğu kinin söndüğünü ve unutulduğunu zannederek, Şahinkaya ve Ersin "Biz zaten başından beri siyasi partilerin yargılanmasına karşıydık", Kenan Evren ise "Dava açıp geçici de olsa yargılamaktan başka yapılacak bir şey yoktu" diyerek Türkeş'in kendilerini hoş karşılamasını istemektedirler. 12 Eylül öncesi yaşanan siyasi ortamın sorumlularından ve Türkeş'in yakın dostu Süleyman Demirel ise Türkeş'e geçmiş olsun diyerek MHP liderine verilen gözaltında tutma cezasının karşısında ne kadar üzüldüğünü belirtmektedir. Türkeş ise yeniden faşist ideolojiyi yaymak ve yeniden cinayet mangaları oluşturmak için şimdiden yollara düşüp yurdun dört bir yanını dolaşarak kaldığı yerden gelecekte devam etmek için kolları sıvamış durumda...

Sağa ve sola karşı olduğunu söyleyerek kendilerinin tarafsız olduğunu ilan eden Cunta ve onun kukla hükümetleri, suçları sadece faşizme ve faşizmin saldırılarına boyun eğmeden yoksul halkın can güvenliğini sağlayıp onun çıkarını korumak olan ve iyiden güzelden yana olmak olan devrimcileri olağanüstü koşullarda yargılayıp yüzlercesini işkencede ve sokak ortasında kurşunlayıp katlederek, onlarcasını darağaçlarına çekerek kamuoyu nezdinde 12 Eylül öncesi yaşanan siyasi ortamdan sorumlu ilan etmektedir. Evet, bugün Türkeş ve rejim sadece kendi kurumlarında kendilerini aklamaktadırlar. Türkeş ve rejimin döktüğü kanların acısı ve kini emekçi halkların kalbinde derin bir uğultuyla beklemektedir.

Baştarafı 1. Sayfada

SOL YENİDEN SAFLAŞMALI MI?

Devrimci Hareket(ler)in ve Halk Hareketi'nin aynı süreçte yenilmiş olması, faşizmin çok yönlü saldırıları karşısında 80 öncesi yaratılmış bulunan mevzilerde ve mücadele hattında tutunulamamış olması, politik bozgunun bütün muhalefet odaklarını etkileyip işlevsizleştirmesi, politik yapıların parçalanması,demokratik ve kitlesel oluşumların dağılması, bütün bir sol hareketin güç ve prestij kaybına uğraması, vb. sonuçlar bu dönemde yoğunlaşan birlik arayışlarının maddi temelini oluşturmaktadır.

Sol grupların kadro ve kitle ilişkilerinde meydana gelen büyük kopmalar, her grubun mevcut rejime karşı tek başına bir şey yapamıyacağını anlamış olması,(bunu hala anlamayıp; "Biz dimdik ayaktayız, herkes gelsin bize katılsın" diyerek böbürlenenlerin yanısıra, "artık hiç bir şey yapılamaz, bağımsız ve özgür bireyler olmak lazım" diyenler var.) bölünme, parçalanma ve dağılmalar, teorik, politik ve örgütsel düzeyde ortaya çıkan kuşku ve güvensizlikler, birlik ihtiyacının subjektif temelini oluşturan bazı sonuçlardır.

Her grubun bir ya da birkaç kez bölünmesi ve bölünmelerin halen devam etmesi,her eğilimin içinden kendi geçmişine damga vuran teorilerden şüphe duyarak yeni teoriler aramaya koyulanların ortaya çıkması, "bağımsızlaşan", "özgürleşen" kadro ve militanların neredeyse büyük bir grup olacak sayıya ulaşması gibi sonuçları da subjektif düzeyin unsurları arasında saymak gerekmektedir.

Kürt milliyetçisi bir grubun dışında hiç bir sol akımın siyasi gelişmelere doğru ya da yanlış temelde şu veya bu şekilde müdahale edememesinin yarattığı sıkıntı ile bu sıkıntının yol açtığı çıkışsızlık ve umutsuzluk durumunu da bu tabloya eklemek yararlı olacaktır.

Türkiye Solu'nun burada bazı yanlarıyla özetlediğimiz bugünkü durumu, sadece birlik arzusunu kuvvetlendirmekle kalmamakta, başka bazı gerçekleri de açığa çıkarmaktadır. Bu gerçeklerden birisini şöyle ifade edebiliriz:

Türkiye Solu, deprem sonrasının kaosunu yaşamakta olup henüz yerine oturamamıştır. Başka bir deyişle, solun haritası henüz tam olarak çizilememiştir.

Bunun anlamı şudur: *Sol, bir yandan ayrışıp bölünürken bir yandan da yeniden saflaşacaktır.*

Evet, Sol yeniden saflaşacaktır; saflaşmak zorundadır. Birliği ihtiyaç haline getiren şartlar, saflaşmayı da zorunlu kılmaktadır. Böyle olunca, birlik ihtiyacına cevap vermek için yapılan çeşitli girişimlerle saflaşma zorunluluğunun gereği olan adımların içiçe geçmiş bir şekilde yaşanacağını söyleyebiliriz.

SOL NİÇİN YENİDEN SAFLAŞMAK ZORUNDADIR?

Bu sorunun cevabını irdelemeye geçmeden önce bu yazıda ele aldığımız birlik ve saflaşma kavramlarının hangi düzeylere ait olduğunu kısaca vurgulayalım.

Bu yazıda geçen Birlik ve saflaşma kavramları esas olarak siyasal düzeye ve bu düzeyin gerektirdiği/zorunlu kıldığı ideolojik düzeye ait süreçleri tanımlamak üzere kullanılmaktadır. Başka bir deyişle, burada geçen birlik ve saflaşma kavramları eylem birliklerini, gruplar arasındaki iş birliklerini ya da demokratik kitle örgütlerindeki birlikteliği veya Cephe ve ittifak türü birleşmeleri anlatmamakta; bir hareket ya da parti şeklinde somutlaşan siyasal birlik ile bu siyasal birlik için zorunlu olan ideolojik birlik süreçlerini tanımlamaktadır.

Bu kısa açıklamadan sonra, sorumuzu irdelemeye geçebiliriz.

Solun yeniden saflaşmak zorunda oluşunun obfektif sebepleri kavranmadan birlik ihtiyacını karşılamak yönünde doğru ve tutarlı adımların atılması mümkün değildir.

Solu yeniden saflaşmaya zorlayan sebepler çeşitlidir. Bir bölümüne yukarda değindiğimiz bu sebeplere şunları ekleyebiliriz.

**12 Eylül öncesi dönemde solun çok gruplu yapısını besleyen dünya şartlarında değişme meydana gelmiştir.*

Hatırlanacağı üzere Türkiye Solu'nun geniş bir kesimi, ülkemizdeki sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına göre değil, uluslararası sosyalist hareket saflarındaki yanlışların kutuplaşmasına göre oluşmuş ve kendisini tanımlamıştı. Sovyet/Ç in/Arnavutluk ve Avrupa Komünizmi şeklindeki bu kutuplaşmanın ilk iki kutbu, (Sovyet ve Çin/Arnavutluk zıtlığı) Türkiye Solu' nun ideolojik söylemlerine ve politik proğramlarına büyük ölçüde damgasını vurmuştu. Rotasını Sovyet-Ç in kutuplaşmasına göre ayarlayanlardan Ç KP/AEP izleyicileri Ç in'deki son gelişmeler nedeniyle ideolojik olarak boşluğa düşmüşlerdir. Ulusal Kurtuluş Savaşları'nın, bağımsızlık mücadelelerinin ve Latin Amerika'daki gerilla mücadelelerinin yarattığı heyacanla da beslenen dünya sosyalist hareketindeki çok kutupluluk bugün eski önemini yitirmiştir. Uluslararası Sosyalist Hareket bugün, genel eğilim olarak, sivrilikleri törpülenmiş bir bürokratik sosyalizm akımıyla, eski söylemlerinden, bu arada Avrupa Komünizmi iddiasından vazgeçen bir sol liberal-reformist akımdan oluşan iki kutuplu bir dengeye doğru evrim geçirmektedir. Ç eşitli ülkelerdeki devrimci gelenek potansiyeli, bu iki ana akımın karşısında bir 3. kutup, dolayısıyla doğru bir yörünge şeklinde kendisini uluslararası düzeyde tanımlayamamıştır.

Özetle, kendilerini öncelikle Türkiye dışındaki gelişmelere ve yanlış kutuplaşmalara göre tanımlayanların bir bölümünün varlık gerekçeleri, ideolojik dayanakları itibariyle, ortadan kalkmıştır.

**Burjuvazinin ve sağcı-faşist güçlerin, "49 parçaya bölünmüş" diye alay ettiği Türkiye Solu'nun çok gruplu yapısının oluştuğu Türkiye zemini değişmiş ve değişmektedir.*

12 Eylül öncesindeki Türkiye şartları, suni sebeplere ve zayıf temellere dayanan gruplaşmalara hayat hakkı tanıyabilmekteydi. Sol adına ortaya çıkan herkes, güçlenme zemini bulabilmekteydi. Aynı geleneğin/eğilimin birer parçası olan gruplar ayrı ayrı örgütler halinde faaliyet gösterebilmekteydi. Bu gelişmeleri besleyip büyüten Türkiye şartları değişmektedir.

Taşıdığı önem nedeniyle bu konu üzerinde biraz daha durmakta zorunluluk vardır.

Büyük toplumsal çalkantıların ve alt-üst oluşların yaşandığı bir ülke olan Türkiye'nin bu özelliğiyle solun büyük alt-üst oluşlara dayanacak yapılanmalara ve bağımsız ve köklü bir geleneğe sahip olamayışı birleşince ortaya çok sayıda sol grup çıkmaktadır.

Kapitalizmin çarpık ve hızlı gelişiminin sonucunda, burjuvazinin demokratik geleneklerden yoksunluğunun da etkisiyle yaşanan büyük altüst oluş süreçlerinde toplumda gelecek ve yaşam kaygısının yanısıra ekonomik ve toplumsal konumlarda değişiklik özlemi, ya da mevcut konumu kaybetme endişesi daha güçlü olmaktadır. Bu kaygılara ve özlemlere cevap vermek iddiasıyla ortaya çıkan siyasal akımların güç toplayabilmesinin maddi şartları böyleyce oluşmuş olmaktadır.

İşte bu durum, sağlam bir yapılanma ve köklü bir gelenek yoksunluğu ile birleşince Türkiye'de gereğinden fazla sol gurup ortaya çıkmıştır.

En eski parti olduğu iddia edilen TKP'nin bütün SBKP takipçilerini birleştirememesi, 70'lerde oluşán Devrimci Hareket'in mücadelesinin kısa bir süre sonra kesintiye uğraması, solda Kemalizmin ve küçük burjuva değerlerin etkili olması,yine solda, marksist teorinin çok kaba şekillerde kavranması, entelektüel üretimle teorik derinliğin ve birikimin küçümsenmesi, bilimsel düşünüş şeklinin zayıflığı gibi özelliklerin de Türkiye solunun çok gruplu oluşunda önemli etkenler olduğuna işaret etmek gerekmektedir.

Türkiye Solunda, ideolojik-teorik çizgileri ve siyasi program hedefleri bakımından birleşebilecek olanların ayrı ayrı gruplar halinde örgütlenmelerini kolaylaştırıp meşrulaştıran subjektif düzeye ait bu özelliklerin değiştiğini söylemek henüz erkendir. Kendisini, sosyalist, devrimci, komünist vb. sıfatlarla tanımlayanların yukarıda işaret edilen özelliklerinden arınmak yönünde bilinçli bir çaba harcadıkları da şimdilik tartışmalıdır.

Böyle olmakla birlikte, Uluslararası Sosyalist Hareket saflarında ve Türkiye'de meydana gelen değişmelerin Türkiye Solu'nu yeniden saflaşmaya zorladığı bir gerçektir. Sol, yukarıda işaret ettiğimiz özelliklerini ve kendi subjektif konumunu bu nesnel gerçekliğin karşısına dikerek daha ne kadar yaşayabilir; kitlelerdeki ve militanlar arasındaki birlik özleminin karşısına bazı suni yapıları/örgütleri dikerek daha ne kadar direnebilir?

Bu soruların yanıtları zamanla ortaya çıacaktır. Ne varki bu durum, birlik ve saflaşma konusunda şimdiden doğru bir yaklaşımın ortaya konulup savunulmasına engel teşkil etmemektedir. Yeni bir mücadele döneminin eşiğindeyken bu konuda doğru bir perspektifin oluşturulması zorunludur.

BİRLİK–SAFLAŞMA SÜRECİNDE DOĞRU TUTUM ŞARTTIR

Solun 80 öncesi dönemde alabildiğine bölünmüş olmasının önemli nedenlerinden birisi de, daha önce vurguladığımız özelliklere ek olarak, birlik konusunda; daha genel bir ifadeyle Sosyalist Demokrasi konusunda yanlış bir yaklaşımın benimsenmiş olmasıdır. Bir çok grup ve kişi, Sosyalist Demokrasi perspektifini doğru kavramamıştır. Sosyalist Demokrasi kavramının siyasal ve toplumsal sistem yönünden kavranılışını şimdilik bir yana bırakarak, bu kavramın Sol gurupların iç ilişkileri ve yapılanmaları yönünden kavranılışını ele aldığımız zaman şunları söylemek zorunludur:

Bir hareket ya da parti çatısı altında birlik olunması mümkün olan görüşlere, (hatta tutumlara), alabildiğine tahamülsüz davranılmıştır. Buna karşılık, farklı fikir ve tutum sahibi olanlar ise, kolaycı yollara saparak, kendilerini ayrı odaklar halinde örgütleme yoluna gitmişlerdir. TKP, TİP, TSİP,KİP,TKEP, TKP-B, Özgürlük Yolu (TKSP) gibi gurupların, yani bürokratik Sosyalizm yanlılarının geçmişte ve şimdi niçin aynı çatı altında birleşmedikleri gerçekten merak konusudur.

Öte yandan ÇKP ve AEP takipçilerinin geçmişte neden aynı hareket içinde olmadıklarını ve hepsinin "*Halkın....*" diye başlıyan isimler altında ayrı ayrı gruplar oluşturduklarını anlamak mümkün değildir. Ç in ve Arnavutluk çizgilerinde meydana gelen gelişmeler ve kırılmalar sunucunda Partizan'ın, HK'nın, Aydınlık'ın, DHB'nin, Halkın Yolu'nun ve diğerlerinin şimdi ne yapacaklarını kara kara düşünmelerinin sebebi, kendileri değil midir ? Bu gurupları bugün birarada tutan nedir acaba? Varlık şartlarında meydana gelen değişmelere gözlerini kapayarak bu gruplar, daha ne kadar kendilerini ve militanlarını kandırabilirler ?

Yine, ülkemize 80 sonrası ithal edilen ve kendilerini son yıllar da daha güçlü şekillerde ifade edebilen Sol liberal gelenek yandaşlarının ve reformist eğilimlerin (Sivil Toplumcuların, dönüşümcülerin, Avrupa Komünistlerinin vb.) niçin aynı platformda birleşemediklerini açıklamak son derece güçtür.

Öte yandan, temelde devrimci teoriyi ve geleneği savunan, dünya Sosyalist hareketindeki yanlışların kutuplaşmasında taraf olmayan, İşçi sınıfının, emekçi kitlelerin ve Kürt Ulusunun bağımsız seçeneğini benimseyen, bürokratik ve Sol liberal akımlara eşit derecede karşı olan, militanca ve kararlı bir mücadeleyi savunan, emekçi kitlelerin ekonomik, toplumsal, siyasal süreçlerde söz ve karar sahibi olmasını isteyen; fakat tali meselelerde, taktik konularında farklı şeyler düşünen Devrimci grupların ve güçlerin neden bir devrimci hareket içinde birlik olmadıklarını açıklamak mümkün değildir.

Sorular çoğaltılabilir...

Türkiye Solu, bilinçli bir saflaşma süreci ve doğru bir birlik politikasıyla bu tabloyu değiştirmek zorundadır. Bürokratik Sol geleneğin savunucuları bir yanda, Sol liberal ve reformist geleneği savunanlar bir yanda, devrimci geleneği, Marksizmin devrimci yorumunu benimseyenler bir başka yanda birleşmek ve saflaşmak zorundadırlar.

Türkiye Solu, henüz bu 3 ana eğilimde birleşmemiş, hatta buna kendisini hazırlamamış bile olabilir. Nitekim öyledir de. Ne var ki bu günki fiili duruma bakarak; ideolojik ve toplumsal dayanakları itibariyle varlık şartları ortadan kalkmış bulunan bazı grupların hala suni nefes alma yöntemleriyle yaşatılmaya çalışılmasından hareketle solun çok parçalı yapısını savunmak doğru bir anlayış olamaz.

Küçük şatoları, (aslında dükkanları) koruma endişesiyle, kariyerist tutku ve hesaplarla, eski örgüt yapılarını aynen yaşatma kaygısıyla hiç kimse ve hiçbir gurup hayatın dayattığı bu nesnel eğilimin önüne dikilmemelidir. Gerçeklerin niyet ve hesaplara boyun eğmeyeceği bilinmelidir.

Kendisini Türkiye ve T. Kürdistanı solu saflarında gören herkes, böyle bir saflaşmayı teşvik etmeli, böyle bir saflaşmanın sağlıklı olması için üzerine düşen herşeyi yapmalıdır. Artık, küçük ve dar gruplaşmalara son verilmeli , tali ve taktik meselelerdeki farklılıklar ayrılık sebebi olmaktan çıkarılmalı, aynı dünya görüşünü ve ideolojik çizgiyi benimseyenler bir ve aynı politik hareketin içinde yer almalıdırlar.

Şüphesiz bu kolay başarılacak birşey değildir. Türkiye Solu'nun eski alışkanlıklarını kısa sürede terketmesi, kastlaşmış yapıların, tayfaların; aile, aşiret ve tarikat türü örgütlenmelerin hemen dağılması beklenmemelidir. Sol gerçeğe ayak diremede, şartların zorunlu kıldığı büyük birliklere yönelmeme tutumunda ısrarlı olacağa benzemektedir. Bu bağlamdaki ayak direnmeleri etkisizleştirecek olan şey, Suni yada Anonim Şirket ve benzeri birlikler kurmak değildir. Boşta kalmış kadroları, geçmişin meşhur şahsiyetlerini, ordusuz kalmış generalleri birleştirerek, ya da THKP-C ile TKP çizgileri arasında kalanları toparlayarak, birlik ihtiyacına cevap verilemez.

Böyle fantezilerden vazgeçilmelidir.

Solun gerçeğe ayak diremesini etkisizleştirecek ve dolayısıyla Sınıflar Mücadelesinin gerektirdiği büyük birliklerin yaratılmasına katkıda bulunacak adımların başında ideolojik mücadele gelmektedir. Yeni bir saflaşmanın ve geniş çaplı birleşmelerin sağlıklı olmasının tek yolu ciddi ve kapsamlı bir ideolojik mücadeleden ve bu mücadelenin gerektirdiği adımları sınıf mücadelesi pratiği içinde atmaktan geçecektir. Bunun devrimciler açısından anlamı şudur: İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin öncülerinin birleştirilmesi ile kitlelerin eylemliliğinin ve mücadelesinin birleştirilmesi bir ve aynı süreçte gerçekleşmelidir.

Soldaki saflaşma eğiliminin ve birlik ihtiyacının sağlıklı sonuçlanması, büyük ölçüde devrimci güçlerin tutumuna bağlı olacaktır. Saflaşma eğiliminin, dolayısıyla birleşme ihtiyacının varabileceği noktaya kadar gelişmesi, bu sürece doğru bir müdahale ile mümkün olacaktır. Bu noktada asıl sorumluluğun devrimci güçlere düştüğü unutulmamalıdır. Devrimci Güçler bilinçli ve iradi bir çaba harcamazlarsa, sekter ve dar gurupçu tutumları terk ederek - aşarak geniş birliklere yönelmezlerse, kadroları ve kitleleri devrimci gelenek ve teorinin ışığında oluşturulan politikalar temelinde ve sınıf mücadelesi pratiği içinde birleştirmek için sabırlı, uzun vadeli bir çaba içine girmezlerse, ideolojik netliğin sağlanması yönündeki çabalarla siyasal gelişmelere müdahale yönündeki adımları birlikte atmazlarsa, saflaşma sürecinin (her eğilim ve akım açısından) baştan sakat gelişeceği ve hayatın ihtiyaçlarına cevap vermeyen bloklaşmaların oluşacağı, bilinmelidir. Kolaycı çıkış yollarıyla, dar pratiklerle veya kestirme yöntemlere başvurarak bu sürecin görevleri yerine getirilemez.

İdeolojik Siyasal temelde birliklerin sağlanması çabalarının; doğru temellerdeki saflaşmaların önüne örgütsel biçimlenmeler bir engel olarak çıkarılmamalıdır. Saflaşmaların sağlıklı olabilmesi, öncelikle ideolojik-siyasal düzeyin sorunlarında açıklığın ve netliğin sağlanmasına bağlıdır. İdeolojik - Siyasal düzeyde açıklık sağlanmadan atılan birlik adımlarının yapay sonuçlar ve örgütlenmeler üreteceği açıktır.

Her grubun, 80 öncesi konumunda durarak önce kendisini her düzeyde tanımlaması, daha sonra ise birleşecek grup ya da güç arayışına çıkması solda büyük saflaşmaların ve birliklerin oluşmasını geciktirmekten başka bir sonuç geitrmeyecektir. Her grubun eski konumuyla kendisini tanımlama çabasını yoğunlaştırdığı bu günlerde solun yeniden saflaşmasının ve büyük birliklerin oluşmasının gecikeceği söylenebilecek olsa da,devrimcilere ve Sosyalistlere düşen görev, bu gecikmenin önlenmesi için çaba harcamak olmalıdır.

Sonuç olarak söylersek:

Bürokratik Sosyalizm yandaşları, yani modern revizyonizmin günümüz-

Devamı 23. Sayfada

Cezaevlerinde Ölüm Kol Geziyor!..

Türkiye cezaevlerinde ölüm kol geziyor...

Son bir kaç ay içinde meydana gelen olaylar, cezaevlerindeki siyasi tutukluların birer-ikişer ölüme terkedildiğini gösteriyor. Muammer Özdemir ve Ahmet Çetin'i geçtiğimiz Mart ayı içinde bir kaç gün arayla ölümleri cezaevlerindeki devrimci tutukluların durumunu yeniden güncelleştirdi. Öte yandan Elâzığ cezaevinde tutuklu bulunduğu sırada karaciğer hastalığına yakalanan ve tedavi edilmeyen Devrimci Yol taraftarı Cemşi Kaya'nın durumu konuya yeni bir boyut getirdi. Arkadaşımız Cemşi Kaya, tahliye olduktan sonra tedavi için Mart ayında İsveç'e gelerek hastahaneye yatırıldı.

Aldığımız bilgilere göre, son dönemde çeşitli cezaevlerinden tahliye olan çok sayıda devrimci tedavi olmak için hastahane hastahane dolaşmaktadır. Ayrıca yine öğrenildiğine göre, şu anda cezaevinde bulunan 200 dolayında siyasi tutuklunun sağlık durumu ciddi şekilde kötüleşmektedir. Çeşitli hastalıklardan rahatsız olan tutuklular, bütün çabalara rağmen ciddi bir sağlık kontrolünden geçirilmemektedir.

GİZLİ İDAM DÖNEMİ BAŞLADI

Bilindiği gibi 12 Eylül rejiminin devrimci-demokrat halk güçlerine yönelik imha ve bastırma politikasının önemli bir unsuru da idam cezasıydı. Darbeden hemen sonra başlatılan idam uygulamaları, 6 Kasım 83'deki Genel Seçimler'den sonra yavaşlamıştı. 1984 sonbaharında Devrimci Yol militanları Hıdır Aslan ve İlyas Has'ın PKK'nın eylemlerine misilleme olarak idam edilmelerinden sonra mahkemelerin verdiği idam kararları meclis komisyonlarında beklemeye alınmıştı. Evren-Özal iktidarı, mecliste bekleyen dosyaları kitlelere ve devrimci güçlere karşı bir tehdit unsuru olarak kullanmaktaydı. Açıktan idam uygulamalarına ara verilmiş olması siyasi iktidara karşı içerde ve dışarda oluşan tepkileri yumuşatmıştı

Ne var ki, cezaevlerinde işkence ve bakımsızlık nedeniyle başlayan peşpeşe ölüm olayları, rejimin gizli idam uygulaması politikasına yöneldiğini göstermekteydi. Gerçekten de Türkiye cezaevlerinde halen tutuklu bulunan, ya da 80'den buyana tutuklu olup da son aylarda taliye edilen çok sayıda devrimci ve yurtsever sanki idam ediliyormuşcasına birer-birer ölmeye başlamıştı. Ölenlerin ya da ölüm tehlikesi altında yaşayanların tamamı, ya işkence, ya da bakımsızlık yüzünden hastalanmıştı. 12 Eylül faşizminin devrimcilere düşmanlığı ve halka duyduğu kin o denli azıgındı ki, küçük bir kontrolle, ya da hastahanede tedavi edilerek iyileşebilecek. olan tutukluların hepsi ölüme terkedilmişti. Çıkarıldıkları doktorlar tarafından üstün körü muayene edildikleri için, ya da hastahaneye kaldırılmadıkları için bir çok tutuklu kısa süre de iyileşebileceği halde iyileşemiyor ve hastalığı giderek artıyordu. Öyle ki, Ahmet Çetin ve Muammer Özdemir örneklerinde olduğu gibi, ölüme sebep olmayacak türden hasta olanlar bile zamanında müdahale edilmediği için bir süre sonra ölmekteydiler. Böbrek rahatsızlığından Afrika'nın en geri ülkesinde bile insanlar tedavi edilebiliyor ve ölümüne sebep olunmuyorken Türkiye cezaevlerinde bu hastalıktan ölenler oluyordu. Ahmet Çetin bu nedenle ölmüştü.

Tutukluların hiç birisinin ve bu arada ölümcül hastalığa yakalananların ciddi bir sağlık kontrolünden geçirilmemesi bilinçli bir politikadır. Türkiye'deki rejimin uygulamaları, siyasi tutukluların birer-birer ölüme terkedildiğini göstermekte ve kanıtlamaktadır. Anlaşılan Evren-Özal iktidarı devrimci ve yurtsever tutuklulardan gizli idam uygulamasıyla kurtulmaya çalışmaktadır.

MUAMMER İÇİN

Türkülere sığmayan
Sığar mı tabutlara
Hannover'de bir yaralı güvercin
Uçmak ister
Uçmak ister
Uçmak ister
Ülkesine

Yüreklere gömülenin
Toprakta değildir mezarı

H. Nehir

HEPSİ ÖLECEK Mİ?

Ege Bölgesi Devrimci Yol davalarından hüküm giyen tutukluların bir bölümü toplu halde. Aralarında Muammer Özdemir de var. Birçoğu hasta ve eğer ilgilenilmezse yaşamları tehlikede.

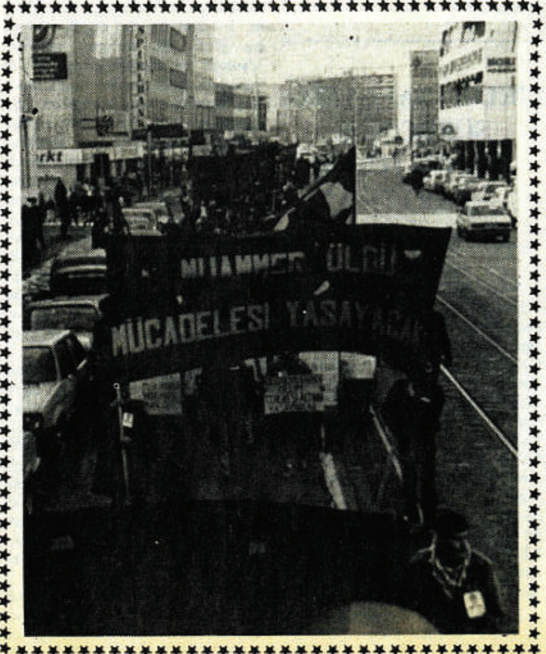
CEZAEVLERİNDE ÖLÜM TEHLİKESİ *ALTINDA OLANLAR*

Türkiye Cezaevlerinde çeşitli hastalıklardan rahatsız olan tutukluların bir bölümünün isimlerini aşağıda yayınlıyoruz. Bu liste, sadece bize ulaşan ve belli Cezaevlerini kapsayan isimleri içermektedir. Bu konuda bilgisi olanları ellerindeki isim ve bilgileri Devrimci İşçi'ye iletmeye çağırıyoruz.

Ali Alfatlı, Nesim Aydın, Mehmet Ali Yılmaz, Hüseyin Cihan, Nurettin Aytuğ, Erdoğan Genç, Sadettin Kahraman, Ali Yağ, Koray Satıroğlu, Mustafa Yalgın, Oğuzhan Müftüoğlu, Cahit Akçam, Şerif Simen, Atilla Kılıç, Zeynel Karacaoğlan, Melih Pekdemir, Necmettin Özdemir, Pamuk Akkız, Murat Özel, Mustafa Çınar, Kemal Çağlar, Arif Kurdişoğlu, Alaatin Çelik, Ertuğrul Güloğlu, Abdrahman Taştan, Ekrem Kılıç, Ahmet Arlanbakan, Hami Özsomar, Ali Asker Uluoğlu, İlhan Kamil Turhan, Ali Kaçar, Cafer Salgın, İbrahim Geçkalan, Hasan Bayrak, Ali Galip Saytılgan, Osman Öztürk, Murat Kadıoğlu, Süleyman Baş, Selçuk ....., Mehmet Ergün, Bahattin Ercan, Osman Bozkurt, Hüseyin Parlak, Alaadin Çelik, Şenol Mergül, Necati Benzer, Kerim Peşkirli, Ertuğrul Güloğlu, Ekrem Kılıç, Aslan Aslan, Hami Özsomar, Haydar Öztürk, Süleyman Kaya, İsmet Öztürk, Tahir Amonak, İlhan Kamil Turhan, Erdal Ketenci, Ömer Gümüş, İsmail Uçar, H. İbrahim Önderoğlu, Veyis Akgül, M. Ali Yavuz, Muharrem Kaya, Mustafa Çoşkun, Yahya Kemal Çoban, Turan Ulu, A. Şener Yıldırım, Muzaffer Karataş, Nuri Eryüksel, Ahmet Çelik, Suavi Sırdar, Yavuz Akkaş, Yadigar Adıgüzel, Cafer Salgın, Azmi Pat, Ramazan Salcan, Yusuf Demir, İbrahim Geçkalan, Ali Çan, Murat Polat, Cahit Tunçbilek, Alaadin Dursan, Düzgün Edeş, Paşa Bayoğlu, İbrahim İnci, İlker Demir, Mehmet Gözüpek, Metin Aktekin, Rıdvan Gülfidan, Hanefi Güleryüz, Fatih Kuru, Battal Oğum, Rafet Erdem, Şemdin Şimşir, Suat Özdamar, Umut Özbey, Alpaslan Özmen, ... Çelik, Yavuz Deniz, Hasan Bayrak, Turgut Günyadın, Mustafa Karabay, İsmet Çolak, Ali Güler, Musa Elmas, Erdoğan Akbak, Aslan Canlı, Murat Sever, Necmettin Gökçe, Hulusi Zeybek, Fevzi Yalçın, Hasan Çoşar, İbrahim Bingül, Bertal Tosun, Mehmet Kılıç, Ahmet Parlak, Arslan Çağlayan, Sadık Süleyman Öğe, Mehmet ... Emin Beğen, Ali İbrahim Önsoy, Muzaffer Kökalan, Bedir Turunç.

MUAMMER VE AHMET İÇİN!

Muammer Özdemir'in cenaze töreninde Devrimci İşçi ve Devrimci Yolcu arkadaşları adına yapılan konuşmanın bir bölümünü yayınlıyoruz.

Dostlar, Arkadaşlar,

Muammer Özdemir ve Ahmet Çetin öldüler.

İnsanlar, eğer bir ideal için yaşamıyorlarsa gencecik yaşta baskı ve zulme uğramayı göze almazlar. Gencecik yaşta ölümü bilerek kabullenmezler.

Muammer ve Ahmet genç yaşta, belki de henüz daha gençliklerine bile doymadan ölümü ve zulmü göze aldılar. Çünkü onlar Devrim gibi büyük bir ideale ve davaya inanıyorlardı. İnsanların özgürce yaşamasını, kitlelerin kendileriyle ve ülkeleriyle ilgili her konuda söz ve karar sahibi olmasını istiyorlardı. Halkın kendi demokratik yönetiminin kurulması için mücadele ediyorlardı. İşçi sınıfının ve emekçi kitlelerin bağımsız devrimci seçeneğini geliştirip zafere ulaştırmak için kavga ediyorlardı. Her ikisi de, 70'ler Türkiyesi'nde bir devrimcinin yapması gereken şeyler neyse onları yaptılar. Haksızlığa, eşitsizliğe, baskıya, yoksulluğa karşı çıktılar. Halklarımızın faşizme karşı mücadelesinde kararlıca yer aldılar. Egemen sınıfların ve faşist güçlerin ülkemizin her şeyine hakim olma politikalarına karşı tüm devrimciler gibi direndiler. Bu direnişlerini 12 Eylül'den sonra da sürdürdüler. Onlar, davalarının haklı, mücadelelerinin meşru olduğunu biliyorlardı.

Kısacası onlar, iyi, güzel, doğru ve haklı bir kavganın neferleriydiler. Devrimci bilinçlerini inançla donatmışlardı, devrimci teorilerini militanlık, fedakârlık ve kararlılıkla beslemişlerdi.

İşte onlara ölümü göze aldıran, işte onları en ağır şartlarda bile faşizme boyun eğidirmeyen bu özellikleridir.

Muammer'in, öleceğini bile bile ve serbest bırakılmasına karşılık olarak pişmanlık dilekçesini vermesini öneren cezaevi yöneticisinin bu teklifini tereddütsüz reddetmesi ancak onun bilinci ve inancıyla açıklanabilir, anlaşılabilir.

O'nun inançları, idealleri ve bilinci, hiç bir kişisel çıkara feda edilmeyecek değerdeydi.

Evet bizler için ideallerimiz, inançlarımız, devrimci teorimiz ve ideolojimiz, ölüm pahasına terkedemeyeceğimiz değerlerdir.

İşte böyle olduğu içindir ki Muammer, pişmanlık dilekçesi vermemiştir.

Muammer'in bu tutumu örnek alınmalıdır.

Muammer'e, Şirinyer'de, Buca'da, Çanakkale'de tutuklu arkadaşları ellerinden geldiğince bakmışlardır. İyileşmesi için kendi masraflarını kısarak O'nu beslemeye çalışmışlardır. Devrimci tutukluların bu dayanışması, yurtdışında her türlü imkan içinde yaşayan bizler için örnek olmalıdır.

* * *

Muammer'e yanlış teşhis koyanların, Muammer'i yanlış ameliyat edenlerin, Muammer'i mahkeme bile etmeden idama çarptırıp sonra da kalemlerini kıranların elleri kırılmayacak mı?

Elbette kırılacak!..

Türk ve Kürt halklarına el kaldıranların elleri bir gün mutlaka kırılacak!.

Muammer Özdemir'in, Ahmet Çetin'in, daha önce katledilen onlarca devrimcinin ve halklarımıza 12 Eylül'den buyana yapılanların intikamı alınmayacak mı?

Şüphesiz alınacak, şehitlerimizin kanı yerde kalmayacak!..

Ne var ki, devrimcilik; halkın kendi iktidarı, bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm mücadelesi bizlere göre bir tepkicilik ya da bir intikamcılık değildir. 12 Mart 71 döneminden sonra devrimciler, 12 Mart'ın katliamlarının öcünü, Mahir'lerin, Deniz'lerin, Kaypakkaya'ların intikamını, en geniş halk yığınlarını faşist güçlere karşı örgütleyerek aldılarsa, bizler de bugün şehitlerimizin intikamını, Evren-Özal rejimine karşı en geniş halk yığınlarını örgütleyerek alacağız.

Türkiye'deki faşist rejimin Türk ve Kürt Halklarına, devrimci, ilerici, demokrat ve yurtsever güçlere karşı izlediği öç alma siyasetine ve bu siyasetin bir parçası olan cinayetlere karşı yapılması gereken şey, devrimci-demokrat güçlerin en geniş birliğini sağlamak ve halk kitlelerinin rejime karşı muhalafetini yükseltmektir.

Biz şehitlerimizin intikamını, onların inançlarını, ideallerini, düşüncelerini ve mücadelelerini yaşatarak alacağız.

Biz, dökülen kanların, alınan canların hesabını, halk kitlelerini faşizme karşı örgütleyerek, emekçilerin ekonomik-demokratik taleplerini kendi devrimci iktidar seçeneklerine yönelterek soracağız.

Biz oligarşiden öcümüzü, onun ekonomik ve siyasi sistemini yıkma mücadelesiyle alacağız.

Biz şehit yoldaşlarımızın anısını ve mücadelesini, işçi sınıfının, emekçi kesimlerin, yoksul Kürt köylülerinin arasında örgütlenecek ve onların mücadelesini birleştirecek bir devrimci hareket yaratarak, halklarımızın bağımsız devrimci seçeneğini yeniden canlandırarak yaşatacağız.

❯

MUAMMER'İ ANLAMLI BİR TÖRENLE TÜRKİYE'YE UĞURLADIK

12 Mart günü Hannover'de, 16 Mart günü ise Ankara'da kaybettiğimiz Muammer Özdemir ve Ahmet Çetin arkadaşlarımız için Hannover'de anlamlı bir tören düzenlendi. Törene 1200 dolayında devrimci katıldı. Devrimci arkadaşları son yolculuğunda Muammer'i yalnız bırakmadılar.

21 Mart günü saat 12'de Steintor meydanında başladı tören. Muammer'in naaşını taşıyan cenaze arabası meydana geldikten sonra Muammer ve Ahmet için saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşundan sonra Muammer'in abisi Muammer'in yaşam öyküsünü ve mücadelesini anlattı. Daha sonra söz alan "Türkiye ve T.-Kürdistanı'ndaki Politik Tutuklulara Yardım Komitesi" temsilcisi, Türkiye cezaevlerindeki durumu anlatarak herkesi politik tutuklulara yardıma çağırdı. Komite adına Türkiyeli bir arkadaşla bir Alman arkadaşın yaptığı konuşmadan sonra yürüyüşe geçildi. Önde cenaze arabası, onun ardında Muammer'in resmini taşıyan arkadaşlar daha sonra ise Muammer'le ve Ahmet'le ilgili pankartlar bulunuyordu. Cezaevlerinde ölüm tehlikesi altında bulunan tutuklulardan bir bölümünün isimlerini içeren dövizleri taşıyan bir grup arkadaşın hemen ardından gelen Devrimci Yol pankartının arkasında ise yüzlerce devrimci vardı. Steintor Meydanı'ndan başlayan yürüyüş Hannover'in işlek yerlerinden geçtikten sonra T.C. Konsolosluğu'nun bulunduğu meydana gelindi. Yürüyüş sırasında Türkçe ve Almanca yapılan konuşmalarla Muammer'in niçin öldüğü ve Türkiye cezaevlerindeki tutukluların durumu dile getirildi.

Yaklaşık 2 saat süren yürüyüşten sonra T.C. Konsolosluğu'nun önündeki meydanda toplanıldı. Konsolosluk polis tarafından kordon altına alınmıştı. Konsolosluğa 200 metre uzaklıkta yapılan tören sırasında Devrimci İşçi adına Muammer ve Ahmet için bir konuşma yapıldı. Konuşma bittikten sonra hep birlikte devrim andı içildi. Törene katılan topluluk hep birlikte devrimci sloganları haykırırken bir grup arkadaş ellerinde siyah bir çelenkle birlikte T.C. Konsosloluk binasına doğru yürümeye başladı. Konsolosluğun kapısına kadar varan 4 arkadaş, üzerinde "İşkence Ve Katliamların Sorumlusu T.C. Devletidir." yazan siyah çelengi konsolosluğun kapısına bıraktılar. Kapı önünde bir süre slogan atan arkadaşlar yine slogan atarak tören yerne geldiler. Saat 15'e doğru 80 dolayında arabanın katıldığı bir konvoy halinde havaalanına doğru hareket edildi. 1 saate yakın süren arabalı yürüyüş havaalanında sona erdi. Burada "Muammer'ler ölmez" sloganı eşliğinde Muammer'in naaşı uçağa verildi.

MUAMMER'İN ÖLÜ VUCUDUNA BİLE TAHAMMÜL EDEMEDİLER

21 Mart günü Hannover'de yapılan törenden sonra Türkiye'ye gönderilen Muammer için Kutlubey'de tören yapılması engellendi. Muammer'in cenazesi daha köye getirilmeden 3 gün önce köy jandarmalar tarafından neredeyse işgal edildi. Arkadaşımızın babasına subay ve polisler tarafından tören yapılmaması söylendi. Muammer'in naaşını taşıyan uçak 23 Mart sabahı saat 8.30'da İzmir Havaalanına geldi. Muammer'ı almak için bekleyen akrabaları olmasına rağmen bir polis ekibi tabutu uçaktan alıp Deniz'liye doğru yola çıktı. Muammer polis ekiplerinin denetiminde Kutlubey'e götürüldü. Kasabanın içi ve çevresi asker ve polis tarafından tutulmuştu. Buna rağmen hem Kutlubey'den hem de çevre köylerden kalabalık bir topluluk Muammer'e son yolculuğunda eşitlik etmek istedi. Muammer'in tabutunun açılıp arkadaşımızı ailesinin görmesine izin verilmedi. Dini tören bile yaptırmadılar. Ve doğrudan mezarlığa götürdüler. Muammer 23 Mart günü saat 13'te sessiz bir törenle polis ve askerlerin denetiminde toprağa verildi.

Siyasi iktidar, bir devrimcinin ölü vücuduna bile tahammül edememekteydi. Engellemelere rağmen törene katılımın çokluğu, insana ve ölüye duyulan saygı konusunda faşistlerle ilerici ve devrimciler arasındaki farkın ne olduğunu bir kere daha kanıtlıyordu.

MUAMMER VE AHMET İÇİN

Egemen güçlerin ve faşizmi ayakta tutmaya çalışanların katlettikleri her devrimci nedeniyle korkuları büyürken ve korkuları büyüdüğü için yeniden yeniden kan içip can alırken, biz, ölen her arkadaşımızın umudunu, inancını ve düşüncesini büyütüyoruz, büyüteceğiz!

Muammer'in cenazesi başında ilan ediyoruz ki, toprağa verilecek olan Muammer'in vücududur; düşüncesi, davası ve inançları değil... O'nun davası, idealleri, düşüncesi ve inancı yaşıyor, yaşayacak!

Bugün, Muammer'in dava arkadaşları, içerdeki ve dışardaki yoldaşları, Devrimci Hareket'in geleneği üzerine yükselen yeni bir hareket yaratma çabası içerisindedirler.

Muammer'in Türkiye'deki mücadele arkadaşları, Muammer'e, Soner'e, Behçet'e, Ahmet Pehlivan'a, Mustafa Özenç'e layık olmanın, onların mücadelesini sürdürmenin biricik yolunun devrimci bir hareket yaratmaktan, halk muhalefetinin Devrimci Seçenek doğrultusunda gelişmesi için çok yönlü bir mücadeleden geçtiğini bilmektedirler.

Bizler de, şehitlerimize layık olabilmek için Türkiye'de sürdürülen Devrimci Hareket yaratma mücadelesine yurtdışının tüm olanaklarını seferber etmek zorundayız.

Muammer'e layık olabilmek için Türkiye cezaevlerinde hasta olan ve tedavi edilmedikleri için ölüm tehlikesi altında yaşayan siyasi tutuklularla dayanışmayı ön plana çıkarmak gerekmektedir.

Muammer, yurtdışına geldiğinden bu yana siyasi tutuklularla dayanışma gereği üzerinde durmuş ve tüm anti-faşist güçleri bu yönde mücadeleye çağırmıştı.

Bu çağrıyı onun adına burada tekrarlıyoruz. Tüm devrimci, demokrat ve ilerici güçleri, ölüm tehlikesi altındaki tutuklularla aktif bir dayanışmaya çağırıyoruz.

12 Mart'ta Muammer'in, 16 Mart'ta Ahmet Çetin'in ölümü, cezaevlerindeki tutuklularla dayanışma zorunluluğunu bir kez daha hatırlatmıştır.

Eğer güçlerimizi birleştirip. olanaklarımızı seferber ederek bu konuda Avrupalılar'da ve Türkiyeliler'de bir duyarlılık ve bir tavır alış yaratılamazsa cezaevlerindeki gizli idam uygulamaları devam edecek ve bir süre sonra siyasi tutuklular üçer, beşer ölmeye başlayacaktır.

Muammer, ölümüyle bizlere, sizlere, bu törene gelmeyen veya gelemeyen kişilere ve gruplara üzerinizdeki ölü toprağını atın diye haykırmıştır. O'nun ölümü bu anlamda da bir haykırış olmuştur.

Eğer hepinizin gözleri önünde, yurtdışında yaşayan herkesin gözü önünde son anına kadar onuruyla direnen ve kendisini ziyarete gelen herkese cezaevleriyle ilgilenilmesi gerektiğini anlatan bu insanın ölümü de bizler için uyarıcı olmuyorsa hangi olay uyarıcı olacak?

Muammer gibi, Ahmet gibi, cezaevlerindeki hastalık nedeniyle ölümü bekleyen onlarca devrimcinin ve yurtseverin varlığı bizler için uyarıcı olmuyorsa hangi olay uyarıcı olacak acaba?

Bu tablo karşısında herkes; kendisini ilerici, demokrat ve devrimci olarak adlandıran herkes tarihe ve kendi inançlarına karşı sorumlu olacağını düşünmek zorundadır.

Hastalık ve işkence nedeniyle cezaevlerinde ölüme terk edilen siyasi tutuklularla dayanışma amacıyla atılmış tüm adımları bizler bu nedenle destekliyoruz. Biz Devrimci İşçi olarak, Devrimci Yol'cular olarak, bu doğrultuda atılmış ve atılacak ne kadar adım varsa aktif olarak görev almaya hazırız. Bunu Türkiye'deki arkadaşlarımıza karşı bir vicdan borcu olarak değil, devrimci düşüncelerimizin bir gereği olarak yapıyoruz, yapacağız.

* * *

Muammer, Türkiye Halkları için karanlık bir dönemin başlangıcı olan 12 Mart günü öldü.

Ama Muammer'in cenaze töreni, Kürt halkının direniş ve özgürlük günü olan 21 Mart'ta yapılıyor.

21 Mart Kürt ulusu için aydınlığın başladığı gündür.

Muammer tüm emekçiler için ve milli zulüm altında yaşayan Kürt halkı için mücadele etti. O, sahip olduğu mücadele çizgisiyle iki halkın kardeşliğini ve iki halkın devrimci eylemini birleştirdi.

21 Mart, yani bugün, bir yandan Kürt halkının özgürlüğünü sembolize ederken, bir yandan da ilkbaharın müjdesini veren bir gündür. Bugünlerde doğa yeşilliğe, ağaçlar çiçeğe gebedir. Güneş bugünden itibaren dünyayı daha fazla ısıtıp aydınlatır.

Muammer işte böylesine anlamlı bir günde son yolculuğuna çıkıyor. Muammer toprağa verilirken belki de Kutlubey'in bahçelerinde tomurcuklar kıpırdanmaya başlayacak.

Yani dostlar, hayat devam ediyor, edecek.

Türkiye gibi bir ülkenin devrimcileri, sosyalistleri, ölümle birlikte yaşamaya, bir yandan ölürken bir yandan çoğalmaya mecburdurlar. Evet bir yandan öleceğiz, bir yandan çoğalacağız. Bu gerçeğe alışmak zorundayız.

Türkiye gibi bir ülkede bu gerçeğe alışmadan özgürlük, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesi vermek zordur. Çünkü Türkiye'deki mevcut rejim halk güçlerine dişe diş bir mücadele yolundan başka bir seçenek bırakmıyor.

Varılacak yere kan ve ateş içinde varılacaksa bunun tek sebebi, evet bunun tek sebebi bu rejimdir. Ve yine bunun tek sorumlusu egemen güçlerdir. Çünkü emekçi halk kitlelerine silah çeken, işçilere, gençlere, aydınlara, yoksul Kürt köylülerine savaş açan, şiddeti ve terörü emekçileri baskı altında tutmak için temel bir metod olarak sistemli bir şekilde kullanan onlardır, onların devletidir.

* * *

"Döğüşenler tutmaz ölenlerin yasını" demiş ozan. Öyledir...

Döğüşenler ve döğüşecek olanlar ölenlerin düşüncelerini, mücadelelerini, inançlarını kendi kavgalarında yaşatırlar.

Biz de öyle yapacağız.

Muammer'in, Ahmet'in ve diğer tüm devrim şehitlerinin anısını ve davasını yaşatacağız. ■

ARKADAŞLARI MUAMMER'İ ANLATIYOR

MUAMMER'LE AYNI CEZAEVİNDE KALMIŞ TDKP TARAFTARI BİR ARKADAŞIN GÖRÜŞLERİ

Muammer'le İzmir-Şirinyer Askeri Cezaevi'nde birlikte kalmış TDKP taraftarı bir arkadaşın Muammer'in ölümünden sonra yazıp bize ilettiği mektubunu yayınlıyoruz.

Faşist diktatörlük bir canı daha aldı. İşkence tezgahlarında, darağaçlarında, sokak ortalarında kurşunlayarak katlettiği devrimci-demokratlara bir yenisini daha ekledi.

Yüzlerce devrimci-yurtsever ve komünistin kanını emen diktatörlük, hala kana doymuş değil. Öyle ki, kendine karşı duran kim olursa olsun bir an evvel ezmek, yok etmek istemektedir. Bu; 1980 12 Eylül faşist darbesinden önce de böyleydi, bugün de böyle devam etmekte ve daha da devam edecektir.

İşte; Muammer kardeşimiz bu azgın saldırıların en yoğun olduğu 1980 yılında, diktatörlüğün eline düştü, bir yığın işkence ve zulümden sonra, tutuklanarak İzmir-Şirinyer Askeri Cezaevi'ne kapatıldı.

Muammer'in ölüm fermanı daha mahkeme filan olmadan okunmuştu. Öyle ki, bu iş faşist askeri mahkemede de bir an evvel onaylanarak geçmesi gerekiyordu. Nitekim öyle de oldu. Muammer daha önce de mahkum edildiği ölüm cezasına, böylece resmi olarak da mahkum edilmişti. Belli bir aradan sonra bozulan ölüm cezası, ömür boyu hapse çevrildi.

Türkiye'deki cezaevlerinde tutuklu ve hükümlülere karşı yapılan insanlık dışı uygulamalar Muammer'i de buluyordu. Nitekim, yapılan işkence

❯

ve zulmü protesto etmek amacıyla çeşitli dönemlerde girilen açlık grevi ve direnişler sonucunda, bir çok devrimcinin olduğu gibi Muammer'in de sağlığı tehlikeye girmiş ve bünyesi gittikçe zayıf düşmeye, güçsüzleşmeye başlamıştı. Buna bir de cezaevinin kötü yaşam ve beslenme koşulları eklenince durum daha da ciddi boyutlara ulaşmıştı.

Yapılan müracaatlar sonucunda zoraki olarak doktora çıkarılan arkadaşımızın sarılık hastalığına yakalandığı tesbit ediliyordu. Ancak, doktorların ciddi olmayan tedavileri; bir de faşist iktidarın devrimcileri yok etme politikaları burada da işliyor ve arkadaşımız yanlış bir takım uygulamalarla ölüme gönderilmeye çalışılıyordu. Öyle ki, hastalık belli bir süreden sonra kendini geliştiriyor, diğer organları da etkileyerek siroza çeviriyordu. Bir yığın uğraşı ve mücadeleden sonra arkadaşımız hastahaneye kaldırılmasına rağmen ciddi bir tedaviden geçmediği için durum daha da vahimleşerek gelişiyor. Neticede, Muammer'i 6 aylığına (sözüm ona) tedavi olabilmesi amacıyla serbest bırakıyorlar. Yıkılan bir binanın tamiratı nasıl imkansızsa Muammer'in hastalığının tedavisi de artık imkansızdır. Çünkü; her an ölümle yüz yüze gelinebilirdi. Zaten cezaevinde bırakılırken, tedavi olabilmesi için değil; cezaevinde ölerek sorumluluğun üzerlerinden kalmaması için bunu yapıyorlardı. Onun ölümü zaten bilinçlice hazırlanmıştı.

Muammer'in de katilleri her devrimci-komünistin olduğu gibi, mevcut düzen ve onun faşist diktasıdır. Türkiye'deki hapishanelerde yüzlerce Muammer'ler var. Bunların bir çoğu da kötü uygulama ve iyi olmayan yaşam koşullarından dolayı ölüme adaylar. Bunların ölümlerini engelleyebilmek ve hiç olmazsa hapishanelerde dört duvar arasındaki yaşam koşullarının biraz olsun düzeltilebilmesi amacıyla mücadele etmek ve buradaki gerçekleri dünya kamuyouna aktarmak gerekmektedir. Muammer arkadaşımızın anısını yaşatabilmenin ve ona sahip çıkabilmenin asgari gereği, yeni Muammer'lerin katledilmelerini engellemek için mücadele etmekten geçer. Bu görev devrimcilerin vazgeçilmez, yüce görevlerinden birisidir. Bugün bu tür katliamlara ve genel olarak ülkemiz Türkiye'de yapılan zulüm ve talana karşı koymak ülkemiz hakim sınıflarının gerçek yüzlerini teşhir etmek, bizlerin görevi olmak durumundadır.

Türkiye'de cezaevlerindeki zulüm ve işkence olaylarına karşı gelmek, onları teşhir etmek sıradan her insanın görevi olabilmelidir. Öyle ki, günümüzün koşullarında Türkiye hapishanelerinde her türlü zorluğa, işkenceye, katledilme pahasına göğüs geren tüm devrimci-komünist-demokratlara sahip çıkma sorunu, devrimci namus haline gelmiştir. Çünkü onlar; Türkiye Devrimci Hareketi'nin son yıllarında her türden sapmaya ve sağcılaşmaya karşı, direniş ve mücadele sembolleridirler.

İşte; Muammer'in katledilmesine sessiz kalmamak, bu tür katliamlara karşı koymak bir onur kavgasıdır.

Muammer kardeşimiz de yüzlerce yiğit halk evladı, devrimci-komünist şehitler gibi, Türkiye devrim şehitleri arasına girecek ve Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin mücadelesinde yaşayacaktır.

Muammerle aynı cezaevinde kalmış bir TDKP taraftarı

MUAMMER'İN LİSE ARKADAŞINDAN

...

Muammer, benim Liseden en yakın arakdaşlarımdan biriydi. Kendisiyle acı-tatlı anılarımız oldu. Alçak gönüllü ve ağır başlı oluşu o'na nice yeni arkadaşlıklar kattı. O, arkadaşları arasında hep sevilen biriydi. Resim, o günlere aittir.

Şimdi o fiziksel olarak aramızda yok artık. O'nu anılarımıza çektik, nice Muammer'ler vermeyelim düşmana diye. O düşmana karşı, nasıl mücadele verilmesi gerktiğini gösterdi.

Anısı önünde saygıyla eğiliyorum.

Devrimci Selâmlar
T. Danimarka

MUAMMER'İN ANSINA

Can Yoldaşlarım
Acımız büyük - Yaramız derin
olmamalıdır!

Çünkü,
MUAMMER'den
öğrenmek gerekir,
öylesine öğrenmek ki,
Hiç bir şey bilmiyormuşcasına
Sıcaktır Muammer sımsıcak
Isıtır insanın içini
Okşar yoldaşının ruhunu Yaşatmak
Muammer'i Onun Yol'una Gönül
vermekle mümkündür. O Yol'ki,
Bir isyan ateşidir,
bir haykırış, bir çağrıdır:
İyiye - güzele
eşitliğe, kardeşliğe
bir Selâm'dır O,
Dünya İşçi Sınıfına...

Hasret, Karlsruhe

AHMET ÇETİN

16 Mart 1987 günü Ankara Numune Hastanesinde kaybettiğimiz arkadaşımız Ahmet Çetin 1951 yılında Denizli'nin Buldar ilçesinde doğdu. Siyasi olmayan bir dava nedeniyle 1975 yılında tutuklandı. Cezaevinde yatarken devrimci tutuklularla tanışan Ahmet Çetin 1978 yılında devrimci görüşleri benimsedi. Yargılandığı davadan 33 yıl ceza alan Ahmet Çetin, Denizli Cezaevinde bir süre kaldıktan sonra Sinop'a sürgün edildi. Türkiye'nin en kötü sivil cezaevlerinden birisi olarak bilinen Sinop Cezaevinde yatan arkadaşımız geçen yıllarda Burdur Cezaevine getirildi. Önceden de böbreklerinden rahatsız olan Ahmet Çetin Burdur cezaevinde daha da kötüleşti. Ocak sonunda Ankara'ya bir hastahaneye kaldırıldı. Yapılan muayenede iki böbreğininde işlemez hale geldiği ortaya çıktı. Burdur, Aydın ve Antalya cezaevindeki ve yurtdışındaki devrimci arkadaşları, Ahmet'in iyleşmesi için gerekli olan ilaçları temin etmeye çalışırken,- çünkü hastane ilaçların ve böbrek takviye aletinin pahalı olması nedeniyle ödemiyordu- Ahmet Çetin vefat etti. Annesi ve arkadaşları Ahmet'e böbrek vermeye hazırlanıyorlardı. Fakat, faşizm hizmetlerindeki doktorların bilinçli tutumu yüzünden arkadaşımız öldü.

ÖLÜMÜNÜN 2. YILINDA FİKRİ SÖNMEZ'İ SAYGIYLA ANIYORUZ.

Fatsa Devrimci Yol davasından yargılanan KENAN ÖZCAN tutuklu bulunduğu Amasya Cezaevinde 20 Ekim 1985 tarihinde öldürüldü.

Kenan Özcan'ın ölümünden önce aynı cezaevinde öldürülen Fatsa Belediye Başkanı Fikri Sönmez için yazdığı şiiri yayınlıyoruz.

NEREYE

Yollardan kırıla kırıla geçer güneş
Mayıs yaprakları sallanır
ve bir kuş
göklerin keşfine çıkmış
Bir haber salar
yürekleri yakan

Uzun kanat çırpar kırlangıç
Deniz mavi gökyüzü kararmış
Bulutlar ağlar
Bulutlar ağlar dolu dolu
Bulutlar ağlar yağmur yağmur

Toprakta yeşerir mayıs ekinleri
Nasıl ki açılmıştır bir kez mazgal
Hüzün dolu bir sessizlik sızar
Bir kuşku, bir merak ve ötesi...
İhtiyarın ölüm haberi
delip geçer yürekleri

İşte, o anda durur yağmur
Ebem kuşağı soluk ve sessiz
Nasıl ki vurulup bir serçeye
kanadını çırpmadan düşerse yere
öylesine sağırlaşır geceler

Sanki orta direği çökmüş dünyanın
kayıyor bir tarafı
gözler karmaşık bir karartı
bakışları donuk
ve soru dolu
Ki, bir anda bir çok hıçkırık...
hangimiz anasına böyle yanar
böyle ağlar

nereye böyle Koca Reis
sayın başkan nereye
nereye ağabey
Karanlığın mumu kısılır mı?
Kızların, oğulların öksüz
bir avuç topraksız

Bir avuç toraksız ve etrafı tel duvar
ve parmaklık
Bundan daha beter çaresizlik mi var?
Seni tarif neyle mümkün
İnancından mı alsam
duygularından mı

Ardından damlayan gözyaşlarını mı ağırlasam
yollarına, yollarına durup bulutların
Seni arar gözlerim
loş ışıklarında maltanın
Mahkeme salonu sensiz bir çıplak
ve bomboş
Torunlarına masal anlatan dede gibi
Kümeler kurduğun sıralar boş
Kızının elinde yok, yarım ekmek- bir parça peynir
ve cigara
Kahrolası cigara!
Seni eriten, beni yatıştıran cigara
Çaysız, cigarasız ne yaparsın aralarda yalnız
konuşmadan...

Yeryüzü azrailleri susturamazdı seni
Nereye baksam karşılaşır gözlerimiz
Sohbetlerde isterik kahkahan
kaynağı bitmez esprilerin...

Hele ki o sarsılmaz inancın...
Çoşku dolu o genç yüreğin
ve kavgan
yaşayan bir anıt

bir bayrak
ki herzaman dalgalanacak
Arsızdır bizim geceler
nice beyinleri karartır.
Arsızdır bu duvarlar
nice yürekleri aşındırır
Ama sen
Nice keskin sürücülerden önce dönerdin virajı
ağır ama dikkatli
hem de yaş kırkyedi
Bir kez olsun düşmedin ağına karamsarlığın
Bir kez olsun kuşku yumağı örmedin
nereye böyle Koca Reis nereye,
Sayın başkan nereye,
nereye ağabey
karanlığın mumu kısılır mı?
kızların oğulların öksüz
bir avuç topraksız
Bir avuç topraksız ve etrafı tel, duvar
ve parmaklık
Bundan daha beter çaresizlik mi var?
Varsın söylesinler ardından
Varsın patlasın şampanyalar
Varsın sırıtsın duvarlar,
o duvarları yaptıranlar...
Bilen bilir
Ufku güneşe ulaşınca çiçek verir
O gözyaşları ki acılardan üremiş
Çağlayan olup boşanmış ipinden
duvarlar önünde duramaz
O bir alkıştır ki
tarih onla dolu
her dalgası zorla koparılmış
yeminlidir bir kez ulaşmaya
engin derinliklerine denizin

KENAN ÖZCAN
Amasya Cezaevi - 1985

T'K'P ADINI KTP OLARAK DEĞİŞTİRMELİDİR !

Kısa adı T'K'P olan "Türkiye Komünist Partisi", son zamanlarda adından sıkça sözettiren bir parti haline geldi. Bir yandan AP, CHP ve MSP geleneğiyle ittifak arayan, bir yandan solu birleştirmeye çalışan, son olarak ise" NATO'dan çıkılmasına gerek görmediklerini" açıklayan bir "komünist" partisinin kendisinden sık sık sözettirmesi yadırganmamalıdır. Böyle bir parti'nin adının ve kimliğinin yeniden tartışma konusu olması doğal karşılanmalıdır.

T'K'P'nin sağ güçler arasında ve sol saflarda adından çokça söz edilen bir kuruluş haline gelmesinin iki önemli sebebi bulunmaktadır. Bunlardan birisi, egemen sınıf siyasetlerinin oluştuğu alanda şekillenmektedir. Şöyle ki:

Egemen sınıf ittifakının bugünkü bileşiminde merkezi ve belirleyci role sahip olan sınıf ve kesimlerle bunların ekonomik-toplumsal ihtiyaçlarını karşılayıp koruyan 12 Eylül rejimi, oligarşinin eski bileşiminde yer alan bazı kesimleri ekonomik, siyasi ve ideolojik düzeylerde tasfiye etmeye çalışmaktadır. Tasfiye edilmeye çalışılan zümrelerin bir bölümünün, bazı Anadolu sanayici ve tüccarlarıyla (tekelleşmemiş olanlarla) esnaf, zanaatkar gibi orta sınıfların bazı kesimleri olduğu bilnmektedir. İdeolojik söylemi ve siyasi programı itibariyle MSP çizgisi, (Erbakan), 12 Eylül öncesi temsil ettiği bu kesim ve zümrelerin yeniden siyasi sözcüsü olmaya çalışmaktadır. AP geleneği de aynı kesimlerin desteğini alarak bunları tekelci güçlerle yeniden aynı ittifakın içinde birleştirmeyi amaçlamaktadır. Bu kesimler arasındak. rekabette kamuoyunu ve ittifak dışı kalmış güçleri, AP (Demirel-DYP) çizgisine ikna etmeye, yönlendirmeye çalışan Tercüman Gazetesi, TKP'nin Milli Görüş (Erbakan-Refah Partisi) ile ittifak arayan politikalarını, MSP çizgisini tecrit etmek için önemli bir koz olarak kullanmaktadır. T'K'P-nin DYP, SHP,RP gibi partilere yaslanma politikasını ve bu yöndeki girişimlerini MSP'nin hitapettiği kesimlere karşı bir tehdit olarak kullanan Tercüman gazetesi, bu yolla bu kesimleri MSP'(RP)'den koparıp Demirel'in (DYP'nin) tabanı haline getirmeye çalışmaktadır. 12 Eylül sonrası yıkıma uğrayan bazı mülk sahiplerinin ve orta sınıfların MSP'nin ideolojik söylemleri ve siyasi programının etki alanı dışına çıkartılıp bunların AP geleneği içerisinde eritilmesi politikalarında T'K'P, bir koz olarak kullanılmaktadır. Daha sonra göstereceğimiz gibi, kendisi de" ulusal sanayicilerin" ve orta sınıfların temsilciliğine soyunmuş olan T'K'P, Tercüman Gazetesi tarafından ikide bir manşete çıkarılmaktadır. FİDEF'-in Milli Görüş Teşkilatıyla Avrupa'da güç birliğine yönelmesini Tercüman Gazetesi, MSP çizgisinin destekleyicilerini Erbakan'a karşı kışkırtmak ve dinci kesimleri ürkütmek için ve bu partinin tabanını AP geleneğine çekme manevrası olarak kullanmıştır.

Yine, Tercüman'ın Türkiye'nin AET'-ye başvurusu konusunda, başvuruya karşı çıkanlar olarak Erbakan'la Haydar Kutlu'yu (T'K'P G.Sekreteri), göstermiş olması, dinci çevrelere ve bazı mülk sahipleriyle orta sınıfların bir kesimine, MSP'nin kimle aynı çizgide olduğunu göstermeye ve bu kesimleri MSP'den koparmaya yönelik bir girişimdir. (T'K'P, "Türk Sanyii çöker" gerekçesiyle AET'ye üyeliğe karşı çıkıyor. Milli Görüş de aynı gerekçeyi öne sürüyor.)

T'K'P'nin zaman zaman gazete manşetlerine tırmanmasının bir nedeni budur.

İkincisine gelince:

T'K'P, son yıllarda kendisini yenilemeye çalışan (ve hatta yenileyen) bir parti görütüsü yaratmayı başarmıştır. Ç ıkardığı çok çeşitli yayınlarla, izlediği *ajitasyon ve propaganda* çizgisiyle kendisi hakkında "yeni şeyler söyleyen" bir güç imajını yaratan T'K'P'nin söyledikleri, daha sonra örnekleyeceğimiz gibi, pek de yeni ve ahım-şahım şeyler değildir. T'K'P'nin eski savunduklarından farklı herhangi bir tezi yoktur. (Faşizmi 83'ten sonra başlatmaları dışında!).

Böyle olmasına rağmen nasıl olmuştur da, böyle bir imaj yaratılmıştır?

Bunun sebebi basittir: İ. Bilen'-in Genel Sekreterlikten uzaklaştırılmasıyla başlayan "eski nesil" T'K'P'lilerin tasfiyesi," genç kuşak"ın yönetime gelmesiyle tamalanmıştır. Haydar Kutlu ve ekibi, T'K'P'yi kendi çizgisinde derinleştirmeye koyulmuştur. Bu derinleştirme operasyonu, T'K'P'nin yörüngesini, siyasal amaçlarını ve takdiklerini daha açık - seçik hale getirmiştir. Eskiden utangaçça ve çok kaba - genel formüllerle savunulan tezler, bu kez daha net ve cesurca ve kimi teorik analizlerle beslenerek savunulmaya başlanmıştır.

Söz gelimi, zaten kurulduğu tarihten bu yana Kemalizmin etkisinden ve yedeğinden çıkamamış olan T'K'P yaşlı kuşağın tutuculuğunun yanısıra, 80 öncesi dönemde CHP kuyrukçuluğunun solda lanetli bir şey oluşu yüzünden bu güne kadar CHP programından temelde farklı olmayan programını cesur ve net bir şekilde açıp somutlaştıramamıştı. T'K'P, şimdi, sadece CHP çizgisine ve bu partinin dayandığı sınıflara dayanma tutumunu cesur şekilde açıklayıp teorize etmekle yetinmemekte; DP-AP Geleneği'yle ve bu geleneğin dayandığı sınıf ve zümrelerle de işbirliği istediğini açık-seçik savunmaktadır. (Bu politikaları 12 Eylül öncesi döneminde savunanlar genellikle "tefe" konulurken, şimdi T'K'P gibileri, ve Sol liberaller, nedense çekim merkezi olmaktalar...Hatta, "bulunmaz Hint kumaşı" misali her yerde aranır hale gelmekteler...)

12 Eylül öncesinde "Ulusal Demokratik Cephe" projelerinde, "Toplumsal ilerleme" startejisinde belli belirsiz şekilde; hatta çoğu zaman bir CHP'liden daha geri ve "masum" bir çizgi de (tabii biraz da illegal!...) kendisini gizleyen ideolojik - siyasi muhteva, bu dönemde açıktan ve fütursuzca savunulabilir hale gelmiştir. T'K'P için bu durumu bir ilerleme saymak herhalde yerinde olur.

12 Eylül öncesi savunulan " Ulusal Demokratik Cephe" (UDC) projesiyle şimdi savunulan "Ulusal Demokrasi" (UD) programı arasında temelde, özde, amaçta bir farklılık yoktur. İkisi arasındaki fark şudur: UDC sadece CHP'yi ve bu partinin dayandığı sınıf ve zümreleri kapsıyordu; UD ise, CHP'nin yanısıra AP ve MSP ile bunların dayandığı sınıf ve zümreleri de kucaklayan daha geniş tabanlı bir projedir.

Diğer bir fark ise, T'K'P'nin eskisine göre daha açık konuşmaya başlaması ve kendisini anlatabilmek için yoğun bir teorik çabaya girişmiş olmasıdır.

İşte bu yenilik gibi görünen atılımlar sayesinde T'K'P, bürokratik sol gelenek hayranlarının dikkatini üzerine çekebilmiş ve ayrıca *yasallık ve meşruiyet* konusunda da önemli bir adım atmıştır. Yeri gelmişken belirtelim ki,T'K'P'nin son atılımları, yasallaşmakla sınırlı bir amaca ulaşmak için yapılmış, manevralar ve taktik adımlar değildir. Yazıp söylediklerinin doğruluğuna teorik ve siyasi olarak inanmakta; tezlerini samimi bir şekilde savunmaktadırlar. Gerçekten de, T'K'P, kuruluşundan bu yana kendisini ilk kez açıkça ve dürüstçe tanımlamaktadır.

Bunların yanısıra, birlik konusunda da adım atan ve oluşturduğu "Sol Birlik" çatısı altında SBKP Sempatizanlarını birleştirmeye çalışan T'K'P'nin bu alanda belli bir başarı kazandığını teslim etmek gerekmektedir.

" Sol Birlik" te yer alan partilerin bir kısmının tavanı, bir kısmının ise tabanı için çekim merkezi haline gelen T'K'P'nin bu cenahta tartışma konusu haline gelmiş olmasına şaşmamak gerekir. Şaşılacak tek şey, T'K'P'nin niçin hala adını Kemalist Türkiye Partisi (KTP) olarak değiştirmediğidir.

T'K'P'nin adını, KTP olarak değiştirmesi için bir değil, birkaç sebep bulunmaktadır. Bunların en başında "Ulusal Demokrasi" adıyla ortaya attığı siyasal projenin içeriği gelmektedir. Bu projenin başarısı için adım adım ilerleyen T'K'P'nin, öne sürdüğü tezlerin ve yeni tesbitlerin ayrıntılı bir teorik çözümlenmesi şüphesiz gereklidir. Bu çözümlemeleri daha sonra yapmak kaydıyla, şimdilik T'K'P'nin son yörüngesinin özünü saptayarak bu partinin adının niçin Kemalist Türkiye Partisi" olması gerektiğini açıklayalım.

T'K'P NE İSTİYOR?

T'K'P'nin ne istediğini, "Barış ve Ulusal Demokrasi programı" adıyla yayınladığı kitaptan bazı bölümleri alarak anlamaya çalışalım. Bu kitap,"... toplumsal yaşamın bütün alanlarına, ülkenin temel sorunlarına ilşkin TKP'nin çıkış yolu önerisini, demokratik alternatiflerini açıklıyor." (Sf.9)

Şimdi, T'K'P'nin " çıkış yolu"nu oluşturan temel tezlerden bazılarını okuyarak bu yolun nereye çıkacağını görelim. (Kitaptan yapacağımız alıntıları yorumlamadan peşpeşe sıralayacak oluşumuz okuyucuyu belki sıkacaktır. Aktardığımız tezlerle bu tezlerin dayanağı teorik zemine ilişkin değerlendirmelerimizi daha başka yazılarda ifade edeceğiz. Şimdilik, önemli gördüğümüz tesbitleri aktarmakla ve konuyu genel bir yorumla bağlamakla yetineceğiz.)

" Türkiye'miz yeniden gelişme ve kalkınma yoluna koyulmalıdır." (Sf. 11)

"Şimdi, 12 Eylül ile *iktidarı ele geçirmiş olan emperyalizmin işbirlikçisi*, ulus düşmanı güçler, onlarca yıllık mücadele sonucu ele edilenleri yıkmaya çalışırken, bütün ulusal güçler, ulusal kurtuluşçu topyekün bir seferberlik içine girmelidirler." (Sf.12.abç. D.İ.)

"12 Eylül rejmine son verebilmek için Evren-Özal yönetimini iktidardan uzaklaştırmak; demokratik bir *rejim kurabilmek için de* ulusal ve demokratik bir iktidarı işbaşına getirmek zorunludur. Ulusal ve demokratik bir iktidar, Türkiye'yi Türkiye yapan bütün güçlere, işçilere, köylülere, esnaf ve zanaatkarlara, aydınlara, yurtsever memur ve subaylara, küçük ve orta işletme sahiplerine, ulusal sanayicilere, Türk ve Kürt bütün halka, kısaca geleceğini bu topraklara bağlamış bütün güçlere dayanacak bir iktidardır". (Sf.12) (abç.D.İ.)

"...Türkiye'yi yeniden modernleştirme yoluna sokacak program..." (Sf.13)

"Demokratik bir yönetimin oluşması için tüm iktidar demokratik koşullarda oluşacak parlamentoda olmalı..." (Sf.16)

"24 Ocak politikasından zarar gören bütün ulusal sınıf ve katmanların ortak çıkarları temel alındığında, alternatif bir ekonomik programın oluşturulması olanaklıdır." (Sf.19)

"Devlet Sektörü ve genel olarak devletin ekonomiyi yönlendirme olanakları ulusal sınıf ve katmanların ortak çıkarları temelinde yeniden düzenlenmelidir."(Sf.20)

"...devlet sektörünün öncülüğü ve örgütleyiciliği, küçük üretimin kooperatifleşmesi ve desteklemesi ve ekonomik kalkınmaya katkısı olan bütün özel işletmelerin desteklenmesi sağlanmalıdır." (Sf.20)

"... Üretim artırılmalı, emekçilerin gelirlerinin artırılması yoluyla iç pazar genişletilmeli..."(Sf.20)

" ...emperyalist sermayeye karşı ulusal ekonomi korunmalı..."(Sf.21)

"Atatürk'ün vasiyetine uygun biçimde Türk Tarih ve Dil Kurumları yeniden düzenlenmeli..." (Sf.26)

" TKP, bir yandan SOL BİRLİK'i daha da pekiştirmek ve Marksist Solun daha geniş bir birliğini gerçekleştirmek, diğer yandan Marksist Sol ile Sosyal Demokrat Solun ve Kemalistlerin sağlam bir sol blokunu sağlamak için çalışıyor."(Sf.29)

"TKP,... SHP ve DSP, DYP ve RP ile demokrasi mücadelesinde işbirliği yapmak istiyor." (Sf.30)

"Gençlik,... Amerikanci faşist gerici propagandalara karşı uyanık olmalı, terörist örgüt ve grupların gençlik içinde faaliyet göstermesine olanak tanımamalıdır."(Sf. 36, abç. D.İ.)

"Diktatörlük rejimi, (12 Eylül kastediliyor, Dİ.) kurulduğu ilk günden beri Atatürkçülük maskesi ardına gizlenmeye çalıştı.(...) Bütün bu çabaların boşa çıktığı, (...) görülmektedir (...) diktatörlük rejimi hiç bir ulusal niteliği kalmamış olan güçlerin rejimidir. Atatürkçülük ise ulusal çıkarlarla bağlıdır. Ulusal çıkarlarına ihanet edenlerin Kemalizmle bağdaşması, olanaksızdır. Faşist diktatörlüğün Kemalizmi kendisine maske yapma çabaları iflas etmiştir. Kemalizmin olumlu mirası ise canlıdır. '(Sf.41, abç.D.İ.)

"Demokratik *Devrimin temel görevlerinin çözülmemiş, tersine daha* da ağırlaşmış olduğu günümüzde, Kemalizmin bağımsızlık, egemenlik, çağdaşlaşma fikirleri canlılığını koruyor. (...) Anti-emperyalist Mücadelenin daha da yükseldiği koşullarda Kemalist güçlerin genişliği daha açık görülecektir."(Sf.42, abç. D.İ.)

"Demokratik bir seçim, demokratik bir hükümet istemleri tüm diktatörlük karşıtı güçlerin istemidir. Bu güçlü istemin önünde durulmaz." (Sf.46)

Evet, T'K'P'nin " Barış ve Ulusal Demokrasi Programı" adını koyduğu stratejisinin temel amacı, bu amaca hangi yollardan ve kimlere dayanarak ulaşacağı; programın ekonomik hedefleri işte bu şekilde ifade edilmektedir. T'K'P, bu programda samimi olduğunu, yine aynı kitapta şöyle vurgulamaktadır:

"TKP, ülkemizin sorunlarına çözüm yolu bulunması için Mücadele eden bütün güçler için güvenilir bir müttefiktir." (Sf.31)

"TKP, Ulusal Kurtuluşun demokratik Cumhuriyetle tamamlanması belgisini ilk yükseltendir. Komünistler Cumhuriyetin,(TC,kastediliyor. D.İ.) kuruluşunun neferidir ve sonraki yıllarda da dış ve iç gericiliğe karşı genç Cumhuriyetin en önde gelen savunucuları oldular." (Sf.49)

Gerçekten de T'K'P, bu programında öne sürdüğü amaçlarda ve ittifak politikalarında samimidir. Okuyucu, yukarıdaki alıntıları okuduktan sonra bu programın SHP ile DSP programlarından kopye çekildiğini zannedebilir. Biz o kanıda değiliz. "Barış ve Ulusal Demokrasi Programı", tamamen T'K'P'-ye ait bir üründür; program, T'K'P'-nin kendi düşünce sisteminin ve dünya görüşünün bir eseridir. Alıntıların'da açıkça kanıtladığı gibi, T'K'P "gizli" ve utangaç burjuva demokratlık çizgisini terkederek burjuva-demokratik Cumhuriyet için mücadele ettiğini açıktan ilan etmektedir.(Gorbaçov'un başlattığı "Glasnost" (açıklık) politikası, T'K'P'nin T'K'P sempatizanlarınca daha açıktan tanınmasına yardımcı olmaktadır."Glasnost"-un faydaları!...)

T'K'P, " Ulusal Sanayicilerin, küçük ve orta işletme sahiplerinin işçi ve kitlelerle ittifakı" temelinde, " bütün ulusal güçlerin" iktidarı altında, " devlet sektörünün öncülüğü ve örgütleyiciliğindeki" bir kapitalist üretim tarzının "iç pazarı genişletmesi" ekseninde devam ettirildiği bir sistem için mücadele etmektedir.

T'K'P'ye göre, 1919'larda başlayan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, demokratik Cumhuriyetle tamamlanamamıştır. Bu nedenle 2. bir Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle bütün milli güçler; Ulusal sınıf ve zümreler, (burjuvazi, işçi sınıfı vd.) yarı yolda kalan Kemalist Devrimleri elbirliğiyle tamamlamalı ve böylece burjuva demokratik cumhuriyet aşamasına ulaşmalıdırlar.

Demokratik Cumhuriyet kavramı, yani TKP'nin önerdiği " Ulusal Demokrasi", sermayenin çalışanlar üzerindeki sömürüsünün burjuva demokratik yönetim şekilleriyle devam ettirildiği bir siyasal-toplumsal formasyonu anlatır. T'K'P, böyle bir sisteme ulaşmak için,"Evren -Özal yönetimine karşı", içinde bütün milli kuvvetlerin, (" ulusal güçlerin") yer aldığı, bu arada Sol Birlik'in de birkaç sandalyeyle temsil edildiği demokratik bir hükümet ve demokratik bir parlamento istemektedir.

Devamı 19. Sayfada

GENÇLİK MEYDANLARDA !

11 NİSAN 1987

JANDARMA DİPÇİĞİNE KARŞI ÖĞRENCİ DİRENİŞİ

ANKARA

Ortadoğu Teknik Üniversitesinde öğrenci dernekleriyle ilgili yasa önerisini protesto eden öğrenciler yemek boykotu yaptılar. Yemek boykotundan önce ODTÜ Öğrenci Derneği Başkanı Taner Yüzgenç ile dernek üyesi Özgür Kavak jandarma tarafından gözaltına alınmışlardı. Eylem sonrası yine dernek üyesi olan Hilal Öztürk adlı kız öğrencide jandarma tarafından götürüldü. Eylem sırasında ODTÜ kafeteryası âdeta jandarma üssüne çevrilmişti.

Arkadaşlarının gözaltına alınmasını protesto eden öğrenciler Mimarlık Fakültesine doğru yürümeye başladılar. Fakültenin bahçesine ulaştıklarında direnişlerini oturma eylemiyle devam ettiren 1200 civarındaki öğrenciye jandarma *" Dağılın!"* tehditlerinde bulunmaya başladı. Öğrencilerin cevabı şöyle oldu: *" Gözaltına alınan arkadaşlarımızı bırakıncaya dek eylemi sürdürmeye kararlıyız."*

Jandarmanın göz altına alınanların savcılığa sevkedileceğine dair açıklamasından sonra öğrenciler arasında tartışma çıktı: Hep birlikte savcılığa gidip ifade vermeyi mi deneyeceklerdi, yoksa oturma eylemini kararlıca sürdüreceklermiydi. Oturma eylemini sürdürmeye karar verildi. Bu arada konuşmak isteyen öğrencileri jandarma zorla susturdu.

Daha sonra hazırlık sınıf öğrencisi İsmail Aksoy ODTÜ Marşını söylemeye başladı. Bunun üzerine jandarma İsmail Aksoy'u öğrenci kitlesinden ayırmaya ve gözaltına almaya çalıştı. Arkadaşlarını vermek istemeyen öğrencileri jandarma dipciklemeye başladı ve İsmail Aksoy'u almayı başardı. Bir çok öğrenci yaralandı.

Öğrenciler kararlıca oturma eylemlerini devam ettirdiler. Bir süre sonra jandarma geri çekildi ve öğrencileri uzaktan izlemeye başladı. Eylemleri başarıya ulaşan öğrenciler eylem yerinden ayrıldılar...

- Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nda okuyan öğrenciler de yemek boykotu yaptılar. Yemek boykotu yapan öğrencilerin kimliklerini alan jandarmaya, yemek boykotuna katılmayan diğer öğrenciler*"bizim de kimliklerimizi alın"* cevabını topluca verdiler. Jandarma yaklaşık 90 öğrencinin kimliğini rektörlük binasına gönderdi. Bunun üzerine 300 kadar öğrenci rektörlük binası önünde toplanarak kimliklerini geri istediler. Polisin kimliklerin yalnız *imza karşılığı verilebileceği* açıklaması üzerine rektörlük binası önüne oturan öğrenciler, kimlikler imzasız teslim edilinceye kadar eylemlerini sürdüreceklerini açıkladılar. Yaklaşık iki saat süren oturma eyleminden sonra öğrenciler kimliklerini imzasız almayı başardılar.

Tüm bu eylemler sırasında Beytepe Kampüsu'na jandarma yığınağı yapıldı.

İSTANBUL

İstanbul'da Üniversite öğrencileri yemek boykotu yaptılar. Daha sonra marşlar söyleyerek topluca postaneneye giden öğrenciler TBMM'ye protesto telegrafları çektiler. Ayrıca eylemler sırasında basına bir bildiri dağıttılar.

İZMİR, ADANA VE BURSA' da öğrenciler yemek boykotları yaptılar.

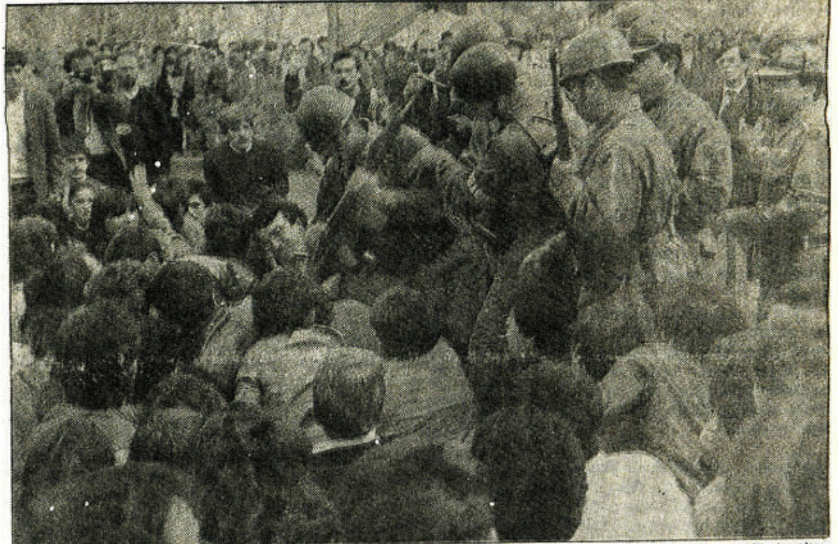
15 NİSAN 1985

JANDARMA VE POLİS İSTANBUL'DA 200 ÖĞRENCİYE *SALDIRDI*

İstanbul'dan Ankara'ya yürümek isteyen 21 öğrenci ve onları uğurlamak için Sultanahmet Meydanı'na gelen 300 civarındaki üniversite'linin başlattığı yürüyüşü polis kısa bir süre sonra dağılmaya zorladı. Öğrenciler daha sonra 21 arkadaşlarını otobüsle Ankara'ya uğurladılar.

Aynı gün saat 15.30 civarında çeşitli istikametlerden gelerek toplanan 2000 öğrenci Aksaray'dan yürüyüşe geçtiler. Öğrenciler 5-6'şar kişilik saflar halinde, kol kola, sessiz bir şekilde Beyazıt'a doğru yürümeye başladılar. "Az sayıda" polisin *"toplu yürümeyin"* çağrılarına rağmen, öğrenciler kararlı bir biçimde yürüyüşü devam ettirdiler.

Polisin "az sayıda" oluşunun sebebi, yine kendi hatasından, istihbarat yanlışlığından kaynaklanıyordu: Polis öğrencilerin yürüyüşe geçeceğini öğrenmişti. Tüm güvenlik kuvvetlerine bağlı ekipler (siyasi polis, çevik kuvvet) alarma geçmişti. Ancak polisin istihbaratı yanlıştı. İstihbarata göre öğrenciler Sultanahmet'ten Beyazıt'a doğru yürüyeceklerdi. Ve polis Sultanahmet Meydanı'nı geniş güvenlik önlemleri alarak karargâha çevirdi...

Hürriyet'ten

Öğrenciler yürüyüşe Aksaray'da başlamışlardı. Fakat "az sayıdaki polis" kısa sürede çoğaldı: Öğrenciler Patrona Halil Hamamının önüne ulaştıklarında Çevik Kuvvet ve Siyasi polis ekipleri tarafından çevrilmişlerdi. Polisin" *Yürüyüş Kanunsuzdur ! Dağılın !"* çağrı ve uyarılarına öğrencilerin cevabı şarkı söyleyerek, slogan atarak yürüyüşe devam etmek oldu. Bunun üzerine polis öğrencileri kordon altına alarak durdurdu.

Yürümeleri rejmin kolluk kuvvetleri tarafından engellenen öğrenciler, oldukları yere oturdular...

Fakat polis rahat bırakmadı. Bazı öğrencileri tutuklamak istedi. Bunun üzerine öğrenciler" *İnsanlık Onuru ışkenceyi Yenecek", Zorbalık, öğrenci hareketini yenemez "* gibi sloganlar atarak arkadaşlarını korumak istediler.

Polis saldırıya geçti. Ç ok sayıda kız ve erkek öğrenci polisler tarafından joplanarak, yerlerde sürüklenerek ekip arabalarına bindirildi. Polisin saldırısı sırasında sopayla başından ağır yaralanan Cerahpaşa Tıp Fakültesi öğrencisi Taner Yavuz hastahaneye kaldırılmak zorunda kaldı. 73 öğrenci göz altına alındı.

Ç evrede bulunanlar polisin öğrencilere karşı tavrını dehşetle izlediler. Öğrenciler gruplar halinde çeşitli istikametlere dağıldılar...

Ayrıca aynı gün Mimar Sinan Üniversitesi'nin Fındıklı'daki binasında yaklaşık 450 öğrenci yeni dernek yasasını protesto etmek amacıyla yemek boykotu yaptı...

İZMİT

İstanbul'dan Ankara'ya yürümelerine polis tarafından izin verilmeyen 21 öğrenci, bu kez İzmit'te otobüsten inerek yürüyüşe geçtiler. Polis yürüyüşü engelledi ve öğrencilerin tamamını gözaltına aldı.

ADANA

Ç ukurova Üniversitesi'nden Ankara'ya doğru yürüyüşe geçen 8 öğrenci gözaltına alındı.

17 NİSAN 1987

İZMİR

İzmir'de Türkiye'nin çeşitli yerlerinde gözaltına alınan ve tutuklanan öğrenci arkadaşlarının serbest bırakılması için 60 öğrencinin başlattığı açlık grevini desteklemek ve başta Kenan Evren olmak üzere siyasi liderlere ve TBMM Başkan'ına telgraf çekmek isteyen 500 civarında öğrenci Alsancak'ta toplandı. Burada öğrenciler topluca gençlik marşını söylediler ve 1 dakikalık saygı duruşu yaptılar.

Daha sonra *"Güdümlü Derneklere Hayır", " Yaşasın bağımsız öğrenci dernekleri", "Gözaltı Kalksın, baskılara son !"* vb. sloganlar atan öğrenci kitlesi postaneye doğru yürümeye başladı. Ç evik Kuvvete ait ekipler yürüyüşe müdahale ederek öğrencileri

❯

Ankara'daki Gençlik Eyleminden Notlar...

YAŞAYAN BİRİSİ ANLATIYOR

Özal Hükümeti'nin üniversitelerde tek tip derneklerin kurulmasını sağlamak amacıyla çıkarmayı düşündüğü yasa tasarısına karşı öğrencilerin tepkisi etkili oldu. Üniversite gençliği ve öğrenci dernekleri yasaya karşı çeşitli eylemler yaptılar. Bu eylemlerden birisi de 15 Nisan günü Ankara'da yapıldı. Ankara'daki yaklaşık 3000 kişinin katıldığı gösterileri yerinde izleyen bir arkadaşın bu eyleme ilişkin notlarını yayınlayarak okuyucularımızı öğrenci hareketinin durumu konusunda daha doğrudan bilgilendirmeyi, bir bakıma gençliğin eylem sırasındaki halini yansıtmayı yararlı gördük.

DEVRİMCİ İŞÇİ

" Hükümet'in üniversitelerde tek tip dernekler kurulmasını hedefleyen yasa tasarısı karşısında gençliğin bir şeyler yapacağı hissediliyordu. Bunun ilk belirtileri 14 Nisan günü İstanbul'da ortaya çıkmıştı. İstanbul'daki öğrenci derneklerinin insiyatifinde Ankara'ya doğru sembolik bir yürüyüş yapılacağı duyulmuştu. Anakara'daki üniversite ve yüksek okullarda da bu huzursuzluk gözleniyordu. 15 Nisan günü öğlene doğru Kızılay'da başlayan kıpırtılar gençliğin tasarıya karşı tepkisini göstereceğini düşünenleri yanıltmadı. O gün saat 14 dolayında Kızılay'daki Postane binasının önünde 2.000'e yakın *gencin toplandığı görüldü. Tıpkı 80 öncesinin korsan gösterilerinde olduğu gibi, gençler Kızılay meydanındaki kavşaklarda ve yollarda önceden küçük kümeler halinde ve etraftakilere hissettirmeden dolaştıktan sonra bir anda Postane'nin bulunduğu bina ile Soysal Pasajının önünde biriktiler. Bu bölgedeki eyleme katılanların çoğunluğunun ODTÜ ve SBF öğrencileri olduğu görüldü. Postane önünde biriken kalabalığa polis müdahale etmeye kalkıştı. Gençler, polise, telegraf çekmek için Ulus'taki büyük postaneye gideceklerini açıkladılar. Tam bu sırada Sıhhıye Köprüsü'nün ve Parkının bulunduğu yerde Beytepe Kampüsünden gelen 700-800 kişilik grubun beklediği görüldü. Anlaşılan, Kızılay'da toplananlarla Sıhhıye'de toplananlar birleşecekler ve Ulus'a yürüyeceklerdi. Kızılay'da toplananlar yürümeye başlamıştı. Bu sırada resmi ve sivil yüzlerce polisin Kızılay ve Sıhhıye bölgelerini kordon altına aldığı anlaşıldı. Diyebilirim ki 3 öğrenciye 1 polis düşüyordu. Polis, 80'den buyana ilk kez böyle bir gösteriyle karşılaşıyordu ve muhtemelen eylemin ilk anlarında ne yapacağına karar verememişti. Polis teredütlü durumunu bir süre sonra terkedecek ve gösteriyi dağıtma planını uygulamaya koymaya başlayacaktı.*

Kızılay'da biriken 2000 kişilik topluluk Sıhhıye'ye doğru yavaş yavaş yürümeye başlamıştı. Bunun üzerine polis şu duyuruyu yaptı: "Yaptığınız iş kanunsuzdur. Hiçbirinizi almayacağız, sessizce dağılın" *Polisin üstüste birkaç kez tekrarladığı bu duyuru öğrenci kitlesinde dalgalanmaya yol açtı. Bir kısmı dağılma yönünde hareket ederken bir kısmı da yürüyüşe devam edilmesini savunuyordu. Böyle bir eylem sırasında ilk kez bir araya gelen ve yine ilk kez kitlesel bir şekilde polisle karşı karşıya kalan gençliğin bu tereddütlü tutumu doğal bulunmalıdır. Gençliğin baskı politikalarına karşı kendisini ilk kez kitlesel bir şekilde ispatladığı bu eylem sırasında hem polise karşı tutum konusunda hem de eylemin taleplerinin sınırı ve biçimi konusunda biraz şaşkınlık içinde olduğu görüldü. Bu şaşkınlık devam ederken kalabalığın bir* bölümü dağılmaya başladı, bir *bölümü ise yürüyüşe devam etti. Yürüyüşe devam edenlerin polis tarafından coplanmaya başlanması üzerine dağılmaya başlayanlar tekrar geri geldi. Hem de polis müdürlerinin ikazları üzerine polisler gençleri joplamaktan vazgeçtiler. Yürüyüşe devam eden gençler Zafer Çarşısının önüne geldiklerinde Hacettepe Üniversitesinden gelen bir kaç gençle karşılaştılar. Bu gençler, Hacettepe'nin önünde toplanan gençlerin polis tarafından dağıtıldığı ve 200 kişinin emniyete götürüldüğü haberini verdiler. Bu durum karşısında gençler arasında Ulus'a yürüyüp yürümeme konusunda yeni bir tartışma daha başladı. Bu tartışma da genel eğilim dağılınması yönündeydi. Polisin saldırısı üzerine dağılmaktansa, bu aşamada kendi kararımızla dağılmak daha yerinde olur diye düşünüldü. Ve yavaş yavaş dağılınmaya başlandı. Aradan 10-15 dakika geçtikten sonra etrafta bulunan ne kadar polis varsa, resmi ve sivil, öğrenciye benzeyen herkesi toplamaya başladı. Yaklaşık 250 kişi bu şekilde polis tarafından emniyete götürüldü.*

Eylem sırasındaki ilginç durumlara bir kaç örnek: Sanıyorum, ilk toplu eylem ve Kızılay gibi bir yerde yapılan gösteri olmasından ötürü gençlikte gözle görülür bir heyecan ve acemilik vardı. Hatta ilk anlarda Kızılay Postanesi önündeki ilk toplanma anında belirli bir ürkeklik vardı diyebilirim. Zamanla bu ürkeklik ve heyecanın yerini soğukkanlılık ve bilinçli davranışlar aldı. Ayrıca, bir kaç gün önce ODTÜ'de jandarmanın öğrencileri dipçiklemesi sözkonusu olduğu için gençler polisin tutumunun ne olacağını kestiremiyorlardı. Polis ise bu kadar kalabalığa açıktan saldırmaya cesaret edemedi, sanıyorum. Onlar da gençlerin tepkilerinin nasıl olacağını kestiremediler. Buna rağmen polisin tutumunun yumuşak olduğunu söylemek mümkün değil. Polis, ileri götürmemek kaydıyla zaman zaman gençleri jopladı.

Eylemi kenardan izleyen halkın tutumu olumsuz değildi. Sokaklardan geçenler durup seyrediyorlardı. Tabi, endişe duyup eylemi görenlerden kaçanlar oluyordu. Ben çevreden olumsuz bir tepkiye rastlamadım.

Ancak tepki olsa bile son 7 yıl*lık baskı ortamı ve şartlandırma dikkate alınırsa bunu da yadırgamamak gerekir. Yürüyüşün belli bir aşamasından sonra gençlerin kendilerine güveni oldukça arttı. Başarılı bir eylem yapmış olmaları herhalde ilerisi için bir cesaret kaynağı olacak. Eylem sona ererken,* " Türk-İş'e gol attık." " Türk-İş'ten daha fazla yürüdük!" *şeklinde yapılan esperilerin altında herhalde bu başarı yatıyor. Hükümetin ülke çapındaki tepkiler üzerine tek tip dernek tasarısını geri çekmesi gençliği sanıyorum bundan sonrası için daha kendine güvenli yapacak.*

zor yoluyla hazır bulundurdukları otobüslere bindirdiler. 165 öğrenci gözaltına alındı ve DGM'ye sevk edildi.

ANKARA

Denizli, Balıkesir, Bursa, Eskişehir, İzmir ve İstanbul'dan bu şehirlerdeki öğrenci kitlelerini temsilen Ankara'ya yola çıkan 55 öğrenci Ankara'ya ulaşmayı başardı.

Eskişehir'de birleşip iki otobüsle Ankara kapısına kadar ulaşmayı başaran öğrenciler Etimesgut kavşağında polisin kurduğu barikatı aşamadı. Bunun üzerine otobüsler istikamet değiştirdi. Fakat güvenlik kuvvetleri otobüsleri bu kez de Hipodrom önünde durdurdu.

Polisin bu tavrı karşısında şaşkına dönmeyen öğrenciler otobüsleri terk ederek Meclis'e yürümek istediler. Polis öğrencileri jop kullanarak kitle dayağına çekti ve yürüyüşü engellemeyi başardı. Polisin zorbalığını protesto etmek için öğrenciler oturma eylemine giriştiler...

BURSA

Uludağ Üniversite'sinden 13 öğrenci, beraberlerinde TBMM Başkanlığına verilmek üzere hazırlanmış bir dilekçe ile birlikte şehrin dışına kadar yürüdüler. Şehir dışında otobüse binen öğrenciler Ankara yoluna koyuldular.

İZMİR

-Binlerce imza taşıyan bir dilekçeyi TBMM Başkanlığı'na iletmek üzere yola çıkan Ege ve Dokuz Eylül üniversitelerinden 100 öğrenci geniş sayıda öğrenci kitlesi tarafından çiçek ve alkışlarla uğurlandılar.

-Dokuz Eylül Üniversitesi'ne bağlı Buca Eğitim Fakültesi öğrencileri; yine bir yemek boykotu yaptılar. Yemeklerini aldıktan sonra kaşık ve çatallarını masaya vurmaya başlayan öğrencilerden Atanur Doğan daha sonra göz altına alındı.

Hürriyet'ten

ANKARA

Siyasal Bilgiler Fakültesi, Ziraat Fakültesi, Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi ve Tıp Fakültelerinde öğrenciler yemek boykotu yaptılar. Ziraat Fakültesi'nde ayrıca 4 saaten fazla süren bir oturma eylemi gerçekleştirildi.

18.4.1987

- Sıvas'ta 5, Trabzon'da 8 öğrenci daha açlık grevine başladı.

- Ankara Siyasi Şube Müdürlüğü tarafından gözaltına alınan 167 öğrenci 50'şer kişilik gruplar halinde savcılığa getirilerek sorgulandı. Sorguları tamamlandıktan sonra öğrenciler yine sıkı güvenlik önlemleri altında Emniyete götürüldü.

-17.4.87 tarihinde yürüyüşe katıldıkları gerekçesi ile gözaltına alınan 172 öğrenci Devlet Güvenlik Mahkemesine sevkedildi. DGM'ye sevkedilen öğrencilerden birisinin annesi olayı öğrendikten sonra DGM binası önüne gelerek şöyle konuştu :*"Harç yatırmak için altın dişlerimi söktürüp sattım. Benim oğlum yürümesinde kim yürüsün.? "*

- Ege Üniversitesi Bornava kampusunda yaklaşık 1000 öğrenci arkadaşlarının tutuklanmasını kınayan ve derhal koşulsuz salıverilmelerini talep eden telgrafları İçişleri Bakanlığına çektiler.

21.4.87

- Dernekler Yasası'nda değişiklik öngören öneriyi ve arkadaşlarının tutuklanmasını ya da gözaltına alınmasını protesto etmek için İstanbul'da bir grup öğrencinin başlattığı açlık grevine katılanların saysı 280'e ulaştı.. Açlık grevine katılanlar arasında öğrencilerin anne ve babaları, 1 öğretmen, 1 işçi'de vardı. Açlık grevi önceden belirlendiği gibi 21'inde sonuçlandı.

NEVZAT ÇELİK AÇLIK GREVİNDE.

7.4. 87 tarihinde İstanbul Devrimci Sol davasında idam istemi ile yargılanan şair Nevzat Çelik süresiz bir açlık grevine başladı. 1980 yılının Mart ayından buyana Sağmalcılar ve Metris Askeri Cezaevleri'nde tutuklu bulunan Nevzat Çelik süresiz başlattığı açlık grevini dergimiz baskıya girdiği sırada halen sürdürüyordu. Metris Askeri Cezaevi yönetimi Nevzat'ı süresiz açlık grevine iten keyfi uygulamalarında şu ana kadar herhangi bir değişiklik yapmadı.

* * *

29 yaşındaki Nevzat Ç elik'in iki şiir kitabı yayınlandı. Birincisinin ismi "Şafak Türküsü." Bu kitap ile Nevzat Ç elik Akademi Kitapevi'nin 1984 şiir ödülünü aldı. İkinci kitabı, "Müebbet Türküsü" kısa süre önçe yayınlandı.

Aşağıda Nevzat Çelik'in açlık grevine başladığını bildiren açıklamasından bir bölümü yayınlıyoruz.

"Kamuoyuna,

1980 Mart ayından bu yana polis karakolunda ve askeri cezaevinde onurunu savunan her insan gibi ikence görmekteyim. Planlı ve sistemli işkencenin varlığı artık sır değildir. İşkencecilerin saldırılarının, ... elektrik şoklarının, işkence tezgahlarının, dayak fasıllarının, ... arkasında Türk Devleti vardır.

...

İşkence görenler açısından sonuç ya ölüm ya da sakat kalmaktır. Hepimizi yaşayan ölü yaptılar. İşkencecilerin işlerini bir yığın hastalık devam ettirdi.

Amaçları insanları mapushaneye sokmak değil, mapushaneyi insanların içine sokmaktır.

...

Sağmacılar cezaevine 19.12.85 tarihinde gelişimden bu yana mektup almam ve göndermem yasaklandı. Sebebi şair oluşum ve şürlerimi yayınlamış olmam olan bu zorbalık 16 aydır sürüyor.

...

Tüm yasal çabalrıma ve başvurularıma rağmen bu keyfi uygulama kaldırılmadı.

...

Son 16 ay içerisinde bana yazılan tüm mektuplar ve gönderilen telgrafların derhal teslim edilmesini ve gelecekte mektup ilişkimiz in kesilmemesini talep ediyorum.

...

7.4.87 tarihinde itibaren sadec su içeceğim.

"Yürekler sağır deildir." Buna bütün içtenliğimle inanıyorum.

Metris Askeri Cezaevi
C. 15 Bayrampaşa/
İstanbul

KASTAMONU CEZAEVİ'NDE AÇLIK GREVİ

Kastamonu cezaevinde yatmakta olan devrimci tutuklular üzerlerindeki baskıları protesto için açlık grevine başladılar. Açlık Grevi 26 Nisan günü başladı. Öğrenildiğine göre,Kastamonu Cezaevi'nde hükümlü olarak yatmakta olan devrimci tutuklular cezaevi yönetiminin kendilerine maddi ve manevi baskılar yaptığını, bu baskıların insan onuruyla bağdaşmadığını açıkladılar. Tutuklular kendilerine, günde bir kaç kere istiklal marşı okutulduğunu, bu marşı okumayan veya yüksek sesle söylemeyenlerin dövüldüğünü belirttiler. Öğrenildiğine göre, Kastamonu cezaevindeki tutuklular, sebepsiz yere mektup, gazete yasağı ile cezalandırılmakta, zaman zaman da görüş yasağı konulmaktadır. Bu cezalara karşı koyan ve itiraz eden tutuklular gardiyanlar tarafından dövülmektedir. Devrimci tutuklular, baskıların dayanılmaz noktaya geldiğini açıklayarak Açlık Grevi'ne başlamışlardır.

EYVAH, GENÇLİK GELİYOR !

Bugünlerde kendisinden en fazla sözettiren toplum kesimi kimdir diye sorulsa, buna herkesin vereceği yanıt herhalde aynı olur: GENÇ LİK...

Evet, genclik son eylemleriyle 7 yıllık bir aradan sonra yeniden dikkatleri üzerine çekti, bir bakıma rüştünü ispat yolunda önemli bir kavşağı döndü. Böyle olmakla birlikte gençlik, henüz, politik alandan soyutlanmıs düşünüş ve davranış kalıplarını kırıp kendi dinamiğinin gerektirdiği doğrultuya yönelebilmiş değil. Kuşkusuz böyle bir doğrultunun oluşması tek basına gençliğin ve kendiliğinden eylemlerin yaratacağı bir sonuç olarak görülemez.

Örgütlenme özgürlüğü gibi akedemik-demokratik alana ilişkin bir talep etrafındaki mücadelesiyle ve bu mücadelenin bir evresindeki eylemleriyle siyasi arenaya önemli bir güç olarak çıkan gençliğin kendisine yeniden güven kazanmaya başladığı görülmektedir. Bu güven, gençlik hareketinin giderek yetkinleşip siyasallaşmasında önemli bir dayanak noktası oluşturmaktadır.

Kuşkusuz bu dayanağın bundan sonrası için olumlu işlev görebilmesi, gençliğin son çıkışıyla yarattığı çift yönlü korkunun getireceği yeni saldırıları göğüsleyebilmesine, korku sahiplerince kurulacak tuzakları boşa çıkarabilmesine bağlı olacaktır.

Gençliğin son çıkışıyla yarattığı korkunun bir yönü egemen güçleri ve bunların destekçilerini kapsamaktadır. Başta siyasi iktidar olmak üzere, düzen içi bütün odaklar, gençliğin hızla siyasallaşacabileceği, giderek "boyundan büyük" *işlere kalkışabileceği ve diğer kesimlere örnek olabileceği korkusuna kapılmıslardır. Bu korku onları, gençlik karşısında ortak bir tutumda birleştirmiştir. Özal'dan İnönü'ye, Ecevit'ten* Cindoruk'a *ve Nazlı Ilıcak' a kadar genis bir kesim,* " gençler, oyuna gelmeyin, soğukkanlı ve uzlaşmacı olun" *gibi uyarılarda bulunarak gençliğe sınırlı akademik bir mücadele platformuyla yetinmesini önermişlerdir.*

Gençliğin radikalleşmesinden ve giderek siyasallaşıp rejimi sorgulamaya başlamasından korkan diğer bir kesiminse bazı öğrenci derneği vöneticileri ile bunları destekleven sivasi akımlar olduğu gözlenmektedir. Burjuva sosvalizminin ve bürokratik sol geleneğin gençlik içinde yaygınlasması misyonunu üstlenen çeşitli dergiler ve bu dergilerin ideolojik-sivasal hattını paylaşan bazı dernekler, gençliğin kendi denetimleri altında durmavacağını hissederek tedirgin olmuşlardır.

Bir kaç kişilik *sembolik eylemlerle ve son derece daraltılmış bir akedemik talepler demetiyle yetinen ve gençlik kitlesini mümkün olduğu ölcüde evlemden uzak tutmaya çalışan bu kesimler, gençliğin mevcut derneklerin insiyatifini ve programını aşarak radikal düşünce ve davranışlara yönelmesinden derin bir huzursuzluk duymuşlardır. Bu huzursuzluk onları,* "Ulusal Öğrenci Birliği" *adıyla alelacele bir örgüt kurarak gençliğin dinamizmini örgütsel kalıplara sokma manevrasına yöneltmiştir. Son gençlik eylemlerinin başarısını ve yarattığı morali gençliğin dinamizmini boşa götürecek örgütsel biçimlere zorlayanlar bugüne kadar tutmayı başarabildikleri mevzileri ustaca kullanarak gencliği depolitize etme politikalarına soldan destek vermektedirler.*

Bu tutuma, başka biçimler ve söylemler altında sivil toplumcu akımlarda da rastlamak mümkündür. Bunlar, sağ, sol gibi ayrımların ortadan kaldırılmasını, siyasal ve örgütsel hiç bir oluşuma meydan vermeyen ve bütün gençliği birleştirecek ortak bir tutum önererek gençliğin şekilsiz ve apolitik bir yığın halinde kalmasını istemektedirler. Ancak bu şartla gençli*ğin radikalleşmesinden vanadırlar.*

Her iki tutumun birlestiği nokta, politika yapmadan, politikleşmeden 12 Eylül rejiminin yarattığı depolitizasyon sartlarının değişeceği tesbitidir.

Oysa gençlik, politikleşmeden ve politika yapmadan akademik taleplerin bile kazanılamayacağını son deneylerle yavaş yavaş anlamaya başlamıştır. Görünen odur ki, gençlik kendi deneyiyle ve el yordamıyla siyaseti keşfederek, akademik mücadeleyi doğru bir siyasi mücadele anlayışıyla bağlantılı bir şekilde sürdürmenin gerekliliğini ve zorunluluğunu görerek düzene karşı radikal bir muhalefet odağı olmaya hazırlanmaktadır.

Kuşkusuz, gençlik hareketinin bu yönde yapacağı sıçramanın otomatik bir sonuç olmayacağı açıktır. Gençlik hareketinin devrimci-demokratik talepler ve eylemlilikler temelinde birliğinin sağlanması, gençlik mücadelesinin otomatik olarak üreteceği/yaratacağı bir sonuç ve gelişme olamaz. Mevcut durumun, gençliğin dinamiğini daha nitelikli hale getirecek ve bu dinamiği işçi sınıfının ve geniş halk yığınlarının talepleriyle birleştirecek bir doğrultuda gelişmesi bağımsız bir devrimci siyasi hareket yaratma çabalarının katkısı ve desteğiyle mümkün olabilecektir.

Evet, gençlik, hem siyasi iktidara ve burjuva kesimlere, hem de depolitizasyon politikasının soldan tamamlayıcılarına, " eyvah, gençlik geliyor!" *dedirtecek şekilde kabuğu çatlatmaya başlamıştır.*

TUTUKLU AİLELERİNİN DİRENİŞİ

23 Nisan nedeniyle bazı cezaevlerinde açık görüş yapılırken bazılarında açık görüşe izin verilmemesi tutuklu aileleri tarafından çeşitli eylemlerle protesto edildi. 23 Nisan sabahı çocuklarıyla görüşmek için Çanakkale'ye gelen 1500 dolayında aile, görüş izni verilmemesi üzerine protesto eylemi yaptılar. Adliye binasına giderek savcıdan izin isteyen aileler, bu taleplerinin kabul edilmemesi üzerine cezaevine kadar yürüyüş yaptılar. 1500 tutuklu yakını daha sonra postahaneye giderek Cumhurbaşkanı'na ve Adalet Bakanı'na protesto telgrafı çektiler.

Aynı gün, yine aynı sebeplerle Gaziantep Cezaevi'nin önünde de yaklaşık 1600 kişi oturma eylemi yaptı. Açık görüş izni verilmeyen tutuklu yakınları bu durumu protesto için oturma eylemine başladılar. Aileler polis ve asker tarafından dipçiklenip-joplanırken gazetecilerin de eylemi görünteleyen filmleri ellerinden zorla alındı.

Ç anakkale ve Gaziantep Cezaevleri, 12 Eylül'den sonra sadece siyasi tutukluların kalması için hücre esasına göre yapılmış özel cezaevleridir ve her iki cezaevinde de cezaları kesinleşmiş yüzlerce devrimci kalmaktadır.

OGUZHAN MÜFTÜOĞLU:

Olayların Gerçek Nedenleri Ve Sorumluları Gizlenmektedir

Halen devam etmekte olan Ankara Devrimci Yol Davasında yargılanan arkadaşlarımız mahkemeye çeşitli konulara ilşkin dilekçeler vermektedirler. Bu dilekçeler günlük basında çok eksik yer aldığı için zaman zaman yanlış yorumlara rastlanmaktadır. Devrimci Kamuoyunun dilekçelerin içeriğinden tam olarak bilgi sahibi olmasını yararlı gördüğümüz için bu dilekçeleri yayınlamaya devam ediyoruz. Bu sayımızda, Oğuzhan Müftüoğlu'nun iki ayrı dilekçesi ile Melih Pekdemir'in dilekçesini yayınlıyoruz. Gelecek sayımızda ise, Bülent Forta, Mehmet Ali Yılmaz, Yasin Ketenoğlu ve Ali Alfatlı nın ortak dilekçesini yayınlayacağız.

Devrimci İşçi

1. NOLU ASKERİ MAHKEMESİ
DEVRİMCİ YOL DAVASI
KIDEMLİ HAKİMLİĞİ'NE

Oğuzhan Müftüoğlu

Konu: Bazı konulardaki tevsii tahkikat istemine dair.

Bilindiği gibi, davaya konu olan olaylar Türkiye'de bir iç savaş görüntüsünün yaşandığı bir döneme aittir. Bu nedenle olaylar ve kişilerin sorumluluklarının tam olarak saptanabilmesi, Türkiye'yi bir iç savaşın eşiğine kadar sürükleyen olayların ve gelişmelerin gerçek mahiyetinin doğru olarak saptanması öncelikle gereklidir.

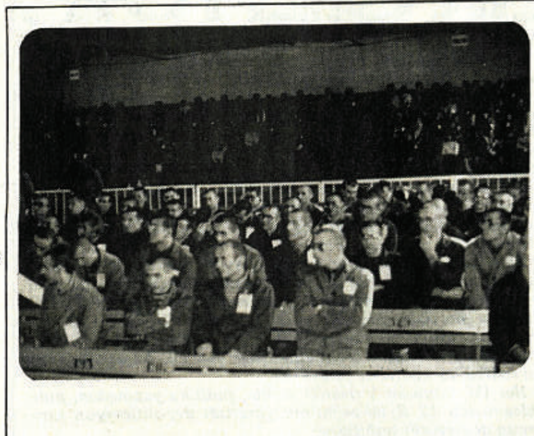
Bugüne kadar Sıkıyönetim Mahkemeleri'nde süren davalarda ve bu davanın bugüne kadarki aşamalarında *bu gereğin yerine getirildiğini* söylemek mümkün değildir. Türkiye'de yaşanan *çok önemli olayların gerçek* nedenleri ve mahiyeti açığa çıkarılmamıştır. Tersine geçtiğimiz dönemde sürdürülen tek yanlı suçlamaların sonucu olarak oluşturulmuş gerçek dışı suçlama ve değerlendirmeler, askeri yargıya da empoze edilmiştir. Yakın tarihimizde hepimizin gözleri önünde yaşanan, bu nedenle milyonlarca tanığı bulunan Abdi İpekçi'den, *Tütengil'e kadar ilerici aydınların, öğ*rencilerin, öğretmenlerin üçer, beşer öldüğüldüğü, Ç orum'da, Maraş'ta katliamların düzenlendiği, Mamak'ta, Balgat'ta, Piyangotepe'de belediye otobüslerinin, kahvehanelerin taranarak, insanların kaçırılıp işkence edilerek fütürsuzca cinayetlerin işlendiği bir dönemdeki olayların, güya devrimcilerin öncü savaşı-silahlı propaganda, halk savaşı v.b. yollarla Türkiye'de bir halk ayaklanmasına kalkışmaları, buna karşı da sözde 'milliyetçi' gençlerin Türkiye'nin komünistleşmesini önlemek için, kendilerini ve devleti korumaya çalışmaları(!) sonucunda meydana geldiği şeklindeki değerlendirmelerle açıklamaya çalışılmıştır. Benzeri değerlendirmelerin ve açıklamaların kimi askeri yargı kararlarına esas -temel- oluşturan dğerlendirmelerde de yer aldığı görülmektedir. Hatta ülkemizin en değerli hukukçuları bile, üzerlerinde baskılar nedeniyle bu aldatmaca ve saçmalıklara karşı çıkamamaktadırlar.

Elbette bu tür aldatmaca ve saçma sapan açıklamalarla kimse kandırılamaz. Ama bu yolla, gerçekler bulandırılmaya, suçlular gizlenmeye çalışılmaktadır. Buna karşılık ne yargılamalarda ne de başka yollarla olayların gerçek mahiyetinin ve sorumluluklarının açığa çıkarılması için hiç bir şey yapılmamaktadır.

Kimdir, Türkiye'yi o duruma getirenler? İpekçi'leri, Tütengil'leri öldürtenler kimlerdi ve amaçları neydi? Malatya ve Pazarcık'ta geniş alevi ve sünni aşiretlerin lider durumundaki belediye başkanlarına aynı yöntemlerle suikast düzenleyerek bütün bir bölgeyi kana bulamak isteyenler, Maraş'ta ve Çorum'da bu emellerine kısmen ulaşarak binlerce yurttaşımızı katlettirenler kimlerdir? İstanbul'da üniversite öğrencilerinin üzerine bomba atarak ? 7'sini öldürenler, Ankara'da Yükseliş Okulu'nda ve başka yerlerde aynı yollarla katliamlar düzenleyerek bütün Türkiye'yi bir dehşet ortamına sürükleyenlerin amaçları neydi? Bütün bunları ve benzerlerini hangi çevreler, hangi amaçlarla tertiplemişlerdir? Bütün bu soruların cevapları *açığa çıkarılmadıkça* bize yönelik suçlamalar ve verilecek hükümler hiç bir şey ifade etmeyecektir.

Sorgumda da kısaca belirttiğim gibi bize göre *Türkiye'yi 12 Eylül 80'e* getiren iç ve dış, çeşitli nedenler vardır. Bu konudaki düşüncelerimi savunmamda etraflıca anlatmaya çalışacağım. Ancak bu konularda değişik çevreler tarafından da bazı düşünce ve iddialar ileri sürülmektedir. Bunların da bilinmesinde ve dikkate alınmasında yarar bulunduğuna şüphe yoktur.

Mahkemenizin bu aşamadan sonra *çok geniş bir soruşturmaya yönele*meyeceği kabul edilse bile, hiç değilse *çok önemli bazı noktalarda tarihe* ışık tutacak tahkikatların yapılması olanaksız değildir. Örneğin o dönemin başbakanlarından Süleyman Demirel ve Bülent Ecevit Türkiye'yi 12 Eylül'e getiren olaylardaki ABD'nin rolüne ilişkin ilginç açıklamalarda bulunmaktadırlar. MİT görevlisi Mahir Kaynak ve MHP davasının bir numaralı sanığı A.Türkeş benzeri görüş ve iddialar ileri sürüyorlar. Adı geçenlerin mahkeme önünde yapacakları bazı açıklamalarla kimi olayların mahiyetinin aydınlanmasına -belki- yardımcı olabilirler. Bu nedenlerle aşağıdaki hususlarla ilgili olarak sözkonusu kişilerin tanık olarak dinlenmesinin yararlı olduğunu düşünüyorum.

1-1970'li yıllarda MİT görevlisi olan Mahir Kaynak son zamanlarda bazı ilginç açıklamalarda bulunmuştur. M. Kaynak bazı gazetelere yaptığı açıklamasında 12 Mart ve 12 Eylül'deki askeri müdahalelerde ABD'nin rolü olduğunu ileri sürmüştür. **"Demirel'le Batı'nın siyasi ihtilafları vardı. Mesela, Türk-Sovyet ilişkileri konusunda Türkiye'nin bağımsız bir politika izlemesi Batı'yı tedirgin ediyordu. Zaten müdahaleden sonraki model ile Türkiye ile Batı'nın iç içe geçmesi olayıdır."** M. Kaynak açıklamalarında Türkiye'nin **"12 Eylül'e getirilmesinde tamamen Batı'nın ve ABD'nin rolü olduğunu, bu amaçla aşı teorisi adı verilen bir "teknik' uygulandığını, bazı tertipler ve yaratılan olaylarla bir anarşi ortamı sağlanarak sola karşı mukavemetin artmasının sağlandığını**"iddia etmektedir. Milliyet gazetesi yazarlarından Örsan Öymen bir yazısında A. Türkeş'in de kendisine aynı yolda bazı iddialar ileri sürdüğünü, **"ABD Gizli İstihbarat Örgütü ile ilişkili bazı kişilerin aralarına sızdığını, *bunların yabancı şirketler aracılığı* ile dış güçlerle irtibatlarını sürdürdüklerini, Türkiye'de anarşinin dışardan kaynaklanıp yönlendirildiğini**" söylediğini yazmıştır.

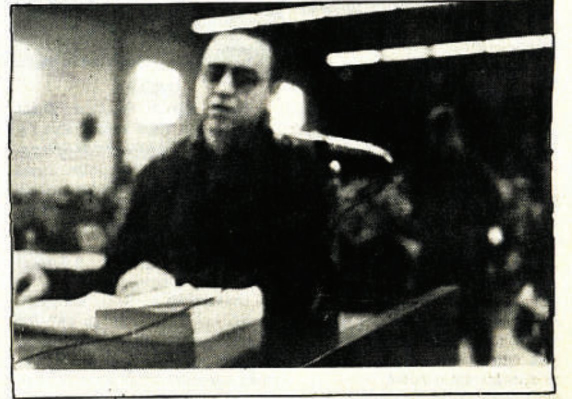
Ben 1980 öncesinde Türkiye'de meydana gelen olaylarda bütünüyle dış güçler tarafından çıkarılıp yönlendirildiği şeklinde bir düşünceye sahip değilim. Olayların ekonomik, sosyal ve siyasal planlarda önemli iç nedenleri vardır. Ancak emperyalist güçlerde bizim gibi ülkelerdeki gelişmeleri kendi yönlerinden etkilemek i*çin bir takım tertiplere müdahalelere* başvurmaktadırlar. CIA'nın bütün *dünyada bu amaçla çeşitli tertiplere* başvurduğu, *olaylar, karışıklıklar ya*rattığı,darbeler düzenlediği bilinmektedir. Bu bakımdan ABD'nin ülkemizde de bazı tertiplere ve eylemlere başvurmuş olması mümkündür. Varsa bu konulardaki bildiklerinin öğrenilmesi için emekli MİT görevlisi Mahir Kaynak'ın duruşmada tanık olarak dinlenilmesini talep ediyorum.

2-Türkiye 1980 öncesindeki olaylara sürüklenirken iki kere Başbakanlık görevinde bulunan Süleyman Demirel de bazı açıklamalar yapıyor. Bazı açıklamalarında Sayın Demirel de Türkiye'nin 12 Eylül müdahalesine getirilmesinde ABD'nin rolüne işaret ediyor. Gazeteci-yazar C. Arcayürek Sayın Demirel'le yaptığı bir konuşmasını şu şekilde aktarıyor: **"Bilhassa Vietnam mağlubiyetinden sonra Amerika yeniden infiratçılığa kaymıştır. Müdahalenin gerçekleştiği gün Amerika'daki sevinçi oradaki görevlilerden birinin diğerine söylediği "Your boys have done it" şeklindeki ifadesinde bulmak mümkündür. Amerika'nın tavrı hep müdahale alkışçılığı olarak esasen Türkiye nin içişlerine karışmak şeklinde olmuştur."**

(C. Arcayürek Açıklıyor. Kitap 10 Sh:536)

Hatırlanacağı üzere 1977 seçimleri sırasında Başbakanlık makamında bulunan S. Demirel Bülent Ecevit'e bir yazı göndererek Taksim Meydanı'nda kendisine karşı bir suikast düzenleneceğinin istihbar edildiğini, bazı dış çevrelerin ve gizli güçlerin Türkiye'yi bu yolla bir kardeş kavgasına ve iç savaşa sürüklemek istediklerini ileri sürmüştü. Bu dış güçler ve gizli örgütler kimlerdir? O tarihten sonra Türkiye gerçekten bir iç savaş ortamına sürüklendiğine göre bu çevreler başka ne gibi tertiplere başvurmuşlardır? Bu ve benzeri soruların açığa çıkması için o dönemlerden sorumlu bir şahıs olarak bildiklerini anlatabilmesi için tanık olarak dinlenilmesini talep ediyorum. Binlerce kimsenin, binlerce gencin olayların sorumlusu olarak yargılandığı,bence pek çoğunun haksız yere idam cezalarına mahkum edildiği bir dönemde bu talebin ciddi bulunarak kabul edilmesi gerektiğine inanıyorum.

3-Yine, iki kez Başbakanlık makamında bulunan Bülent Ecevit de gazeteci C. Arcayürek'le yaptığı bir konuşmasında şunları söylemekteydi: **"Söz konusu örgüt... her türlü yeraltı savaşları için planlar yapar, insan yetiştirir, gizlilik içindedir. 1974 yılına kadar Amerikalılar'dan mali yardım görüyordu... Bu örgütte iyi niyetli kimselerin yanısıra yurt savunması yönünde gördükleri eğitimi kendi siyasal görüşleri doğrultusunda Türkiye'deki şiddet eylemlerinde kullananların bulunabileceği *güçlü olasılıktır*. Çünkü bu eylemlerin bazıları görünürdeki çoluk-çocuk tarafından değil, güçlü bir örgüt tarafından düzenlenebilecek niteliktedir. Bu örgütten yetişip emekli olmuş kişilerin bilgilerini ve yetiştirdikleri kişileri kendi siyasal görüşleri doğrultusunda kullandıklarını gösteren belirtiler vardır... Sarıkamış'daydım. Birlikte yemek yediğimiz komutana 'kontrgerilla'yı sordum. "Var" dedi. O sırada çevrede MHP il başkanı da dolaşıp duruyordu. "O da bu daireyle ilgili mi? " diye soracak oldum. "O başında" demez mi."**

B. Ecevit 7 Mayıs 1977 tarihinde Cumhurbaşkanı'na yazdığı bir mektupta "hareket halinde komando birliklerinden, isim vererek işadamlarının maddi desteklerinden" de sözetmektedir.

Sayın Ecevit'in huzura çağrılarak bu konulardaki bildiklerini anlatmasının sağlanmasını talep ediyorum.

4-1975 yıllarından sonra Türkiye'de pek çok önemli olay meydana gelmiştir. Ancak bu olaylardan bazıları olayların seyrini ve gelişme ritmini değiştiren, tırmandıran bir niteliğe sahiptir. Gelişmeleri bir iç savaş yönünde kışkırtıcı özellikleri taşıyan bu tür olayların çoğunluğu bugüne kadar karanlıkta kalmıştır. Bir yanda bizlere yönelik -olayların sorumlusu olduğumuz şeklindeki- suçlamalar sürdürülürken olayların gerçek mahiyetinin açığa çıkarılması için hiç bir şey yapılmamış, bazı olayların örtbas edilmesine ve özellikle karanlıkta bırakılmasına çalışılmıştır. Maraş ve Çorum olayları gibi,Malatya ve Pazarcık'ta geniş alevi ve sunni aşiretlerin önderi durumundaki belediye başkanlarına karşı düzenlenen ve biri başarısızlıkla sonuçlanan suikast olayları da bunlardandır. Bu olaylar hakkında ne gibi soruşturma yapılmıştır? Aynı yöntemlerle ve aynı zamanda tertiplenen bu suikastlarla bütün bölgeyi bir savaş alanına çevirmek isteyenler kimlerdir? Keza bu olaylarla o sıralarda Türkiye'de bir askeri idare gerçekleştirmeye çalışan çevreler arasında bir ilişki var mıdır? Bu hususların açığa çıkarılması için sözkonusu olaylarla ilgili olarak ne gibi bir soruşturma yapılmış olduğunun ve sonuçlarının ne olduğunun ilgili makamlardan sorulmasını talep ediyorum.

5- 4 numaralı Askeri Mahkeme'de görülen Bekir Ç elenk ile ilgili dava dosyasında "Bulgaristan'dan bir gemi dolusu bazuka, havan v.b. silahın,Türkiye'de ülkücülere gönderilmek üzere yüklendiği" şeklinde bir ifade geçtiği haberi gazetelerde yer almıştır. Aynı davanın iddianamesinde B. Çelenk'in MHP Almanya Temsilcisi Atalay Saray'la birlikte ortak oldukları bir denizcilik şirketine ait gemilerin kaçakçılık işlerinde kullanıldığına dair ifadeler de yeralmıştır. Bu ve benzeri iddiaların açığa çıkarılmasında, savunmamız açısında yarar vardır.

Bilindiği gibi araştırmacı-yazar Uğur Mumcu bu gibi konularda çeşitli araştırmalar yayınlamaktadır.Sayın Uğur Mumcu'nun Roma'da görülen Papa Suikastı Davası'nda uzman-tanık olarak dinlendiği de hatırlanacaktır. Bu nedenlerle, Türkiye'de 1980 öncesi meydana gelen olayların mahiyeti konusunda bilgi ve değerlendirmelerinin öğrenilmesi için Sayın Mumcu'nun tanık olarak dinlenilmesinin yararlı olacağına inanıyorum. Keza gazeteci-yazar Örsan Öymen ve Cüneyt Arcayürek'in de aynı amaçla *dinlenilmesini talep ediyorum.*

Sayın yargıçlar,bizler altı yıla aşkın bir süredir tutuklu olarak yargılanıyoruz. MHP taraftarı bir kısım işkenceci polis memuru tarafından sözde ifade metinlerine yazılmış abuk, sabuk suçlamalar nedeniyle en ağır cezalarla cezalandırılmamız isteniyor ve Türkiye'deki olaylardan mesnetsiz yere sorumlu tutuluyoruz. Buna karşı ülkemizi bir iç savaşa sürükleyenler, binlerce yurttaşımızın ceseti üzerinde kendilerine iktidar saltanatı kurmaya çalışanlar serbestçe dolaşıyorlar. Bu nedenlerle taleplerimi ciddi bulmanızı bekliyorum. Geçenlerde Trabya Oteli'nde düzenlenen bir panelde ANAP Yozgat milletvekili Mükerrem Hiç, 79'da ideolojik grevler yapıldığını, milyonlarca işgücünün kaybolduğunu, 12 Eylül'ün de bunu önlemek için yapıldığını söylüyordu. Eğer öyleyse niçin binlerce genç Türkiye'yi 12 Eylül'e getirmekten yargılanıp idam cezalarına mahkum ediliyor. Bir yanda kendi çıkarları için binlerce kişinin öldürülmesini, Türkiye'nin bir iç savaş ortamına ve bir askeri darbeye sürüklenmesini planlayıp gerçekleştirilmesini sağlayanlar serbestçe dolaşırken, bizlerin güya öncü savaşı yoluyla anayasal düzeni yıkmaya çalıştığımız gibi iddialarla yargılanmamız, tarihle ve gerçeklerle alay etmeye kalkmaktan başka-bir anlam taşımaz.

Bu yüzden ve mahkemelerin bir görevinin de sanıklar lehindeki delillerin toplanması olduğuna dair hukuk ilkesi gereğince, yukardaki soruların aydınlanması için taleplerimin kabul edilmesini bekliyorum. Sonuç olarak, eski başbakanlardan Süleyman Demirel ve Bülent Ecevit'in MİT görevlisi Mahir Kaynak'ın ve gazeteci-yazar Sayın Uğur Mumcu ve Cüneyt Arcayürek'in tanık olarak dinlenmesini talep ediyorum.

Oğuzhan Müftüoğlu

OĞUZHAN MÜFTÜOĞLU'NUN İKİNCİ DİLEKÇESİ:

ŞERİATÇI-IRKÇI KIRMASI İDEOLOJİ DEVLETİN RESMİ İDEOLOJİSİ OLARAK BELİRLENMEKTEDİR

Soldan sağa; Oğuzhan Müftüoğlu, Ertuğrul Kürkçü, Mahir Çayan. Fotoğraf: Nokta

BİR NUMARALI ASKERİ MAHKEME DEVRİMCİ YOL DAVASI KIDEMLİ HAKİMLİĞİNE

ANKARA'

Sıkıyönetim mahkemelerinde görülen davalarda genellikle sol görüşlü sanıkların davaları Devlete karşı işlenen cürümler, sağa görüşlülerinki ise adi suçlar olarak değerlendirilmektedir. Esas hakkındaki mütaala'nın hazırlanması aşamasında bulunan davamız açısından bu konu ile ilgili bazı hususların açığa çıkarılmasına ihtiyaç vardır.

Yasaların insanların siyasi düşüncelerine göre farklı uygulanması biçiminde ortaya çıkan bu "Ç İFTE STANDART" ın hangi nedenlere dayandığının ortaya çıkarılması gerekir. Örneğin sağ ve sol görüşlü iki grup arasında meydana gelen bir kavgada birbirlerini vuran sanıklardan sağ görüşlü olanlara (toplu kavgaya iştirak vb. suçlarından) 5 -10 senelik bir ceza verilebilirken, sol görüşlü olanlara, aynı olaydan Anayasal Düzeni yıkmaya teşebüs suçundan idama kadar varan cezalar verilebilmesi, hangi hukuki ayrımlara-ilke lere dayandırılmaktadır ? Bir CHP Milletvekilini öldüren aşırı sağ görüşlü bir sanığa kasten adam öldürme suçundan 29 sene verilmiştir. Bir üniversite profesörünün, bir emniyet müdürünün, bir cumhuriyet savcısının faşistler tarafından öldürülmesi adi suç olarak görülmekte iken, MHP lilere karşı yapılan eylemler, Devlete karşı işlenmiş suçlar olarak kabul edilmiştir. Bu uygulamaların hukuk ilkeleri çerçevesinde açıklanması mümkün değildir.

Böyle bir uygulamanın ideolojik ve siyasi maksatlarla yapıldığından kuşku duyulamaz. 1980 öncesinde ülkemizde yaşanan olayların gerçeğe uymayan siyasi yorumları ortaya atılmakta, bu siyasi yorumlara dayanarak çifte standart uygulamasına gidilmektedir. Solun anayasal düzeni yıkarak, ML bir düzen kurma amacında olmasına karşılık aşırı sağın - faşistlerin - Türkiye'yi komünistlerden kurtarma ve devlet kuvvetlerine yardımcı olma amacıyla hareket ettikleri iddia edilmiş, bu sakat değerlendirme askeri yargıya da empoze edilmiştir.

4 Aralık 1979 tarihinde Genel Kurmay Başkanlığı Sıkıyönetim Kumandanları toplantısında 1. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığınca hazırlanan bir rapor okunmuştur. Bu raporda şu görüşlere yer verilmekteydi:

" Bilindiği gibi bu eylemler hem aşırı sol, hem de aşırı sağ kesimlerden kaynaklanmaktadır...

...Aşırı solun hedefi işçi sınıfı ve emekçi halkın oluşturduğu ilerici-demokratik güçlerle silahlı halk eylemine kalkışarak mevcut anayasal düzeni yıkmak, parçalamak yerine proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. Özetle Türkiye'de ML bir idare kurmak ve TKP kanalı ile Türkiye'yi Moskova'nın bir peyki haline getirmektir...

Eylemci sağ ise, ideolojik hedefini Türkiye'yi komünistlerden temizlemek ve ülkenin komünist olmasını önlemek olarak belirlemektedir. Nitekim bu kesim mensuplarının katıldığı eylemlerin çoğunun sol kesime mensup kişilere karşı silahlı saldırı, öldürme, suikast ve bombalamalar olduğu dikkat nazarında tutulursa ideolojik hedeflerinin olmasa bile, taktik hedeflerinin söyledikleri gibi olduğu sonucuna varılacaktır. Burada önemli belirlenmesi gereken bir noktada eylemci solun 35 fraksiyonun tümün ML Hareketin açtığı bayrak altında birleşmek gibi müşterek ve açık-seçik şekilde belirgin bir hedefleri olmasına karşın, sağın kendi içlerinde organize olmamış, bir kısmı teokratik, bir kısmı ise ırkçı- faşist görüşü benimsemiş gruplar halinde bulunduğu tahmin edilmektedir."

(4 Aralık 1979 tarihinde Gn.Kur Bşk.Sıkıyönetim Koordinasyon toplantısında Org. N. Üruğ'un yaptığı konuşmadan aktaran C. Arcayürek Cumhuriyet gz. 24.2.1986)

İşte Devlet, 1980 öncesinde meydana gelen olaylara bu gözle bakmıştır. Sol görüşlü yurttaşların öldürülmesi, Türkiye'yi komünistlerden temizlemek amacıyla yapılmış eylemler olarak görülmüş, faşist çevrelere karşı, adeta daha hoş görülü ve önemsemez bir tavır takınılmıştır.

Askeri yargıdaki çifte standart uygulamasının da bu gibi değerlendirmelere dayandığı bilinmektedir. Askeri mahkemelerde görev yapan asker üyelerin özellikle özlük işleri vb. bakımlardan üstlerine bağlı olmaları bakımından, üst makamlara hakim olan anlayış yönünde hareket edeceklerini söylemek yanlış olmayacaktır. Tabi vicdanının sesini dinleyen yargıçlarında çıkabileceğine her zaman inanmak gerekir. Ama bu, maalesef, sıkça rastlanan bir durum olmuyor. Bu yüzden yukarıda aktardığım değerlendirmedeki iddiaların üzerinde durulması gerekir.

Söz konusu değerlendirmede solun "anayasal düzeni yıkmak ve Türkiye-yi Moskova'ya bağlı bir Peyk haline getirmek amacında olduğu " söylenirken, sağın " Türkiye'yi komünistlerden temizlemek ve ülkenin komünist olmasını önlemek amacıyla hareket ettiği" kabul edilmektedir.

"Devrimcilerin nihai planda bugünkü düzenden farklı-sosyalist bir düzen istedikleri doğrudur"

Böyle bir değerlendirmenin çok yanlış bir görüş olduğu açıktır. Elbette devrimcilerin nihai planda bugünkü düzenden farklı-sosyalist bir düzen istedikleri doğrudur.Ama hem bu konuda çeşitli grupların farklı farklı görüşleri vardır. Hem de 1980 öncesindeki olayların sebebi bu değildir. Yani Devrimciler, solcuların ihtilal yapmak için eyleme geçmeleri, buna karşılıkta faşistlerin de güya bunu önlemeye çalışmaları üzerine bu olaylar çıkmış, ülkemiz o duruma gelmiş değildir.

Burada özellikle " sol grupların amacının ML bir düzen kurarak Türkiye'yi Moskova'ya bağlı bir peyk haline getirmek olduğu " şeklindeki iddialar dikkat çekicidir. Bu bizim hakkımızda ileri sürülen en akıl almaz suçlamalardan biridir. Bu raporu hazırlayanların bizim "Moskova" hakkındaki tutumumuzu bilmedikleri düşünülemez. Devrimci Yol Dergisinde Sovyetler Birliği ile ilgili pek çok yazı yayınlanmıştır. Bu ülkenin ideolojik - politik çizgisi ve yapısı hakkındaki eleştiriler ortaya konulmuştur. Ve bunlar herkes tarafından bilinmektedir. Buna rağmen Sol grupların (bu arada tabi bizlerin de) Türkiye'-yi Moskova'ya bağlı bir peyk haline getirme amacında birleştiğinin ileri sürülmesi maksatlı bir saptırmadan başka bir şey olamaz.

Son zamanlarda Türk-İslam Sentezi adı altında, şeriatçı-ırkçı kırması bir düşüncesinin devletin resmi ideolojisi olarak belirleme çabaları hız kazanmıştır."

İşte ne yazık ki hakkımızdaki yargılar bu gibi maksatlı ve uydurma suçlamalara dayandırılarak verilmektedir.

Öte yandan aşırı sağ - faşist -kesimin amacının (taktik planda da olsa denerek) Türkiye'yi komünistlerden kurtarmak olduğunun kabul edilmesi, dikkat çekici bir noktadır.

Faşistlerin mevcut Anayasal sistemi değiştirme amacında olmadıklarının kabul edilmesi, özellikle üzerinde durulması gereken bir husustur. Bu, devlet yapısını ırkçı-şeriatçi bir çerçeve içerisinde görme eğiliminin bir ifadesi sayılabilir. Aşırı sağ çevrelerin devletin geleneksel - resmi çerçevesini belirleyen laik - kemalist temeli kökünden reddeden şeriatçi-ırkçı kırması bir devlet anlayışına sahip oldukları herkesçe bilinmektedir. Böyle bir anlayışın korunması eğilimi, Atatürk'çü -Laik düşüncelerin terkedilmeye başladığının da bir ifadesidir. Son zamanlarda Türk-İslam sentezi adı altında, şeriatçı ırkçı kırması bir düşüncenin Devletin resmi ideolojisi olarak belirleme çabalarının hız kazanması bu tutumun hangi noktaya kadar tırmandırıldığının bir göstergesidir.

Devletin şeriatçı-ırkçı kırması bir yapıya kavuşturulması, laik temellerinden saptırılması çabaları bizce asıl " Anayasal düzeni tebdil-tağyir suçunu" oluşturmaktadır.

Öte yandan söz konusu raporda' sol görüşlü yurttaşların öldürülmesi, adeta prim verildiği anlamına gelecek şekilde, hafife alınmaktdır. Aşırı sağ kesimin belirlenen eylemlerinin çoğunluğunun sol görüşlü kişilerin öldürülmesi vb. olduğu noktasından hareketle, onların Türkiye'nin komünist olmasını önleme amacında olduklarının kabul edilmesi kuşkusuz üzerinde durulması gereken tehlikeli bir tutumdur. Bunun bir adım sonrası, faşistlerin, devletin güvenlik güçlerinin yardımcısı olarak görüldüğünün resmen ilân edilmesidir.

Bence, asıl bu sakat anlayışların sonucu olarak Türkiye 1980 öncesindeki iç savaş koşullarına sürüklenmiştir.

Bir ülkede iç savaşa yol açan sebeplerin başında iktidarların muhalefet akımlarını bastırmak için sivil milis güçlerini kullanmaya yönelmesi gelir. Ç eşitli nedenlerle, iktidar güçleri kendi anlayışlarına ters düşen muhalefet akımlarını önlemek için reaksiyoner-sivil güçlerin örgütlenmesine yönelirler. Bunlar aracılığıyla ve demokratik-yasal yolların dışında şiddet kullanarak toplumsal muhalefeti basırmaya çalışırlar. Böylece siyasal mücadele sivil kesimler arasında bir kavga olarak gelişmeye başlar. Şiddet önce taşlı, sopalı sonra silahlı şekillerde bütün topluma ve ülkeye yayılır.

Çok köklü ekonomik ve sosyal nedenlere dayanan toplumsal muhalefet akımlarını reaksiyoner-gerici güçler vasıtasıyla bastırma politikaları eninde sonunda, şiddetin ve çatışmaların bütün ülkeye, bütün toplum kesimlerine yayılması ve giderek bir iç savaş boyutuna ulaşmasıyla sonuçlanacaktır.

Bu bakımdan iç savaştan sorumlu olanlar, en başta bu politikaları gündeme getirenlerdir. Toplumsal muhalefet hareketlerinin gelişmesini önlemek için gerici-sivil güçlerin uygulayacağı şiddeten yararlanma yoluna gidildiği her yerde varılacak kaçınılmaz sonuç iç savaştır. Türkiye'de son yıllarda- 1980 öncesinde yaşadıklarımız da bir bakıma budur.

1960 sonrasında Türkiye'nin değişen ekonomik-sosyal yapısının ve sorunlarının bir sonucu olarak muhalefet akımları gelişmeye başlamıştır. Özellikle sol muhalefet akımları iktidardakilerin en azından teşvik ve korumasıyla geliştirilen gerici örgütlerin şiddetiyle bastırılıp engellenmeye çalışılmıştır. Açıkça adam öldürme, miting-grev dağıtma eğitimlerinin yapıldığı komanda kamplarından, kanlı pazarlardan geçerek 12 Eylül öncesinin iç savaşına, Ç orum'lara, Maraş'lara gelinmiştir.

Böyle bir sonuçtan en çok şikayet edenler, bu sonucu doğuran politikaları uygulayan sorumlulardır. Bugün aynı zihniyeti askeri yargıya empoze etmeye çalışanlar da gelecekte ortaya çıkacak olan bütün kötü sonuçların tarih önünde ki bağışlanmaz sorumluları olacaktır.

8.4.1987 / A. Oğuzhan Müftüoğlu

KÜRT SORUNU İLE İLGİLİ DEVRİMCİ YOL'DAN SEÇMELER TÜRKÇE-ALMANCA ÇIKIYOR!

İSTEME ADRESİ: DEVRİMCİ İŞÇİ

MELİH PEKDEMİR:

Saldırılar CİA-MİT-Kontr-Gerilla Ve MHP Tarafından Düzenlendi

4. KOLORDU KOMUTANLIĞI 1 NOLU ASKERİ MAHKEMESİ DEVRİMCİ YOL DAVASI HEYETİNE

Bu dilekçemdeki taleplerin de, ıahkemenize sunulan tüm tevsii tahikat (soruşturmanın genişetilmesi ›İ) talepleri gibi reddedileceğini kuv-ıtle tahmin ediyorum. Bugüne dek emen hemen hiç bir tevsii tahkikat ılebinin dikkate alınmaması, bende e arkadaşlarım da ciddi kaygılar yandırmaktadır. Mahkeme heyeti izleri yalnızca bazı cinayet-yarala-ıa-bombalama vb. olayların sanıkla-ı olarak mı görmektedir? Mahkeme-in başından beri, heyetinizce ger-ekleştirilen yargı ve soruşturma is-ımlerinin, emniyet ifadeleri, şahitler e dosyadaki belgelerle sınırlı tutul-ıası, böyle bir izlenim yaratmakta-ır.

Halbuki, TCK'nın 146. maddesine öre yargılanan sanıklarız. Bize yöne-ik iddiaların geçmiş dönemdeki siya-i koşulların ve etkilerin değerlendi-ilmesi ışığında anlamlı olacağını bil-ıek durumundayız. Çünkü iddiana-ıede de bütün iddialar ideolojik ve iyasi bir çerçeveye oturtulmuştur. /e iddianamenin başlangıç bölümü e kişilere yönelik bölümleri bunu ›rtaya koymaktadır. Üstelik geçen-erde, aleyhimizde çok kuvvetli bir lelil gibi gösterilen bir siyasi belge-ıin dosyaya nasıl girdiği, kimden ılındığı ve kime ait olduğunun dahi ddia makamı tarafından açıklanma-ılığı bir örnekte de görüldüğü üzere; ddianamedeki bu tür belgelerin ge-;erliliği tartışma konusudur. İşte biz, ›u tür belge ve delillerle suçlanmak-ayız ve mahkeme nezdinde bu tür ddiaları çürütebilmemiz ancak ve ıncak soruşturmanın taleplerimiz /önünde derinleştirilmesiyle müm-ıün olacaktır. Oysa bugüne dek bu /öndeki-tevsii tahkikat taleplerimizin stisnasız hepsi rededilmiştir. Örne-ğin MHP davasından, geçmiş dönem-le MHP'lilerin aleyhimize kullandığı ›ir sahte evrakın getirilmesine gerek ›ile duyulmamıştır. Mahkeme heye-inin taleplerimiz karşısındaki ilgisiz-iği ve kayıtsızlığı nedeniyle, şöyle ›ir soru akla gelmektedir:

Tarafsız olması gereken mahkeme ıeyetinin, yalnızca dosyadaki-iddia nakamına ait— siyasi suçlamaları ve lelilleri yeterli görmesi; onun, hu-kuki akıbetimiz hakkında peşinen ›ir kanaate sahip olduğu ve bu ne-denle taleplerimizi hiç bir şekilde ciddiye almadığı izlenimini edinme-mize yol açmaz mı?

Bu sorunun yanıtını mahkeme he-yetine bırakarak tevsii tahkikat talep-lerimi anlatmaya başlıyorum:

İddianame'nin 1280. sayfasında: "...*Ç orum olayları gibi olaylar da nazara alındığında, Devrimci Yol örgütünün tüm ülke çapında giriştiği silahlı eylemlerin çokluğu ve vehameti ile anayasal düzeni cebren orta-dan kaldırmak amacına yönelik ve bu amaç için elverişli nitelikte olduğu görülmektedir.*" şeklinde bir iddia yer almaktadır. Bu nedenle Ç orum vb. olayları tertipliyenlerin kimler ol-duğu ve asıl kimlerin" *tüm ülke ça-pında giriştiği silahlı eylemlerin çok-luğundan ve vehametinden*" söz edil-mesi gerektiği araştırılmalıdır.

Ben bu dilekçemde söz konusu "vahim olayların" yalnızca bir yönü-nün, " alevi-sünni çatışması" görüntüsü altında gerçekleştirilen olayların iç yüzünün açığa çıkabilmesi konusunda bazı taleplerde bulunacağım, Gerçekten de Türkiye'de 12 Eylül öncesinde yaşanan olayların bir iç savaşa doğru derinleştirilmesinde önemli dönemeçleri oluşturan bazı büyük olaylar vardır. " Maraş Katiamı, Malatya-Elazığ-Sıvas—Çorum olayları" dır bunlar. Bu olaylar kamuoyuna kasıtlı olarak " alevi sünni çatışmaları" biçiminde yansımıştır. Bu olayların çıkmasında, alevi-sünni çatışmalarının kışkırtılmasında faşist güçlerin oynadıkları belirleyici roller perdelenmek, hatta unutturulmak istenmiştir. Hatta aşırı sağın yalan ve demogojiye dayalı propagandalarıyla, bu olaylar solun-devrimcilerin üzerine yıkılmaya çalışılmıştır.

"ALEVİ - SÜNNİ ÇATIŞMASI OLARAK ADLANDIRILAN OLAYLARIN GERÇEK SEBEPLERİ BİLİNMEK ZORUNDADIR"

Bu yalan, iftira, demogoji ve provakasyon kampanyalarına rağmen, olayların yaşandığı günlerde bile gerçeğin bütünüyle gizlenip karartılabilmesi mümkün olamamıştı. Faşist güçler suç üstü yakalanıyordu. Buna rağmen, bu propagandaların kafa karıştırmak ve gerçeği gizlemek amaçlarına tahmin ettiğimizden de çok hizmet etmiş olduğu iddianamedeki yukarıya aldığımız suçlamadan anlaşılmaktadır. Demek ki, iddia makamı bu propagandaların etkisinde kalarak Çorum olayları gibi olaylardan bizlerin sorumlu olduğunu söyleyebilmiştir. Bu iddialar karşısında, alevi-sünni çatışmasında yer alma suçlamalarının geçersiz kılınmasını ve konuyla ilgili bütün belgelerin mahkeme dosyasına konulmasını istiyorum.

Bu nedenle olaylar esnasında bile yanıtları belli olan bazı sorular, bugün yeniden sormak-soruşturmak ve dava kapsamında olmak zorunlu hale gelmiştir. Alevi-sünni çatışması görüntüsü altındaki olayları kimler kışkırttı ve çıkardı ? Hangi nedenlerle ve nasıl çıkarıldılar ? ...Devrimci Yol hakkındaki iddiaların nesnetsizliği bu soruların yanıtlarında da kanıtlanacaktır.

* Ülkemizde aleviler ve sünniler yüzyıllardır birlikte yaşadılar, birbirlerinin inançlarına saygı gösterdiler. Özellikle laik cumhuriyet döneminde sahte mezhep husumeti küllendi, son yıllara dek böyle bir sorun gündeme gelmedi. Türkiye'de ilk alevi-sünni kışkırtmasının 1960'ların sonlarında faşist hareketin gelişmeye başladığı bir döneme rastlaması ilginçtir. Faşist MHP'hareketi kendisine kitle tabanı yaratmak amacıyla halk içindeki mezhep ayrımını istismar ederek ilk çatışmaları başlattı. Ve 1970 yılında Anatakya'nın Kırıkhan ilçesinde bu türden bir olay meydana geldi." komünizmle Mücadele Derneği" bünyesinde örgütlü sağcı-faşistler tarafından kandırılan bir kısım sünni yurttaş alevilerin üzerine"Kızılbaş,komünistlere ölüm"kışkırtmalarıyla saldırtıldı. Daha ilk olayda alevilik ve solculuk aynılaştırıldı. Böylece bilinçsiz-cahil sünni kesimlerdeki alevi husumeti ("Rafizi düşmanlığı"), solculuğa-sosyalizme yöneltildi. Sünnilerin sağcı, alevilerin ise solcu olduğu aldatmacasıyla, faşist güçler politik yarar sağlamanın elverişli bir yöntemini keşfettiler. Bundan böyle, bu tahrik yöntemi süreklilik kazandı ve zaman içinde geliştirilerek daha etkili hale getirildi. Sağcı-faşist güçler, solculara karşı bilinçsiz emekçileri düşman etmek için , solcuların alevi ya da alevilerin solcu oldukları; dine, müslümanlığa karşı oldukları şeklindeki yalan ve demogojileri dillerinden düşürmediler. Böylece halkı aldatmayı, kendi asıl amaçlarını perdelemeyi kısmen de olsa başardılar.

1970 Kırıkhan olaylarından bir süre sonra 12 Mart Muhtırası verildi. 12 Mart döneminde alvi-sünni çatışması yeniden küllendi, çünkü bu dönemde sivil faşist hareket geri çekilme taktığı uyguladı; ancak sonraki yıllarda MHP'nin yeni bir atılımla örgütlenmeye başlaması, alevi-sünni çatışmalarının yurdun çeşitli yerlerinde tekrar kışkırtılması anlamına geldi. 1977 yılı başlarında Divriği'de faşist militanlar camiya bomba koydular. " aleviler camiyi bombaladı" diye halkı galeyana getirdiler. Daha sonra camiye bomba koyan faşistler yakalandı ve mahkum oldu. Ancak halkın içine nifak tohumları ekmeyi başarmışlardı. Özellikle 1977'den itibaren, faşistlerin iç savaş çıkarma politikalrına paralel olarak alevi-sünni kışkırtmaları ve çatışmaları yoğunluk kazandı. Faşist güçler ülke çapında sürdürdükleri tahakküm ve yok etme savaşında, cinayet ve katliamlarını

"FAŞİSTLER KİTLE TABANI KAZANMAK İÇİN HALK İÇİNDEKİ MEZHEP AYRILIKLARINI İSTİSMAR ETMİŞLERDİR"

alevi ve sünni yurttaşların birlikte yaşadıkları duyarlı bölgelerde mezhep çatışması görüntüsü altında gerçekleştirmeğe özen gösterdiler. Erzurum, Sıvas, Tokat, Çorum, Kayseri, Maraş, Elazığ, Malatya çemberi içinde özel provakasyon yöntemleri geliştirdiler. Önce yerel olarak başlattıkları bu kışkırtma ve çatışmalar, Elazığ, Malatya, Sıvas olaylarıyla giderek büyüdü, bölgesel çatışmalar niteliğini kazandı ve nihayet Maraş katliamı ile doruk noktasına ulaştı. Daha sonra ise 1980 Ç orum olayları yaşandı.

Diğer tüm faşist saldırılar gibi, alevi-sünni çatışması görüntüsü altındaki olaylar da CIA-MİT-Kontrgerilla'dan MHP ve Ülkü Ocaklarına uzanan bir zincir tarafından planlandı,

tertiplendi ve hayata geçirildi. Bu olayların iç yüzü, anlamının asıl içeriği, ancak faşist güçler tarafından uygulanan ve halka karşı sürdürülen gerici savaşın bir parçası olarak ele alındıkları zaman açıklığa kavuşmaktadır.

*Faşizm, bir tür savaştır. Bu savaştaki başlıca silahlar terör ve demogojidir. Faşizm, demogojiyle kendine taraftar bulmayı; terörle ise kitleleri sindirmeyi,tahakküm altında tutmayı ve kendisine karşı çıkanları yok etmeyi amaçlar. Özellikle bilinçsiz emekçi yığınlar, umutsuzluk ve çözümsüzlük ortamında, 1970 lerde, faşist demogojilere daha açık hale geldiler. Orta sınıflar, "komünizm gelecek, varımızı yoğumuzu elimizden alacak" korkutmasıyla faşist harekete destek vermeye zorlandılar. İşsiz ve lümpen gençler, türlü iş vaadleriyle ve macera hevesleriyle faşist kadrolar olarak yetiştirildiler. Yarın ne olacağının bilinmediği bir belirsizlik ortamı, bu dünyadan umudu keserek öbür dünyaya umut bağlama eğilimi, yoksul kitleler üzerinde dinsel ideolojinin ve her türlü harafenin etkinliğini artırdı, dini istismar ederek kendilerine siyasi kitle tabanı oluşturmaları mümkün oldu: Bu dünyadan umudu kesmiş yığınlara, öbür dünyanın nimetlerini şimdiden kazanmaları için dinsiz-komünistlere, alevilere cihat açmaları; bu cihatta şehit olanların cennete gideceği öğütlendi. MHP'liler bu maçlarını gerçekleştirmede halkın bilinçsiz olduğu yerlerde fazla güçlük çekmediler. 1970'lere dek ağırlıkla ırkçı-kafatasçı ve şöven-milliyetçi görüşlerle- hatta putperest şamanist inançlarla - taraftar toplamaya çalışmış olan MHP, bunların etkisiz kaldığını görünce dört elle din sahtekarlığına sarıldı, "sofu" oldu. Türkeş hacca gitti. Faşist demogoji içinde dinsel inançların istismarı en önemli bir yer tuttu.

* Alevi-sünni çatışması vb. görüntüler altında toplumdaki kargaşayı ve kutuplaşmayı artıran bu faşist yöntemler, bizimki gibi ülkelerde bir çok kez sahnelenmiş bir gerici savaş stratejisinden kaynaklanan "kontr-gerilla" taktiklerinden başka bir şey değildir. Kontr-gerilla savaşı, cüretli cinayet ve katliamaları gerici ayaklanmaları, hedef şaşırtıcı aldatma eylem ve tattiklerini, yıldırıcı, panik yaratıcı, pasifikasyon yöntemlerini içeren bir psikopolitik savaş olarak uygulandı. Faşistlerce yapılan herşey CIA'nın kontr-gerilla kitaplarındaki direktiflere harfi harfine uydurularak gerçekleştirildi. Yıllar öncesinden faşistler uzmanlar tarafından " komando kamplarında" askeri-siyasi-ideolojik eğitime tabi tutuldular. Sonuçta, kontr-gerilla taktiklerine göre yönlendirilen örgütlü bir reaksiyoner "gerici" hareket yaratıldı. MHP bu doğrultuda ABD

"FAŞİZM, BİR TÜR SAVAŞTIR. BU SAVAŞTAKİ BAŞLICA SİLAHLAR TERÖR VE DEMOGOJİDİR"

emperyalizmi ve tekelci burjuvazi tarafından teşvik edildi... Son yıllarda ise, özellikle iran'dakigelişmeler ABD'yi büyük ölçüde tedirgin etmişti. Türkiye'de de kendi kontrolü dışında bir "islam hareketi"nin gelişmesini önlemek için, böyle bir oluşumu önceden denetlemeyi amaçladı. Mezhep çatışmalarını MHP aracılığıyla körüklemeyi ve yönlendirmeyi elverişli bir çözüm olarak gördü. Maraş, Ç orum vb. olaylardan önce bu bölgede ABD elçilik görevlisi Alexander Peck'in çeşitli temaslarda bulunduğu, gericilerle ve MHP lilerle görüştüğü haberleri basında yer aldı. Aynı şekilde CIA ajanları Paul Henze ve (Türkeş'in yakın dostu) Ruzi Nazar'ın MHP'lilerle ilişki içinde mezhep çatışmalarıyla yakından ilgilendikleri ifade edildi...

Kısacası, tek tek bütün faşist saldırılar aynı planın bir parçası olarak gerçekleşti. Her terör uygulaması amaca ulaşmak için atılan bir

Devamı 23. Sayfada

T. KÜRDİSTANI'NDAN İZLENİMLER

T. Kürdistan'ında son aylarda yeniden yoğunlaşan olaylarla ilgili Türk basınında çıkan haberlerin ve bilgilerin yetersizliği ve çarpıklığı biliniyor. Bu alanda olup bitenleri daha yakından izlenmesinin yararına inandığımız için bu bölgeyi gezip her kesimden insanla görüşen bir arkadaşın değerlendirmelerini ve izlenimlerini sunuyoruz.

Yazıdaki bazı tesbitleri tartışmalı gördüğümüz halde yazının özgünlüğünü bozmamak için bunları çıkarma gereği duymadan aynen yayınlıyoruz.

DOĞU OLAYLARI YA DA BİR GARİP ÜÇGEN

15 Ağustos 1985 tarihinden bu yana gittikçe yoğunlaşan bir hareketlilik yaşayan Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da neler olup bitiyor? Sorunlar gerçekten çok mu büyük, ya da ANAP Hükümet sözcülerinin dediği gibi " *hiç önemsenmeyecek türden*" olaylar mı?

Sorunun canlılığını daha iyi kavrayabilmek için bu bölgede " *bir azınlık*"ın yaşayıp yaşamadığı konusunda görüşbirliğinin oluşması gerekiyor. Ç ünkü yörede sıcaklığın sürmesini sağlayan grup, bir ulusun varlığından hareketle, bu ulusun sömürüldüğünü, özgürlüğünün elinden alındığını ve en ağır baskıların uygulandığını söylüyor.

Hükümet ve Devlet yetkilileri ise, "*kürt ulusu*" diye birşeyin olmadığını, bunun Türk milletini bölmek isteyenlerin oyunu olduğunu ve Kürt'lerin aslında "Kurmanç" olarak bilinen bir Türk soyu olduğunu söylüyorlar. Söylemekle kalmayıp, çeşitli yayın organları, TV ve diğer aygıtlardan yapılan yayınlarla bunun gerçek olduğunun anlaşılmasında ısrarlı davranıyorlar.

Devlet ve Hükümet yetkilileri "*sorunun büyük olmadığını*" açıklarlarken, bir yandan da bölgeye büyük miktarda asker kaydırıyorlar. İki yıl önce hiç bir askeri birlik, hatta jandarma karakolu bile olmayan yerlerde şimdi komando taburları bulunuyor. Bu da "dışarıya karşı söylenenle" gerçek'in ne kadar farklı olduğunun bir göstergesi.

Bunlar dışarıdan ve global olarak görünenler. Yani hiç bir gözlem, dinlem ya da söylemden kaynaklanmadan sadece ve sadece üstten biraz dikkatlice bakıldığında görünenler.

•

Şöyle bir bu bölgeye doğru uzanıldığında ise dışarıdan bakıldığında varılan bu sonucun ne kadar eksik olduğu bir çırpıda gözler önüne seriliveriyor. Çünkü yöreye adımınızı atar atmaz bir sıcak savaşın ısısını yanıbaşınızda duyuyorsunuz. Diyarbakır gibi büyük kentlerde bu sıcaklığı anında duymasanız bile sivil polisin çokluğundan hissedebiliyorsunuz. Bölgenin diğer kentlerine gidildiğinde, hatta Eruh, Şırnak, Cizre, Beytüşşebap, Uludere gibi ilçelerine gidildiğinde heran yanıbaşınızda bir patırtının kopacağı endişesi ile ilk adımınızı temkinli atmaya, hatta yürürken bile kıyıdan köşeden, sürekli kendinizi koruyarak yürümek zorunda hissediveriyorsunuz.

Yörede etkinliği elinde bulunduran güçlerin durumuna geçmeden önce, hem yörede meydana gelen olayları kavramak, hem de biraz sonra anlatmaya çalışacağımız"etkin ailelerin" durumunu daha iyi kavramak bakımından bir savcının söylediği şu sözlere kulak vermekte yarar var:" *Burada savaş sürüyor. Üstelik devlet olarak burada biz bir hiçiz. Ç ünkü varlığımız ile yokluğumuz arasında hiç bir fark yok.. Ç evrede olan bir olayı önce yörenin etkin kişisi duyar, biz gelişmeleri devlete yakın olan bu kişilerden öğreniriz. Saatler sonra ise jandarmadan bize olay hakkında bilgi ancak ulaşır. Çatışmada devlete yakın olan bu kişiler birinci hedef durumuna gelmişlerdir. Cayırtının nereden ve ne zaman kopacağını bilemezsiniz. Üstelik bunlar dışarıda mıdır, içeride midir, yapmak istediğini yaptıktan sonra dışarıyamı çıkar, yoksa burada aramızda mı dolaşır onu bile bilemeyiz. Gece yarısı bir silah sesi, bu sesi duyan askerlerin sağa sola rastgele açtıkları ateşler ve tabi ortada birşey yok. Ondan sonra sabaha kadar uyuyabilirsen uyu...*"

Savcının bu konuşmalarına dikkat çekmekte yarar var. Çünkü bölgede olup biteni bir kaç cümleyle özetleyiveriyor.

Bu özetten sonra gelelim, yöredeki etkin güçlere... Bu güçlerden bir tanesi veya üçgenin tepesinde devlet bulunuyor. Üçgenin alt köşelerinde ise sırtını devlete dayamış yörenin etkin aileleri ve bu iki güce karşı savaş açmış olan PKK... Kim ne kadar güçlü ve bu durum daha nereye kadar sürecek?

Bugünden yarına bu soruya kesin ve doğruya yakın bir yanıt bulmak oldukça güç. Devlet olanca ağırlığı ile duruma hakim olma ve denetimi eline geçirme çabasında. 'Ç abasında' yı özellikle vurgulamakta yarar var çünkü, henüz bir sonuç elde edildiğini söylemek çok güç. Bu etkinliğini artırabilmek için de, yörenin güçlü ve devlete yakın aileleri silahlandırılmış bulunuyor. Köy koruyuculuğu adı altında bu kişilere verilen silahlar yöredeki dengeyi daha da hassas duruma getiriyor. Eskiden de şu veya bu şekilde birbiri ile araları açık olan iki aileyi düşünecek olursak, bunlardan birisinin elinde devletin vermiş olduğu silahlar var, diğerinde ise görünen birşey yok.

Bu durumda elinde silahı bulunduran güçlü taraf her istediğini yapabilecek bir konuma gelmiş bulunuyor. Ç ünkü, bu kişilere yapılacak bir hareket devletin askerine yapılmış bir hareket gibi işlem görüyor. Üstelik köy koruyuculuğu yapan bu kişilerin"*bu kişi teröristtir*", veya " *şu kişi teröristlere yardım ediyor*" demeleri insanların sorgusuz, sualsiz cezaevlerini boylamaları için yeterli olabiliyor.

Üstelik, yörede asayişi sağlama görevi verilen bu koruyucuların ne kadar asayişi sağladıkları da ayrı bir tartışma konusu. Ç ünkü şu ana kadar bir çok köy koruyucusunun adı, kız kaçırmaktan, ev kundaklamaya kadar bir çok olaya karışmış bulunuyor. Üstelik bunlar birer iddia da değiller. Bu suçları işledikleri için yargılanan ve suçu sabit görüldüğü için hüküm yiyen bir çok koruyucu var. Hatta bu koruyucuların içinde, eskiden hükümlü olup, aranan kişilere de rastlamak olası.

Bütün bunların üstüne üstlük, iyi köy koruyucusu olmanın yolu, "*çok terörist öldürmekten*" geçiyor. Göze girmek için vatandaştan birisini öldürüp, terörist diye göstermek bile olası...

Son zamanlarda uygulamaya konulan bir durum ise, "*terörist*" başına ödül konulması.... Etkinliklerini artırmak için her yolu deneyen köy koruyucuları için"*ödül*" iştah kabartıcı bir durum. Kendisini yoksulluktan kurtaracak, iki dönüm daha fazla tarla sahibi yapacak bir-kaç milyonluk ödülün sahibi olmayı düşünen bir köy koruyucusunun neler yapabileceğini düşünmek bile insanı ürkütmeye yetiyor. Ç ünkü yaşanan örnekler ister istemez insanı böyle düşünmeye itiyor.

Gelelim bölgedeki askerlerin durumuna... Askerleri dışarıda tek başlarına dolaşırken, hatta bırakın tek başına dolaşmayı, birlikte bile dolaşırken görmek mümkün değil. Çünkü her an hedef olma endişesi ancak planlı bir hareket anında dışarıya çıkmayı gerektiriyor. Bunun dışında ise sadece ve sadece beklemek durumundalar. Ancak nerede bir olay patlak vermişse o bölgeye gidip, operasyon yapmak durumundalar. Ç ünkü bunun dışında'ortalıkta dolaşan terörist' bulmanın mümkün olmadığı ortada.

Beklemenin sürekli birinci hedeflerinden birisi durumunda olarak beklemenin ve her an kendisine yönelik bir saldırı ile karşılaşabileceği endişesini yaşayarak beklemenin asker üzerinde yarattığı baskı ise oldukça etkili. Bunun yansımasını gece nöbetlerinde etrafta görülen bir karaltıya veya en küçük bir tıkırdıya açılan ateşte görmek mümkün. Üstelik rütbeli şahısların öncelikle hedef olabileceği de göz önünde tutularak, bu kişilerin saçları da üç numara asker traşı yapılmış. Üstelik rütbeli askerler arasında beklemenin verdiği sıkıntıyı atmak için içki tüketimi de oldukça artmış durumda. Rütbesiz askerler ise biran önce teskere alacakları günün gelmesini bekliyorlar.

• Üçgenin diğer köşesini oluşturan ve kamuoyuna "*bölücü terörist*" olarak tanıtılanların durumuna gelince, bunların kim oldukları, sayılarının ne kadar olduğu, nerelerde barındıkları, ne yiyip ne içtikleri, yurt dışında barınıp sadece eylem yapacakları zamanlarda mı geldikleri yoksa her an ortalıklarda dolaşan kişiler mi oldukları bilinemiyor. Bu konuda gerçek verilere ulaşılmadığı gibi yorumlarda oldukça farklı. Kimileri "*bunların burada barınamayacakları, komşu ülkelerde barındıkları ve bu ülkelerden destek gördükleri*" görüşünü ileri sürerken, kimileri de" *komşu ülkelerden destek olabileceğini fakat bunların çoğunun yurt içinde biryerlerde barındıklarını*" ileri sürüyorlardı.

Bu görüşlerin hangisinin doğru olduğunu ise"sadece ne zaman nerede olacakları ve ne yapacakları bilinmeyenler" biliyorlardı. Üstelik bu kişiler artık eskisi gibi yakalanmıyorlardı. Yani savaş hükümleri tam olarak geçerliydi. Ya kurtulacaksın, ya da öleceksin.

Üçgenin köşelerinde bulunanların durumlarını ayrıntılı olmasa da irdelemeye çalıştık. Fakat bir de bu üçgenin içinde kalanlar var. Onlar ne haldedirler ve olan bitenlere nasıl bakmaktadırlar?

Bu konuda şöyle bir bakıldığında en zor durumda olanların bu grup olduğu hemen anlaşılmakta. Çünkü, bir yanda asker baskısı, bir yanda köy koruyucusu baskısı ve bir yanda ise nereden ve ne zaman, ne için geleceği belli olmayan PKK'liler. Üstelik bir köye bir PKK'lının geldiğinin duyulması demek, o köyün asker ve koruyucular tarafından kuşatılıp baskı altına alınması demek. Ayrıca yörede çok dikkati çeken şeylerden bir tanesi de köy koruyuculuğu mekanizmasının çok az itibar edilen bir durumda olması. Çünkü köylerin ve köylülerin çoğunluğu köy koruyuculuğunu kabul etmiyorlar. Bu devlet baskısının daha da artması anlamına geliyor, ama köy koruyucusu olmakta diğer yanda birinci hedef olmakla eşdeğer....

Köy koruyculuğunu her köye sokamayan devlet, teknoloji sokmuş. Teknoloji derken, elektrik, yol gibi şeyleri kastetmiyorum. Telsiz'den söz ediyorum. Elekrik olsun olmasın her köyde bir tane telsiz var. Bu telsizleri köylüler kendi paraları ile almak zorunda bırakılmışlar... Elektrik olmadığı için birer de akü almışlar ve sık sık bu aküleri yenilemek durumundalar.

Gelelim telsizlerin kullanış amacına... Bu telsizler yörelerindeki jandarma ve komando birliklerine bağlantılı. Yani baş telsiz askeri birlikte... Köylerde bulunan telsizlerin başında ise her gün mutlaka iki kişi nöbet tutmak zorunda. Bu nöbetçiler her saat başı telsizlerini açarak, baş telsize bir haberleri veya vukuatları olup olmadığını bildirmek zorundadırlar. Yani köylerine bir PKK'lı geldiğini farketmişlerse veya kövlerine bir saldırı olmuşsa onu bildirmek durumundadırlar. Fakat geceleyin bir köye "saldırı" olduğunu öğrenen askeri birlikten gelen yanıt:" *elinizdeki mermileri idareli kullanın ve sabaha kadar direnin*" şeklinde oluyor. Ç ünkü bir köye yapılan 'saldırı' gece askeri bulunduğu mevziden çıkarmak ve saldırının hedefi durumuna getirmek için bir taktik de olabilir....

Özetle köylü, zaten verimsiz olan tarlalarına bile gidememekten ve üç ateş arasında kalmaktan illallah demiş durumda. Bu durum aynı zamanda şehir merkezlerine göçü de beraberinde getiriyor. köylerde çocuk ve yaşlılardan başkasını görmek pek mümkün olmuyor. Ç ünkü genç kuşak bir yolunu bulup soluğu şehirlerde alıyor...

•

1 MAYIS VE TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI

***Türkiye işçi sınıfı 1987 1 Mayıs'ında da büyük ıkıntı içinde ve baskı altında.**

***24 Ocak ve 12 Eylül Operasyonları'ndan en büyük ararı gören kesimlerden birisi de işçiler oldu.**

***1980'de bu yana işçilerin alım gücü neredeyse 963 yılındaki alım gücünün seviyesine düştü.**

***12 Eylül'den sonra getirilen yasa ve kurumlarla şçilerin örgütlenme ve hak arama özgürlükleri üyük ölçüde engellendi.**

***Yasaklamalara, kısıtlamalara ve baskılara rağmen ürkiye işçi sınıfı 87 yılını grevlerle karşıladı.**

Fotograf: 2000'e Doğru'dan

şçi sınıfının uluslararası Mücadele ve ayanışma Günü olan 1 Mayıs ülkenizde bu yıl da kutlanamıyor. Türkiye işçi sınıfı 1987'nin 1 Mayıs'ında da büyük ekonomik sıkıntı içinde lmasının yanısıra büyük baskı ve yasaklama altında bulunuyor. 24 Ocak'a başlayan,12 Eylül'le devam ettiren süreçte Türkiye işçi sınıfı en üyük zararı gören kesimlerden birisi ldu. Uygulanan politikalar nedeniye alım güçleri, 1960'lı yıllardaki alım gücünün seviyesine kadar düşen işçiler, aynı zamanda sendikal hak ve özgürlükler alanında da son yıllarda üyük kayıplara uğradılar. Buna ağmen Türkiye işçi sınıfı 1987'yi grevlerle karşıladı. 1987, Türkiye işçi ınıfı için kaybedilmiş haklarını yeniden kazanma mücadelesinin ivme kazanacağı bir yıl olacağa benziyor.

Türkiye işçi sınıfının son 7 yılda yaşadığı durumun Türkiye'nin 1980 öncesi şartlarıyla yakından ilgili olduğu bilinmektedir. 70'li yılların ortasında başlayan ve gittikçe ağırlaşan ekonomik ve siyasi krize, oligarşinin bulduğu çözümler doğrudan işçi sınıfını da hedef alan bir muhteva taşımaktaydı. Türkiye'nin 80 öncesi ekonomik ve siyasi koşullarının ayrıntılı bir değerlendirmesini Devrimci İşçi'nin şimdiye kadarki sayılarında yapmaya çalıştık. Bu değerlendirmelerin ışığında ve Devrimci İşçi'nin 20 Şubat 1987 tarihli 31. sayısında yer alan "Ekonomide Model Değişikliğinin Faturasını Halk Ödedi" başlıklı yazıda belirlenen genel çerçeve içerisinde işçi sınıfının dünkü ve bugünkü durumunun somut olarak anlaşılabileceğini söylemek mümkündür. Adı geçen yazıda 80 sonrası gündeme gelen uygulamaların bütün halk kesimleri ve toplumsal katmanlar yönünden taşıdığı özellikler irdelenmişti. Bu yazımızda ise 24 Ocak ve 12 Eylül Operasyonları'nın işçi sınıfı açısından getirdiği değişiklikleri somutlamaya çalışacağız.

80 ÖNCESİNDE İŞÇİLERİN DURUMU

Türkiye'nin 80'li yıllarla birlikte içine sokulduğu Yeni-Sömürgecilik ilişkileri "İthal İkameci Sanayileşme Modeli" çerçevesinde bir gelişim seyri izlenmişti. Bu model gereğince atılan adımlar emperyalist tekellere bağımlı bir şekilde de olsa belli bir sanayileşme seviyesine ulaşılmasını gerektirmişti. İç Pazar ve bu pazara hitaben sermaye güçleri gümrük duvarlarıyla ve teşviklerle korunuyor, içerde üretilen dayanıklı-dayanıksız üretim mallarının alıcı bulabilmesi için kitlelerin alım gücü çeşitli yollarla artırılıyordu. Örneğin, köylülerin ürettiği tarım ürünlerine eskisine göre daha fazla fiyat veriliyor, gelişen sanayileşmenin sayısını artırdığı işçi sınıfı ise, ücret artışı, sosyal haklar v.b. yollarla, tüketim mallarını alabilir bir yaşam standartına kavuşturuluyordu. Uluslararası planda işçi sınıfının mücadele ile elde ettiği bir takım demokratik-sendikal kazanımların etkisiyle ve buna paralel olarak işçilerin özellikle 60'lı yıllarda verdikleri mücadelenin sonucunda Türkiye'de de işçilerin sendikal hak ve özgürlükleri sınırlı da olsa belli bir yasal statüye kavuşuyordu. Türkiye'nin 60-80 sonrası koşulları, diğer toplum kesimleri gibi işçi sınıfının da mücadelesinin geliştiği yıllar oluyordu. Sistemin koyduğu sınırlamaları aşma ve tam bir sendikal hak ve özgürlük ortamı elde etme yönündeki mücadeleleri giderek siyasallaşıyordu. Güdümlü sendikacılığın, (Türk-İş usulü) etkilerinin giderek azaldığı, buna karşılık sistemi sorgulayan ve kendi geleceğini emekçilerin geleceğiyle birleştiren ve köklü değişiklikler talebeden işçilerin hem sendikal hem de siyasal planda ağırlığı duyulmaya başlamıştı. Bu ağırlık, DİSK'te, çeşitli bağımsız sendikalarda ve siyasal hareketlerde ifade bulmaya başlamıştı.

Siyasal yapı işçi sınıfının taleplerini karşılayacak durumda değildi. Buna karşılık tıkanmaya başlayan "İthal İkameci Model" çerçevesinde işçilerin alım gücünün yüksek tutulması artık mümkün olmamaktaydı. Sistem daha önce razı olduğu bazı ekonomik haklara artık razı olabilecek güçte değildi. Bu durum, toplu sözleşme görüşmelerini çıkmaza sokuyor, grevlerin ülke çapında yaygınlaşmasına sebep oluyordu. Ekonomik talepler ağırlıklı grevlerin yanısıra, siyasi iktidarın demokratik hak ve özgürlüklere yönelik saldırıları işçi sınıfını siyasal ağırlıklı talepler etrafında da mücadeleye sevkediyordu.

75-80 arası dönem bu gibi gelişmelerin de etkisiyle işçi sınıfının yoğun mücadele yılları oldu.

79 ve 80 yıllarına gelindiğinde ekonomik kriz, diğer bir çok alanda olduğu gibi çalışma hayatında da büyük sorunlar üretmişti."İthal İkameci Model"in Türkiye'ye özgü gelişiminde en önemli rolü oynayan unsurlardan birisi, yani işçi sınıfı, artık sistem için bir yük olarak görülmeye başlanmıştı. 79 ve 80'in Toplu Sözleşme dönemi olması işverenleri ve devleti kaygılandırıyordu. Bu yıllarda, özel sektörde, metal, tekstil, cam, kimya, gıda ve toprak işkollarında çoğunluğu DİSK üyesi olan 300 bin; yine kamu işyerlerinde Türk-İş üyesi 500 bin dolayında işçinin toplu sözleşme görüşmeleri vardı. Zamlar, devalüasyon ve fiyat artışları karşısında işçi sendikalarının talepleriyle işverenlerin verdiklerini uzlaştırmak mümkün olmamaktaydı. Uzlaşmazlıklar grev veya lokavtla sonuçlanıyor, bu ise zaten bunalım içindeki ekonomiye yeni ve ağır yükler getiriyordu. 79 yılında yapılan grevler 2.2 milyon işgünü kaybına yolaçmıştı. Kamu ve özel sektör yöneticileri ve siyasi iktidar yeni kayıpların önüne geçmek için ellerindeki her yolu deniyorlar, fakat gidişi etkileyemiyorlardı.

24 OCAK'LA GELEN

79 yılı, tıkanan modelin yerine yeni bir sermaye birikim modeli bulmak için tekelci güçlerin arayış içinde olduğu yıldı. Demirel hümümeti, 24 Ocak Kararları diye bilinen Ekonomik İstikrar Tedbirleri Paketi'yle bu arayışa cevap vermeye çalıştı. 24 Ocak Kararları, genel ilkeleri ve işleyişi yönünden olduğu kadar, özel önlemleri itibariyle de işçi sınıfı için ağır yükler getiriyordu. Bu özel önlemlerin başında, ücretlerin dondurulması geliyordu. Hemen ardından ise sendikal hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasını hedefleyen önlemler gelmekteydi. 24 Ocak, her şeyi serbest hale getirirken sadece ücretler kontrol altına alınıyordu. İşçilerin tükettiği malların fiyatı serbest bırakılmış, buna karşılık emeğin fiyatı, (ücret) dondurulmuştu. Yaşamını zaten zar zor düzene koyabilen işçiler artık daha da yoksullaşma tehlikesiyle karşı karşıya idiler.

24 Ocak Kararları yürürlüğe konulmuş ve yeni bir ekonomik yörünge tesbit edilmişti, fakat toplumsal-siyasal düzeydeki gelişmeler alınan önlemlerin başarılı olmasını engelliyordu. Tekelci güçlerin ve Türkiye'yi "İhracata Yönelik Model"e zorlayan emperyalist sistemin bu duruma bulduğu çözüm 12 Eylül Darbesi oldu. 12 Eylül'le başlayan dönem, işçi sınıfının tüm ekonomik demokratik kazanımlarının açıktan gasbedildiği bir dönem oldu. Sendikaların kapatılması, grevlerin yasaklanması, fabrikaların asker zoruyla üretime zorlanması, toplu sözleşmelerin işçiler olmadan karara bağlanıp yürürlüğe konulması, işçi çıkarmanın serbest hale getirilmesi gibi önlemler ilk alınan önlemler oldu. Bu önlemleri, işçi sınıfının durumunda köklü değişmeler yaratmayı amaçlayan yeni yasa ve kurumların oluşturulması izledi.

24 Ocak'la yürürlüğe konulan proğramın işçiler açısından ekonomik alanda ortaya çıkardığı sonuçlara kısaca bir göz atacak olursak:

24 Ocak'la başlayan dönemde işçilerin milli gelirden aldıkları pay düşmüştür. Gelir dağılımı hesaplamalarında ücretliler kategorisi olarak tanımlanan işçi, memur ve hizmetliler, 1977 yılında milli gelirin %37'sini alabiliyorken, bu oran 85-86 döneminde %19'a kadar düşmüştür. İşçilerin ve memurların nüfus oranı artarken milli gelirden aldıkları payın bu kadar küçülmesi işçi sınıfının geçim şartlarının ne olduğunu gözler önüne sermeye yeterlidir sanırız. Milli gelirden işçilerin aldığı pay azalırken sanayicilerin, kira ve faiz geliri sahiplerinin payı ise artmıştır. Bir başka örnek verirsek: Bir işçi 1977 yılında günlük gerçek ücret olarak 46 TL alırken, aynı işçi 1982 yılında günlük gerçek ücret olarak 30 TL alabilmekteydi. Yani 77-83 arası evrede işçi ücretlerinde %36 dolayında bir düşme gerçekleşmiştir. Türkiye'deki işçi ücretlerinin düzeyini uluslararası ölçekte yapacağımız bir kıyaslama ile daha net görmek mümkündür. Yol-İş Sendikası'nın Batılı bir bankanın araştırmasına dayanarak açıkladığı şu rakamlar çarpıcıdır:

"Bankanın yaptığı araştırmadan çıkan ilk sonuç, gelişmiş Batı ülkelerinin başkentlerindeki ücretlerle karşılaştırıldığında, İstanbul'daki net ücretlerin göreli olarak gerilediği, 70-79 döneminde önemli bir gerileme görülmezken, 1980-85 döneminde İstanbul'daki net ücret düzeyinin diğer başkentlere göre hızla düştüğü çok açık. Örneğin, İstanbul'daki net ücret düzeyi 100 kabul edilirse, New York'taki net ücret düzeyi 1970 yılında 416 imiş. 1979 yılında ise 462 olmuş. Diğer bir deyişle, New York'taki net ücretler İstanbul'dakinin 70 yılında 4,2 katı, 79 yılında ,46 katıydı. Ancak 1985 yılında 9,4 katı oldu. Tokyo ile karşılaştırıldığında durum daha çarpıcı. Tokyo'daki net ücretler İstanbul'daki net ücretlerin 1970 yılında 1,6 katıydı. 1979 yılında 3 katı oldu. 1985 yılında ise 7,9 katına çıktı."

(Yol-İş Sendikası'nın Broşürü)

İşçi sınıfının 80'den bu yana içine hapsedildiği çember sadece ücretlerde meydana gelen düşüşle sınırlı değildir. Kıdem Tazminatı Yasası'nda, iş güvencesi ve sosyal güvenlik alanında getirilen kısıtlamalar nedeniyle de ek bir sıkıntı içine sokulmuşlardır. Buna asgari ücretin düşüklüğüne de eklemek gerekmektedir.

SENDİKAL HAKLAR BUDANIYOR

24 Ocak Kararları'nın ihtiyaç duyduğu hukuki, siyasi ve fiili düzenlemeler 12 Eylül Darbesi'yle ancak başarılabilmiştir. Daha darbenin ilk gününde ilan edilen kararlarla sendikal hak ve özgürlükler yasaklanmış, grevler durdurulmuş ve fabrikalar ordu birliklerinin gözetiminde yeniden üretime sokulmuştur. Daha sonra ise peş peşe çıkarılan yasalarla işçi sınıfının sömürü düzeni için tehlike olması önlenmek istenmiştir.

İşçilerin yaşam şartlarını düzeltmek için ellerinde tek araç olarak bulunan grev hakkı Türkiye'de zaten 80'e gelinceye kadar da sınırlı idi. Hükümetlere tanınan "grev erteleme yetkisi" işçilerin grev yapmalarının önünde engel oluşturmaktaydı. Grev hakkının yasalaştığı 1963 yılından 1980'e kadar geçen sürede iş başındaki hükümetlerin ertelediği grev sayısı 158 olmuştu. Böyle olmakla birlikte işçiler yine de grev yapabilmekteydiler. Nisbi demokratik hak ve özgürlüklerin varlığı şartlarında hükümetler sık sık grev erteleme yoluna gidememekteydiler. 12 Eylül'den sonra ise grev ertelemeleri resmi bir devlet politikası haline getirildi.

12 Eylül Rejimi'nin grev hakkına yönelik getirdiği sınırlamaların başında, siyasi amaçlı grevin ve iş yavaşlatma eylemlerinin yasaklanması gelmektedir.

275 Sayılı Yasanın 55.ci maddesi, "devlet ve mahalli yönetimlerin kararlarını etkilemek amacıyla" grev ilanını yasaklamıştır. Yine aynı yasa ile genel grev de yasaklanmıştır. Ayrıca yine aynı kanunun 20.inci maddesi ile de bir çok sektörde grev yapmak yasaklanmıştır. Bunlara ek olarak sendikaların siyasi partilerle ilişkisi de Anayasa tarafından yasaklanmıştır.

Toplu sözleşmeleri işçilerin lehine sonuçlandırmak konusunda işverenler için tehdit faktörü olan grev hakkı bu şekilde kısıtlanırken, bunun yanısıra grev yapmasına izin verilen hallerde ise sendikaların greve

❯

başlayabilmesi çeşitli biçimlerde engellenmekteydi.

12 Eylül rejimi sendikal alanı aslında daha işin başlangıcında etkisizleştirmek için bir dizi önlem almıştı. Bu engeller daha sendikal üyeliği konusunda başlıyordu. Sendikalar kanununda getirilen bir hükümle herhangi bir iş yerinde sendika üyesi olmak isteyen işçi bu başvurusunu işverene bildirmek zorunda bırakılıyordu. İşçilerin sendikalaşması böylece daha baştan önlenmeye çalışılıyordu. Ayrıca, sendikaların, üyelerinden aidatın dışında herhangi bir bağış vb. mali katkı alması yasaklanarak bu kuruluşların mali gücü azaltılmak isteniyordu. Bütün 12 Eylül dönemi boyunca yapılan propagandalarla sendikalı olmak zaten tehlikeli bir iş haline getirilmişti.

12 Eylül Rejimi, memur ve hizmetlilerin sendikalaşmasını yasakladığı gibi işçi statüsünde olan bazı kesimlerinde sendika üyesi olmasını engelleyen yasal düzenlemeler yapmıştı. getirilen diğer bir yasakta sendikaların kendi konularının dışında toplantı vb. faaliyet yapamayacakları idi. Bunların yanısıra, sendikaların Cumhurbaşkanlığı Devlet Denetleme Kurulu ile Çalışma; Maliye Bakanlıklarınca denetlenmesi söz konusuydu. Sendikalar yasasının 47. maddesi, adı geçen bakanlıklara sendikaları yılda en az bir kez denetleme zorunluluğunu yüklemiştir. Böylece siyasi iktidarın hoşuna gitmeyen sendikanın her an Maliye ve Çalışma Bakanlıkları tarafından denetlenerek hizaya sokulması amaçlanmıştı.

GREV YAPMAK ZORLAŞIYOR

Sendika üyesi olmak, sendikacı olmak tehlikeli bir iş, greve çıkmak ise bir macera haline getirilirken, kurulabilen ve yaşayabilen sendikaların toplu sözleşme yapabilmeleride bir dizi şarta bağlanmıştı. Yeni toplu sözleşme yasası, örgütlü olduğu iş kolundaki işçilerin %10'unu üye yapmış sendikalara toplu sözleşme yapma yetkisi tanıyordu. Örneğin herhangi bir maden işyerindeki bir sendika oradaki toplam 1000 işçinin yarıdan fazlasını üye yapmış olsa bile, eğer o sendika ülke çapında maden iş kolundaki işçilerin toplamının % 10'-nu örgütleyememişse o iş yerinde toplu sözleşme yetkisi olmayacaktı. Bu konuda kararı Çalışma Bakanlığının vereceği düşünülürse siyasi iktidarın istemediği sendikaya toplu sözleşme yetkisini-yasalara dayanarak vermeyeceği açıktır.

Toplu sözleşme hakkıyla ilgili getirilen sınırlamalar bunlarla da bitmemiştir. Görüşmelere getirilen formaliteler ve kısıtmalar toplu sözleşme görüşmelerini sendikalar için neredeyse bir eziyet haline getirmiştir. Sendika bütün bu eziyetlere katlanarak grev kararı almış olsa bile, sendikalar yasasındaki yeni düzenlemeler ve diğer yasalar, grevi işe yaramaz bir silah haline çevirmiştir.

12 Eylül Rejimi'nin sendikaları işlevsizleştirme politikasının bir parçasıda şuydu: Kamu ve özel işyerlerinde sözleşmeli personel çalıştırmak yaygın bir uygulama haline getirilmek isteniyordu. Sözleşmeli personel sendika üyesi olamıyacağı için ve ayrıca bunların işgüvencesi, kıdem tazminatı gibi yükleri olamıyacağı için işverenler tarafından rahatça tercih edilebilmekteydi. Sözleşmeli personel uygulaması, grev ve benzeri durumlarda üretimi aksatmamak için bulunmuş bir çözümdü. Son NETAŞ grevinde bunun örneği görüldü. Sözleşmeli Personel kararnamesi 1984'te çıkarılmış, fakat ücretlerin azlığı, iş güvencesi yokluğu gibi nedenlerle bu alana ilgi çekilmemişti. Ne varki 1987 başında sözleşmeli personel ücretleri bir hayli yüksek tutulmuş, çalışanların bir çoğu geçim sıkıntısı nedeniyle sözleşmeli personel statüsüne geçmeye başlamışlardı. Özellikle PTT ve THY'de, *"sözleşmeli ol, yılda 1 milyon kazan"* sloganı etkili olmuştu. Posta ve hava yolu işletmelerinde çalışanlar, işçi ve memurlar, yüksek ücretin çekiciliğine kapılarak sözleşmeli personel oluyorlardı. Türk Hava Yolların'da bu uygulama sayesinde Hava İş Sendikasının tabanı bir hayli daraltılmıştı. Aynı şekilde Boru Hattı (Botaş) ve Orta Anadolu Petrol Rafinerisi işyerlerinde de benzer bir uygulama sayesinde burada çalışan toplam 1100 kişiden ancak 110 tanesi Petrol İş sendikası üyesi olabilmekteydi. İlk önce kamu iktisadi teşeküllerinde uygulamaya konulan bu politikanın giderek özel sektor işyerlerini de kapsayacak şekilde genişlemesi durumunda hem sendika üyesi olabileceklerin sayısı azalmış olacak, hem de grevlerin etkisi olmayacaktı.

12 Eylül Döneminde değiştirilen grev ve lokavt yasalarına göre, herhangi bir işyerinde grev devam ederken işveren üretimi devam ettirebilecek, stokları eritebilecek, mal alıp satabilecekti. Yani yapılan düzenleme ile grevlerin baskısı ile, üretimin durdurulmasının yaratacağı tehdit işverenlerin üzerinden kalkıyordu. İşverenler devlet tarafından getirilen önlemlerle grevlerden zarar görmeyeceklerdi. Bu durumda, işverenlerin işçilerin taleplerini kabul etmemekte direnebilecekleri şartlar yaratılmış oluyordu. Öyleki grevden işveren değil, işçiler zararlı çıkmak tehlikesi ile karşı karşıya idiler. Bütün dünyada grev kelimesinden işverenler korkarken, Türkiye'de bu kelime işçileri korkutan bir muhteva kazanmıştı.

Sendikal haklara getirilen bir diğer kısıtlama da, işyeri sendikalarının yasaklanması şeklinde oldu. 2821 Sayılı Yasa'ya göre, "*işçi sendikaları işkolu esasına göre bir işkolunda ve Türkiye çapında faaliyette bulunmak üzere*" kurabiliyordu. Bu, işyerlerine göre sendikalaşmayı yasaklayan bir karardı. Daha önce de değindiğimiz gibi, örneğin 5 bin kişilik bir işyerinde çalışanların yarıdan fazlasını örgütleyen herhangi bir sendika, eğer aynı iş kolunda ve tüm Türkiye çapında işçilerin % 10'unu üye yapamamışsa toplu sözleşme yetkisini kullanamayacaktı. Bunların yanısira 12 Eylül Rejimi, Anayasa'ya koyduğu bir madde ile, (51. Madde) sendika yönetici olabilmek için en az ve bilfiil 10 yıl işçi olarak çalışmak şartını getirmişti. 10 işçi olarak fiilen çalışmamış olanlar sendika yöneticisi olamıyorlardı. Sendikaların uluslararası sendikalara üye olabilmesini Bakanlar Kurulu'nun izinine bağlayan 12 Eylül Rejimi, sendika yöneticilerinin siyasi parti yönetim organlarında görev almasını veya milletvekili olabilmesini yasaklamıştır. Yani bir kişi, aynı zamanda hem sendikacı hem de milletvekili olamamaktadır.

KAÇ İŞÇİNİN GREV HAKKI VAR?

Bütün bu yasaklamalar ve engellemeler karşısında kaç işçinin grev hakkı var şeklinde bir soru ortaya çıkmaktadır. Yapılan bir hesaplamaya göre, işverenlerin Çalışma Bakanlığına bildirdiği 2 milyon 553 bin işçiden 1 Milyon 200 bini grev hakkını kullanacak durumda ve statüde değildir. Yani buraya kadar sınırladığımız engelleme ve yasaklar nedeniyle 1 milyon 200 bin işçi toplu sözleşme ve grev hakkını kullanamamaktadır. Kaldıki bu rakkam sadece işverenlerin sigortalı olarak bildirdikleri işçi sayısını kapsamaktadır. Türkiye'de sigortasız çalışan 2,5 milyon işçinin varlığı kanıtlanmıştır. Bunların ise hiç bir sendikal hakkı yoktur. Özetle toplam 5 milyon dolayındaki işçi'nin sadece yüzde 40'ı grev hakkını kullanabilmektedir. Grev hakkı yasal olarak olduğu halde, grev yasağı olan işlerde, (Su, elektrik, havagazı, kömür, doğal gaz, petrol sondajı, petrol üretimi, tasfiyesi ve dağıtım işlerinde, banka ve noterlik hizmetlerinde, kamu kuruluşlarınca yürütülen itfaiye, temizlik, şehir içi ulaşım hizmetlerinde, eğitim ve öğretim işlerinde, sağlık kuruluşlarında, Milli Savunma Bakanlığı ile Jandarma Genel Komutanlığı ve Sahil Güvenlik Komutanlıklarınca işletilen işyerlerinde...) çalışanlar da otomatik olarak grev hakkından yoksun bulunmaktadırlar. Grev yapılması yasak işlerin bu kadar geniş olduğu hiç bir ülke yok demek daha doğru olacaktır. Grev yasağı olan işlerde çalışan işçi sayısı, Çalışma Bakanlığı'nın verilerine göre 880 bin 649'dur. Yani, grev hakkı kağıt üzerinde var olan fakat bu hakkını fiilen kullanamayan işçi sayısı 1 milyona yaklaşmaktadır.

Öte yandan mahkemelere ve idari kurumlara tanınan grev yasaklama yetkisi de grevi anlamsızlaştıran bir durum yaratmaktadır. Mahkemelere, Çalışma Bakanlığının veya işverenin başvurusu üzerine, "milli serveti tahrip ediyor" gerekçesiyle grevi yasaklama yetkisi tanınmıştı. Burjuvazinin ya da kamu işyerlerinin sahip olduğu servet zaten "milli servet" olarak kabul edildiği için bu gerekçeyle her türlü grevi yasaklamak mümkündü.

Bütün bu engeller ve formaliteler aşıldıktan sonra bile Türkiye'de grev yapmayı anlamsızlaştıran başka durumlar vardı. 12 Eylül Rejimi, yasaları öyle düzenlemişti ki, toplu sözleşmelerde anlaşmazlık çıkması üzerine greve gitme kararı alan bir sendika ancak 5 ay sonra greve çıkabilmekteydi. Yani, işverene grevin etkilerine karşı kendisini ayarlaması için tam 5 ay zaman kazandırılıyordu. 5 ay sonra bile olsa greve çıkmayı başarabilmiş bir sendikanın grevden istediği sonucu alabilmesi şüpheliydi. Çünkü, grev uygulamasına getirilen yasaklar, grevin tüm anlamını ortadan kaldırıyordu. Önceden de belirttiğimiz gibi, grev sırasında işveren greve katılmayan işçilerle üretimi sürdürebilecek, iş yerine hammadde girişi ile mamul madde çıkışı serbest olacaktır. Ayrıca, grevin yapıldığı işyerine, "burada grev var" yazılı pankartın dışında herhangi bir şeyin asılması, işyeri önünde iki grev sözcüsünden fazla kişinin bulunması, işyeri yakınında çadır kurulması yasaktı. Kapıda duran işçiler içeri girip çıkanları ve malları denetleyemiyecek, fakat içeride meydana gelen hasardan sendika sorumlu olacaktı. Grevde geçen günler için işverenin ücret ödememesi yasalarca garanti edilmiş olduğu için işçilerin ve sendikaların greve çıkması gerçekten macera gibi bir şey haline getirilmişti. Bütün bunlar karşında işçilerin grev gibi son derece normal ve doğal hakkı kullanmakta tereddüt etmeşi doğal değil midir?

Yıllar	Tarımın Payı	Maaş ve Ücretin Payı	Faiz Kira Kâr Payı
1963	41.19	21.50	37.31
1964	38.67	23.72	37.60
1965	35.83	27.01	37.17
1966	36.19	27.13	36.68
1967	34.53	28.51	36.95
1968	32.44	29.31	38.25
1969	31.58	31.38	37.05
1970	31.08	31.15	37.77
1971	31.31	31.33	37.37
1972	30.32	31.57	38.11
1973	29.13	31.56	39.31
1974	30.20	29.77	40.03
1975	30.76	31.53	37.73
1976	31.28	33.11	35.60
1977	29.12	36.81	34.07
1978	26.66	35.19	38.15
1979	24.33	32.79	42.88
1980	23.87	26.66	49.47
1981	23.17	24.68	52.15
1982	21.79	24.56	53.65
1983	20.23	24.84	54.93
1984	20.11	21.48	58.40
1985	17.80	19.50	62.70

MİLLİ GELİR DAĞILIMI İŞÇİLERİN ALEYHİNE

Yukardaki tablo, milli gelirden hangi kesimlerin ne kadar pay aldığını gösteriyor. İşçilerle diğer çalışanlar, 1963'te milli gelirden %21.50 oranında pay alırken bu oran 1985'te %19.50'ye kadar düşmüş. İşçilerin milli gelirden en yüksek payı aldıkları yıl ise 1977. 1977'de işçi ve diğer ücretliler milli gelirden %36.81 gibi bir pay almışlar. Aynı yıl işverenlerin, milli gelirden aldıkları pay ise 63 ile 85 arasındaki dönemin en düşük oranı. Sanayiciler, toprak sahipleri, büyük tüccarlar 1963 yılında milli gelirden %37 oranında pay alabiliyorken bu oran 77'de düşük düzeyine inmiş, daha sonra yükselerek 1985'te % 62.70 gibi yüksek bir düzeye çıkmıştır. İşçiler ve ücretliler nüfus bakımından çoğalırken, yani nüfustaki oranları yükselirken milli gelirden aldıkları pay sürekli düşmektedir.

BİZDEN SİZE

SORUMSUZLUK, AMA NEREYE KADAR?

SORUMSUZ TOPLU SÖZLEŞME YAPANLAR GAFLET İÇİNDEDİRLER!

MESS başkanı TURGUT ÖZAL ilgili kuruluşlara uyarıda bulundu..

ÖZAL GELECEĞİN BAŞBAKANI OLDUĞUNU İLAN EDİYOR

Halen Başbakanlık makamında oturan Turgut Özal, geleceğin başbakanı olduğunu 1979 yılı Temmuz ayında böyle ilan ediyordu. Toplu sözleşmelerin başladığı dönemde, işçileri ve sendikacıları tehdit eden Özal, o sırada MESS, (Madeni Eşya Sanayiciler Sendikası) başkanlığı yapmaktaydı. Özal, bu uyarısında sadece işçileri ve sendikaları değil, aynı zamanda işçiler karşısında geri adım atan ve sendikaların önerilerini kabul eden işverenleri de tehdit ediyordu. Özal, 12 Eylül'le birlikte, MESS başkanlığı sırasındaki tasarılarının hepsini hayata geçirdi. Hem de fazlasıyla...

İŞÇİLER YASAKLARI DELME MÜCADELESİNDE

12 Eylül Darbesi'nden sonra cuntanın "Çalışma Barışını Sağlamak" iddiasıyla aldığı kararlar daha sonra anayasa ve yasa maddeleri haline getirildi. Darbeden hemen sonra oluşturulan Yüksek Hakem Kurulu (YHK), işverenlerle işçiler arasındaki uyuşmazlıkları çözmek göreviyle yükümlü kılındı. Halen varlığı devam eden bu kurul'un bileşimi, darbenin sınıf karekterini açığa vuran bir özellik taşımaktaydı. 9 üyeli olan bu kuruluşun sadece 2 üyesi sendikalara ayrılmıştı, geri kalan üyeler ya devleti, ya da işverenleri temsil etmekteydiler. Böyle bir kurul'dan işçilerin lehine olumlu bir kararın çıkması beklenemezdi. 12 Eylül'den sonra hem bu kurul'a, hem de Ulusu hükümetlerine bakan düzeyinde üye veren Türk-İş kendi üyelerinin bile aleyhine olana bir yığın gelişmeyi onayladıktan sonra 12 Eylül'ün çalışma hayatı ile ilgili yasa ve kurumlarına karşı tavır almaya başlayacaktı ama iş işten geçmişti. Öyle ki, işçiler ve sendikalarla ilgili getirilen düzenlemeler Türk-İş gibi düzen karşısındaki tutumu belli olan bir sendikayı bile sıkmaktaydı.

Bu sıkıntı nedeniyledir kiTürk-İş bugün tabanın ve bağımsız sendikaların baskısının da etkisiyle miting ve yürüyüş düzenleme zorunda kalıyordu. Her ne kadar Türk-iş'in mevcut yönetimi, izlediği tutumla Demirel'in yükselişine de katkıda bulunmak gibi bir amaç taşıyorsa da bu sendikanın üyelerinin son 7 yılda yaşanan baskılar karşısında daha radikal tavır alışlara ihtiyaç duydukları bilinmektedir. İşçi sınıfı, çok acı bir deney de olsa son 7 yıllık dönemde sendikal hak ve özgürlüklerin değerini eskisine göre daha iyi anlamış durumdadır.Türk-İş yönetimini eylem konusunda zorlayan işte bu bilinçtir.

12 Eylül 1980'den sonra Türkiye'de tam yıl hiç bir grev olmadı. 1984 yılında 561 işçi, 1985 yılında ise 2410 işçi grev yaptı. Grev yapan işçi sayısı 1986 yılında arttı. 1987'ye kadar işçiler grev halinde girdiler. NETAŞ Grevi'nin yarattığı moralle kendisine yeniden güven duymaya başlayan işçi sınıfı 87'nin ilk aylarında grev meydanlarındaydı. İrili ufaklı bir çok işyerinde her türlü engele ve tehdite rağmen işçiler kaybettiklerini kazanma mücadelesine, bir bakıma kendilerine konulan yasağı delme mücadelesine başlamış durumdalar.

Grevlerin talepleri ekonomik muhtevalı olsa bile, işçilerin mücadeleleri şimdilik her hangi bir devrimci siyasi seçeneğe yönelmemiş olsa bile, Türkiye'nin bugünkü şartlarında işçi eylemleri rejimin karakteri ve yapısı nedeniyle kendi sınırlarını aşan sonuçlar yaratmaktadır. Siyasi iktidarın Türk-İş'e bile tahammül edememesinin sebebi, işçilerin mücadelesinin yasakların delinmesi olayında örnek oluşturma tehlikesini görmüş olmalarıdır. ●

KIZILDERE'Yİ ANDIK

Türkiye Devrimci Hareketinin oluşum ve gelişiminde önemli bir dönemeci ifade eden Kızıldere Direnişi'ni çeşitli şekillerde andık. Mahir Çayan ve 9 yoldaşının ölümüyle sonuçlanan Kızıldere Direnişi bilindiği gibi 1972 yılında gerçekleşmişti. Oligarşinin kolluk kuvvetleri, genç devrimci hareketi ve bu hareketin o günkü biçimlenmesi olan THKP-C'yi yok etmek amacıyla saldırı üstüne saldırı düzenlemekteydiler. Bu saldırılar amansız bir takipten sonra Niksar'ın Kızıldere Köyünde 10 Devrimcinin katledilmesiyle noktalanmıştı. 30 Mart günü 10 Devrimci, şanlı bir direniş örneği yaratarak halklarımızın devrim mücadelesinin hangi yollardan geçerek zafere ulaşacağını göstermişlerdi. Kızıldere'de açılan bayrak daha sonra bütün Türkiye'de dalgalandırılmıştı.

15. Yıldönümünde bizler, Kızıldere Direnişi'ni çeşitli şekillerde andık. Kızıldere ile ilgili hazırlanan merkezi afişin her yerde asılmasının yanısıra, toplantı, seminer ve geceler düzenleyerek Kızıldere'nin bu dönem bizler için taşıdığı anlamı kavramaya çalıştık.

* Stuttgart, Berlin, Dreux (Fransa'da gece yapıldı.
* Bergisch Gladbach'ta Ruhr birimlerinin katıldığı toplantıda Kızıldere'nin anlamı üzerinde duruldu, film ve dia gösterildi.
* *Hagen'de Kızıldere'nin günümüz* koşullarında taşıdığı anlamın tartışıldığı toplantı ve anma gecesi yapıldı.
* Hannover'de Kuzey birimlerinin katıldığı; Kızıldere'nin Yıl dönümünde *"Türkiye'deki siyasi gelişmeler"* konulu seminer yapıldı.
* İsviçre'nin Basel, Zürih, Cenevre kentlerinde diğer sol gruplara da açık seminerler yapıldı. Seminerler de Türkiye'deki siyasi gelişmeler üzerinde duruldu.
* Ayrıca daha bir çok şehirde ve derneklerde anma toplantıları düzenlendi.

Türkiye'de 19 Subat Ve 30 Mart Anma Eylemleri

Geçtiğimiz Şubat ve Mart aylarında Türkiye'de Ulaş Bardakçı'yı ve Kızldere şehitlerini anmak için çeşitli faaliyetlerin yapıldığı öğrenildi.

19 Şubat 1972 tarihinde İstanbul'da katledilen Ulaş Bardakçı'nın anısına Ankara ve İstanbul'da çeşitli yerlere bombalı pankartlar asıldı, bildiriler dağıtıldı.

Öğrenildiğine göre, 18 Şubat 1987 günü Ankara'da Sıhhiye meydanında ki köprüye, üzerine

" Ulaş yaşıyor, yaşayacak - Devrimci Yol Taraftarları" yazılı pankart asıldı. Aynı içerikli pankartların Altındağ, Bahçeli ve Cebeci semtlerinde de asıldığı duyuldu. Yine Ankara'nın çeşitli semtlerinde de altında Devrimci Yol Taraftarları yazan Ulaş'la ilgili bildiri dağıtıldı, afiş yapıştırıldı. (Bildiri ve afişin birer örneğini bu sayfamızda yayınlıyoruz.) Polisin bu eylemlerden sonra *150 dolayında* kişiyi gözaltına aldığı, fakat bunlar arasında eylemi yapanlardan herhangi birisinin olmaması nedeniyle bu kişilerin hepsinin daha sonra serbest bırakıldığı öğrenildi. İstanbul'un bazı semtlerinde de Ulaş'la ilgili afiş yapıştırılıp bildirisi dağıtıldı.

Kızıldere katliamının yıldönümünde de yine Ankara ve İstanbul'da eylemler gündeme geldi. İstanbul'daki eylemler şöyle oldu:

30 Mart 1987 günü Eminönü'den saat 18'de kalkan Kadıköy Vapuru'na bombalı teyp yerleştirildi. 30 dakika süren teyp yayınınında Kızılder'nin önemi üzerinde duruldu, devrim şehitlerinin unutulmayacağı vurgulandı ve günümüz Türkiye'sindeki siyasi durum ve gerekçeler dile getirildi. Devrimci Yol Taraftarları olarak yapılan teyp konuşması halkı baskılara karşı direnmeye çağıran sözler ve sloganlarla sona erdi.

31 Mart 1987 günü Kadıköy'deki *Atatürk Üniversitesi'nin karşısına* saat 20.30'da bombalı pankart asıldı. Pankartta şunlar yazılıydı:" Kızıldere'yi unutmadık. Devrim Şehitleri ölümsüzdür. Devrimci Yol Taraftarları". Pankartın asıldığı sırada Göztepe yönüne giden *yol kesilerek yol üzerine molotof* kokteyli bırakıldı, yol uzun *bir süre trafiğe kapalı kaldı.*

1-5 Nisan tarihleri arasında Kadıköy, Söğütlüçeşme, Bostancı, Maltepe ve Kartal bölgelerine Devrimci Yol Taraftarları imzasıyla geniş bir afişleme yapıldı.

Ayrıca aynı günlerde İstanbul'un bazı semtlerinde Devrimci Sol ve Partizan Taraftarlarının Kızıldere ile ilgili bildiri dağıttığı öğrenildi.

ULAŞ'I VE DEVRİM ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ!

Geçtiğimiz Şubat Ayı içerisinde Türkiye'de dağıtılan bir bildiri:

Dünya kapitalist sisteminin içine girdiği bunalım sonucu emperyalizmin uzantısı olan yerli egemen güçler (Oligarşi) kendi aralarındaki çelişkileri çözebilmek, içinde bulundukları ekonomik krizden kurtulabilmek için 12 Mart ve 12 Eylül'de emekçi halklara tankıyla, topuyla, polisiyle kısaca açık faşizmiyle saldırarak emekçi halkların ekmeğini, onurunu ve özgürlüğünü gasbetmiştir.

Türkiye tarihinin her döneminde işkence olanca azgınlığı ile devam etmiş, zindanlar devrimci yurtsever, aydın, hatta tarafsız insanlarla doldurulmuştur. Bu durum askeri cunta dönemlerinde daha bir azgınlaşarak varlığını sürdürmüştür. Kölelik zincirinden başka kaybedecek birşeyi olmayan halklarımız namluların gölgesinde yaşamaya mahkum edilmiştir. Bunca zulmün, kalleşçe saldırıların tek bir amacı vardır: HALKI TESLİM ALMAK! Ama nafile, ALAMAYACAKLAR...!

Çünkü hem 12 Mart'ta hem 12 *Eylül'de canları pahasına mücadele* eden onlarca devrim şehidi bizlere teslim olmamanın ve direnmenin yolunu göstermiştir. İşte ULAŞ YOLDAŞ DA bunlardan biridir. Ulaş Yoldaş bundan 15 Yıl önce 19 Şubat 1972'de faşist katillerce katledilmiştir.

O, THKP-C'nin emperyalizme ve oligarşiye karşı verdiği şanlı devrimci direniş savaşının içinde halkının yanında yer alarak, 12 Mart faşizminin korkulu rüyası olmuş ve Demokratik Halk İktidarının tohumlarını kanıyla birlikte toprağa serpmiştir.

Ulaş ve Yoldaşlarının kanıyla sulanan topraklarda boy veren filizler, emekçi halklarımızın birleşik-devrimci mücadelesiyle oligarşinin tepesine bir balyoz gibi inecek ve mücadelemiz demokratik halk iktidarı kurtuluncaya kadar sürecektir.

Emekçiler, Yurtseverler, Demokratlar, Devrimciler,

12 Eylül açık faşizmi 82 Anayasası ile faşizmi yukarıdan aşağı *kurumsallaştırmış, halka ve onun* devrimci önderlerine karşı saldırılarını kalıcılaştırarak 12 Eylül koşullarını *Demokrasi adı altında devam ettirmektedir. Oportünist, Re*vizyonist ve döneklerin devrimci olmayan tutum ve davranışlarıyla birleşen egemen güçlerin saldırıları daha derin yaralar açmaktadır. Böylece halkımız çaresizliğe mahkum edilmektedir. Bu çaresizlik (!) Kürt ve Türk halklarının kardeşçe dayanışma ve ortak mücadelesi ile zafere erişecektir.

Devrim Şehitlerini anmak demek Onların da uğruna can verdikleri Demokratik Halk Devrimi, Sosyalizm ve sınıfsız toplum yaratma yo*lundaki mücadelelerini devam ettirmek demektir.*

Onları anmak demek; *İman tazelemek değil; Bu günün koşullarına uygun sınıflar mücade*lesinin sosyal pratiğinde yer almak demektir.

Onları anmak demek;

Türk ve Kürt halklarının kurtuluşu için; Revizyonist ve döneklerin iddia ettiği gibi durup beklemek, gelişmelere kayıtsız kalmak değil, bu günün ihtiyaçlarına denk *düşen politikalar üretmek ve bunlar* ışığında mücadele etmek demektir.

Bu uğurda;

Bütün devrimcileri, sınıflar mücadelesi içinde oluşturacağımız yeni ve kalıcı örgütlenme çabalarına katılmaya çağırıyoruz.!

Bir Gurup Devrimci Yol Taraftarı

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA !
ULAŞLARI MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ !
KAHROLSUN FAŞİZM-YAŞASIN MÜCADELEMİZ !
MÜCADELEMİZ ZAFERE KADAR SÜRECEK !

HOLLANDA ÇAPINDA BÖLGE SEÇİMLERİ

Hollanda'da hükümet ve belediye gibi yürütme organlarının yanısıra, bir de bölge yürütme kurumu olan "provinciale Staten" adı altında bölge seçimleri yapılmaktadır.

18 yaşına girmiş her Hollanda vatandaşı seçme, 21 yaşına girmiş her vatandaş ise seçilme hakkına sahiptir. Geçtiğimiz 18 Mart 1987 tarihinde bahsi geçen bölge seçimleri gerçekleşti. Seçmenlerin %66'sının oy kullandığı resmi kuruluşlarca açıklandı.

Hollanda çapında seçimlere irili-ufaklı toplam 15 politik parti katıldı. İlk yedi sırada yer alan partilerin isim ve ülke çapında almış oldukları oy oranları şöyle:

	%	Toplam Sandalye Sayısı
CDA - Hıristiyan Demokrat Partisi	33	254
PvdA - Emek Partisi	33	262
VVD - Özgürlük ve Demokrasi İçin Halk Partisi	15.5	112
D 66 - Demokratlar 66	6.7	45
PPR - Radikaller Politik Partisi	1.2	10
CPN - Hollanda Komünist Partisi	0.6	4
PSP - Pasifist Sosyalist Partisi	0.5	3

KISACA BÖLGE YÜRÜTME KURUMUNUN YAPISI VE GÖREVLERİ

Ülke çapında sayıları 12'yi bulan bölge kurumlarının başkanları Kraliçe ve Bakanlar Kurulu tarafından atanmaktadır. Bölge meclisi üyeleri ise her 4 yılda bir yeniden seçilmektedirler. Meclis üyelerinin sayısı bölge nüfus yoğunluğuna bağlıdır. Bu rakam bu yıl ülke çapında 748'e ulaştı.

Bölge Yürütme Kurumu trafik ve nakliyat, çevre, enerji, turizm, yabancılar sorunu, doğa, tarım, refah-toplumsal hizmet, sanat ve kültür, eğitim ve yetiştirme, sağlık, konut vs. sorunlarla ilgilenmektedir. Bunun yanısıra bölge sınırları içerisinde faaliyet gösteren tüm kurumlar üzerinde, hükümetten almış olduğu yetki dahilinde denetleme görevini yerine getirmektedir. Toplumsal faaliyetliliğe giren bu hizmetlerin yanısıra, bir de önemli ve politik bir fonksiyona sahiptir. Şöyle ki, bölge meclisi üyeleri, Eeste Kamer -Birinci Oda- (Senato) üyelerini seçerler. Senato parlamentonun almış olduğu kararları onaylama veya reddetme hakkına sahiptir.

YABANCILAR UNUTULDU MU?

Bilindiği gibi 19 Mart 1986 tarihinde Hollanda çapında yapılan belediye seçimlerine yabancılar da seçme ve seçilme hakkını kullanarak katıldılar.

Bır gerçeği itiraf etmekte yarar var. Özellikle Avrupa çapında yabancılar açısından parmak ile gösterilen bu hak, ne yabancı işçilerin ve örgütlerinin mücadelesi sonucu ne de Sosyal Demokrat veya sol görünümlü Hollandalı politik partilerin çabası sonucu elde edilmiştir. Şüphesiz bu saydıklarımızın katkısı olmuştur. Ancak, bundan yıllar önce, yabancıların seçme ve seçilme hakkı ile ilgili Hollanda parlamentosuna ilk önergeyi veren sağ liberal parti VVD (Özgürlük ve Demokrasi İçin Halk Partisi) idi. 19 Mart 1986 tarihinde yapılan belediye seçimlerinde, yabancıların oyunun %85'ini sosyal demokrat çizgide olan PvdA (Emek Partsi) partisine gittiği gerçeğini göz önünde bulundurursak VVD pişmanlık duymuş olacak.

Belediye meclisine seçilen yabancıların milliyetlere göre sayıları şöyle oldu:

Milliyeti:	Toplam meclis üyesi
Surinam'lı	16
Türkiye'li	15
Fas'lı	4
İspanyol	2
Güney Molok'lu	1
Portekizli	1
İtalyan	1
Yugoslav	1
Kolombia'lı	1

Yabancılara tanınmış olan seçme ve seçilme hakkının belediye seçimleri ile sınırlı kalmayıp, bu hakkın bölge ve parlamento seçimlerinde de tanınması sorununa Hollandalı politik çevrelerin ciddi girişimlerinin olacağının belirtilerinin olduğunu söylememiz güç olacak. Hükümette sağ koalisyonun varlığını göz önünde bulundurursak, bunun tam tersinin aksedeceğini söyleyebiliriz. Bu doğrultuda yabancı örgütlerin ciddi uğraşlarının olduğunu söylememiz de abartmalı olacak.

Böylesi önemli ve politik hakkın Hollandalı çevrelerce bizlere verilmesini oturup beklemekle değil, bu hakkın elde edilmesi için yoğun çaba içerisine girmek bizlerin önemli görevlerin bir parçasını oluşturmaktadır.

Hollanda Devrimci İşçi

FRANSA: Dreux'da Dayanışma Gecesi

TÜRK VE KÜRT İŞÇİLERİNİN TÜRKİYE'DEKİ POLİTİK TUTUKLULARLA DAYANIŞMA GECESİ

Dreux Devrimci İşçi birimi olarak, örgütlü olduğumuz Dreux ve çevresi Türkiye'li İşçiler Birleşme ve Dayanışma Derneği bünyesinde diger siyasetlerden (HK,DHB) demokratik kişilerin ortak desteğini alarak Türkiye halkları, Türk ve Kürdistanlı politik tutklularla dayanışma gecesi gerçekleştirildi.

Birimimizde ilk defa gerçekleştirilen böylesi bir geceye bütün eksik ve olumsuzluklarına rağmen, tamamen çabamızın bir ürünü olması itibariyle geceye katılımın güçlülüğü, (700 kişi) coşkusu, bıraktığı siyasi sonuç ve birikimleri açsından olumlu denebilir.

Gecenin anlamı, önemi ve kapsadığı hedefler üzerinde doğru tesbitleri kollektif çabalarımız; Ev ziyaretleri (sadece gece konusuyla sınırlı kalmayan), Fransızca-Türkçe bildiri dağıtımı, yaygın afişleme, diğer yerli yabancı kuruluş ve kişilerle ilişkiler, teknik hazırlıklar vs. bizim, ancak beraber olursak kollektif birtakım işleri yapabileceğimizi gösterdi.

Metz, Saint Dizier, Strasburg, Saulniers, Paris ve diğer Devrimci işçi birimlerinden mesajların okunduğu gecemizde, halk ozanları ; Emekçi, Ali Asker ve Mehmet Erdoğmuş'un direniş türküleri çoşkuyla karşılandı. Bunu halkımızın özgün kültüründen güzel figürlerle folklörümüz seçkin örneklerle tamamladı. Daha sonra Şili Halk oyunları ekibi direniş türküleriyle geceye renk kattı.

Sonuç olarak yöremizdeki Türkiye'li Devrimcilerin böyle bir geceye oldukça susamış olduklarıda bir gerçektir.

Nice Devrimci gecelere ve örgütlülüklere başarı dileklerimizle,

Devrimci Selamlar
Dreux Devrimci İşçi

PARİS YENİDEN HAREKETLENDİ

Fransız sağcı hükümeti iktidara geldiği günden bu yana geliştirmeye çalıştığı politikalarının bir çoğu tüm Fransa çapında büyük gösterilerle protesto edildi. Daha evvel öğrenci hareketi, ardından grevler şimdi ise yeni yabancılar yasası ve sosyal sigorta ödemelerindeki yeni düzenlemeler kitlelerin yeniden sokağa dökülmesine neden oldu.

Yeni yabancılar yasası ya da reformu daha çok ikinci kuşağı ilgilendiriyor, Fransada doğan göçmen çocuklarının Fransız vatandaşlığına geçebilmesinin önüne bir sürü zorluk çıkaran yeni yasa en fazla Arap kökenliler için problem teşkil ediyor. Bu yasayı Paris'te protesto eden 200 kuruluş, binlerce kişiyle yürüyerek protesto etti ve yasanın mimarı tarafından şimdilik bu yasanın geri çekildiği açıklandı. Bir hafta sonra ise bu defa CGT'nin çağrısı üzerine yüz binlerce insan Paris sokaklarını yeniden doldurdu. Bu yasa ise daha çok hastaları ilgilendiriyor, çünkü ilaç, doktor paralarından kesintiler gündeme geliyor. İş kazası geçirmiş olanların uzun bir süre çalışamaz halde olmasına rağmen paraları kesilmiştir. Bu konudaki tartışmalar halen sürüyor.

İSVİÇRE

İLTİCA OYLAMASI

İsviçre'deki son gelişmeleri kısaca özetlemeye çalışacağız.

Avrupa'da son yıllarda yabancılara karşı sürdürülen yıldırma politikaları kendini her yerde ve her yönüyle hissettiriyor. Yine Avrupa'da son iki yılda gündemde olan ve gündemin de ilk sıralarında yer alan iltica ve iltica yasaları, diğer yönüyle yabancılara karşı alınan yasal önlemler son şekillerini alma yönünde ilerliyorlar. Horlamalar, ikinci sınıf insan muameleleri ve anti-demokratik uygulamalar yasallaştırılarak meşrulaştırılıyor. Avrupa'da demokratik hak ve özgürlükler birer birer ortadan kaldırılıyor. Demokrasinin beşiği iddiasında olan Avrupa ülkelerinden, yabancılara karşı uygulamaların da ne kadar demokrasi yanlısı ve nasıl bir demokrasileri oldukları görülmektedir.

Evet, Avrupa'nın nötür bir ülkesi iddiasında olan İsviçre de diğer Avrupa ülkelerinden geri kalmadan, ilticacılara karşı anti-demokratik yasaları referamduma sundular. 4-5 Nisan'da oylamaya sunulan yasanın bazı maddeleri şunlardır:

Madde 9, 9a: Aşırı iltica başvuruları olursa Parlamento olağanüstü hal ilan edip, tüm gelen iltica müracatlarını redd edip, kapılarını kapatabilir.

Madde 13, 14, 14a: Belirli iltica kabul eden sınır kapılarında (Bunlar şunlardır: Basel, Buch, Genf, Zürih-Kloten olması söz konusu) müracat isteklerinde bulunacaklar; (ön sınava tabii tutulacak) eğer bu sınır kapılarında geçilirse ilticaya müracat edebilecekler. Bu kapılardan geçmez ve ülkeye gizli girerlerse iltica yapamayacaklar.

Madde 14: Mültecilerin iltica istekleri redd edilmesi halinde ülkeyi terk etme süresi olan 30 gün içinde, polis, mültecinin saklanabilir tehlikesinden dolayı mülteciyi bu 30 gün içinde tutuklayabilir. Polisin gözetim süresi 48 saattir. Ama bu süreyi hakimden karar aldırtarak uzatılabilir.

Madde 20: Mülteciler başvurdukları kantonlardan daha değişik kantomlara gönderilebilirler. Şimdiye kadar yürürlükte olan 6 aylık çalışma yasağının süresi kısaltılarak 3 aya indirilmiştir.

Oylamaya katılım ve sonuçları şöyle: Referanduma katılım oranı %41,7 civarında olup bu oranın %67'si gerici yasaya evet oyu vermiştir. %33'ü ise red oyu vermiştir.

***

YENİ SÜRGÜNLER VE SON IRAK KÜRDİSTANI'NIN BOMBALANMASINI PROTESTO EDEN ÇEŞİTLİ EYLEMLİLİKLER YAPILDI

T.C. Konsolosluğu önünde çeşitli sol gruplarla birlikte bir gösteri düzenlendi. Kürdistan'daki bombalama ve zorunlu göç içeriğini anlatan bildiri dağıtıldı. T.C.'nin yaptıkları teşhir edilmeye çalışıldı.

Yine son yıllarda Türkiye'ye silah satışlarını hızlandıran İsviçre ve İsviçre'nin silah tekellerinden biri olan Örlikon-Bürle önünde bir gösteri yapıldı. Gösteriye çeşitli anti-faşist kesim katıldı. Ayrıca Irak Kürdistanı'nın bombalanması ve yeni sürgünlerle ilgili bildiriler dağıtılıp, basına açıklamalar yapıldı.

***

12 MART KIZILDERE YILDÖNÜMÜ NEDENİYLE İSVİÇRE'NİN ZÜRİH- BASEL— GENF, FRİBOURG KENTLERİNDE SEMİNERLER DÜZENLENDİ

Seminerlerin konuları şunlardı:

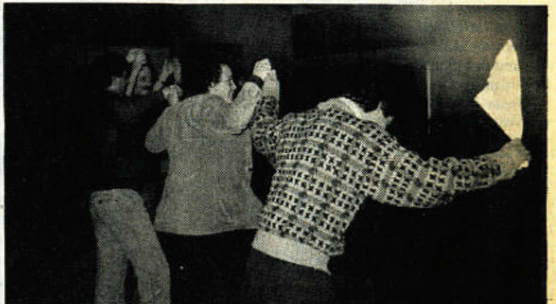
1-30 Mart Kızıldere'yi anma ve THKP-C'nin devrimci mücadelesinin bize ilettiği mesajları üzerine duruldu.

2-Devrimci Yol saflarındaki tartışmalar ve Devrimci İşçi'nin iki yıllık süreci anlatıldı.

3-Avrupa'daki yabancıların demokratik mücadelelerini ve demokratik örgütlülüklerini nasıl yaratmalıdırlar? Bu konuda görüşlerimiz anlatıldı. Seminerlere kendi arkadaşlarımızın yanısıra diğer sol gruplardan da katılanlar oldu. Katılan diğer sol gruplar da görüşlerini açıkladılar.

İsviçre Devrimci İşçi

ırkçılığa karşı gece

Biz, Devrimci İşçi taraftarları MRAP.ASTİ, SOS. Racısme, Portekizler ve Arap kökenlilerin katıldığı Irkçılığa Karşı Halkarın Dostluk gecesi çoşkuyla yapıldı, 4 Nisan günü yapılan gecede Müzik gurpları, Folklör ve konuşmalarla halkların dostluğu pekiştirilmeye çalışıldı.

Gece başlamadan evvel bir toplantı yapılarak yeni yabancılar yasası üzerine bilgilendirme yapıldı.

Bu toplantıya belediye başkanı, Sosyalist bölge sorumlusu da katıldılar ve yaptıkları konuşmada yeni yasayı protesto ettiklerini, ırkçılığa karşı mücadelnin gerekli olduğunu, bu tür geceleri çoşkuyla desteklediklerini belirtiller.

Geceye 400 kişi katıldı. Geç saatlere kadar süren gece herkesin birlikte halay çekmesiyle son buldu.

Lons Saunier Devrimci İşçi

HANNOVER

Irkçılığa Karşı Halklar Şenliği

Hannovar'de 25 Nisan 1987 günü "Irkçılığa karşı Halklar Şenliği" yapıldı. Hannover Devrimci İşçi tarafından düzenlenen şenlik iki bölümden oluşmuştu. Saat 15'te başlayan ilk bölümde iki ayrı konuda panel yer almaktaydı. Paneller, serbest dolaşım hakkı ile Türkiye'de İşçi Sınıfı'nın Durumu üzerineydi. 18.30'da tamamlanan panellerden sonra şenliğin kültür ve eğlence bölümü başladı. Alman Müzik Grubu'nun, Şili Müzik ve folklör grubunun, Fuat Saka'nın, Kürt Ozan Ciwan'ın ve Devrimci İşçi Hamburg folklör ekibinin katıldığı gece saat 23'e kadar devam etti.

SERBEST DOLAŞIM PANELİ

Türkiyelilerin Avrupa Topluluğu ülkelerinde serbest dolaşım hakkının tartışıldığı ilk panelde, işkence ve Takibe Uğrayanları Destekleme Derneği, Alman ve Yabancılar İçin Eşit Haklar Komitesi, Grüne, DGB Yabancılar Komisyonu, Devrimci İşçi temsilcileri ile iki Alman avukat konuşmacı olarak katıldılar. Panelde ilk sözü alan Devrimci İşçi temsilcisi şunları söyledi:

"Serbest dolaşım hakkının kullanılması Alman ve T.C yetkilileri tarafından fiilen engellenmektedir. Federel Alman devletini yönetenler, Türkiyelilerin bu hakkı kullanmasına ilk engeli çıkardırlar. T. C. devletini yönetenler ise serbest dolaşım hakkını birkaç milyon mark karşılığı satmayı planlayarak Avrupa Topluluğu üyeleriyle pazarlığa oturdular. Böylece bu hakkın kullanılması fiilen engellendi. Tamamen emekçilerin aleyhine olan bu gelişme karşısında alınan tavırlar bütünlük taşımadığı için ve protestolar yetersiz kaldığı için konu tüm emekçilere ve ilerici-devrimci güçlere mal edilemedi."

İkinci konuşmacı olarak söz alan bayan avukat Gabi, Türkiye-AET ilişkilerinin tarihçesini anlattıktan ve bu sorunun siyasi ve hukuki olmak üzere iki yanının bulunduğunu belirttikten sonra şunları söyledi:

"Bizler serbest dolaşım hakkından yararlanmak için AET üyesi olmayan ülkelerin insanlarıyla birlikte yetkililere yüzlerce dilekçe verdik. Dilekçeye verilen cevap oldukça kısa ve netti: Cevap aynen şöyleydi: '1986 yılından bu yana hiç bir şey değişmemiştir.' Bunun anlamını sorduğumuzda İçişleri Bakanlığı'ndan şu yanıtı aldık: 'AET temsilcilerinden oluşturulan komisyon bu anlaşmaya onay vermemiştir.' Serbest dolaşım hakkıyla ilgili Özal hükümetiyle AET arasında şöyle bir tartışma var. Özal bu anlaşmayı 3 milyar marka satmak istiyor, bunun 1 milyarını Almanya karşılamaya hazır, fakat 2 milyarı ödemeye henüz kimse yanaşmıyor. Bu nedenle Özal, anlaşmayı iptal etmiyor. Bu konuda bizim önerimiz şudur: 1987 içerisinde Türkiyeli emekçiler kendi hakları ile ilgili dilekçeler vermelidirler, aksi halde çok geç kalınmış olacaktır."

Üçüncü konuşmacı Grüne (Yeşiller) temsilcisi Peter Gehrken şunları söyledi:

"Kohl hükümetine yakın araştırma kurumları 2000 veya 2030 yılında Almanya dışından yeniden işgücü getirilmesi ihtiyacından sözediyorlar. Bu duruma uygun plan yapılmasını öneriyorlar. Fakat bu planların büyük bir işgöçüne yol açmayacak şekilde yapılmasını öneriyorlar. Bilindiği gibi ilk işçi göçünde buraya 4.5 milyon insan gelmiş ve çeşitli problemlere sebep olmuştu. Şu anda Alman sermayesinin sorunu, güneyden getireceği ucuz işçileri birikim sürecinde nasıl kullanacağıdır."

Daha sonra söz alan İG Metal Yabancılar Komisyonu'ndan Türkiyeli bir arkadaş, Türkiyelilerin Almanya'ya gelişleri ile ilgili açıklamalarda bulundu. Türkiyelilerin burada hala misafir işçi olarak görüldüklerini söyleyen İG Metal temsilcisi, bu iddianın doğru olmadığını, Türkiyelilerin Almanya'da sendikalara girdiklerini, yabancılar meclisinden yer aldıklarını, partilerde çalışabildiklerini, toplumsl yaşamda aktif görev aldıklarını vurguladı. Serbest dolaşım hakkının Özal tarafından silah temini ve silahlanma için harcanacak paranın karşılığı olarak pazarlık konusu yapıldığını belirten temsilci, bundan sonraki görevlerinin oturma hakkı, eşit haklar, eşit iş yeri dağıtımı konusunda kamuyounu harekete geçirmek olacağını açıkladı.

Hannover'de oluşturulan ve içinde bizlerin yansıra Yunanlı, İspanyol, Eritleli ve Alman güçlerin yer aldığı "Eşit Haklar Komitesi" adına konuşan K. Herzog, *"her insan Almanya'ya özgürce girip çalışabilmeli ve Almanlarla eşit haklara sahip olmalıdır"* diye başladığı konuşmasında serbest dolaşım hakkının engellenmesinin F. Alman emperyalizminin çıkarına olduğuna, DGB gibi bazı örgütlerin bu hakkın kullanılması konusunu ciddiye almadıklarına değindi. DGB'nin yabancılar politikasını değiştirmesini öneren K. Herzog, Yeşillerin de bu soruna gereken önemi vermediklerini söyledi. Yeşiller'in bir fraksiyonunun, "ne Alman milli pazarının kapıları açılmalıdır, ne de serbest dolaşım hakkı verilmelidir." dediğini hatırltan konuşmacı sözlerini şöyle tamamladı:

"Yeşiller kendine gelmeli ve bu mantık değişmelidir. Avukat Gabi'nin dilekçe önerisine gelince, bu eylem biçimini gücümüzü sınırlamak olarak görüyorum, eylem biçimi politikleştirilmeli ve kapsamı değiştirilmediler."

Panelde son sözü, İşkence ve Takibe Uğrayanları Destekleme Derneği temsilcisi Avukat Ulrike Vollmar aldı. Volmmar şöyle dedi:

"Serbest dolaşım hakkınız, fakat bu yetmiyor, eylem gerekiyor. Bu sorun Türkler, Kürtler kadar Almanları da ilgilendiriyor. Yeşilleri bir konuda uyarmak istiyorum.Serbest dolaşımla ilgili broşür çıkarmak yetmez, pratik olarak faaliyete geçmek gerekiyor."

TÜRKİYE'DE İŞÇİ HAKLARI PANELİ

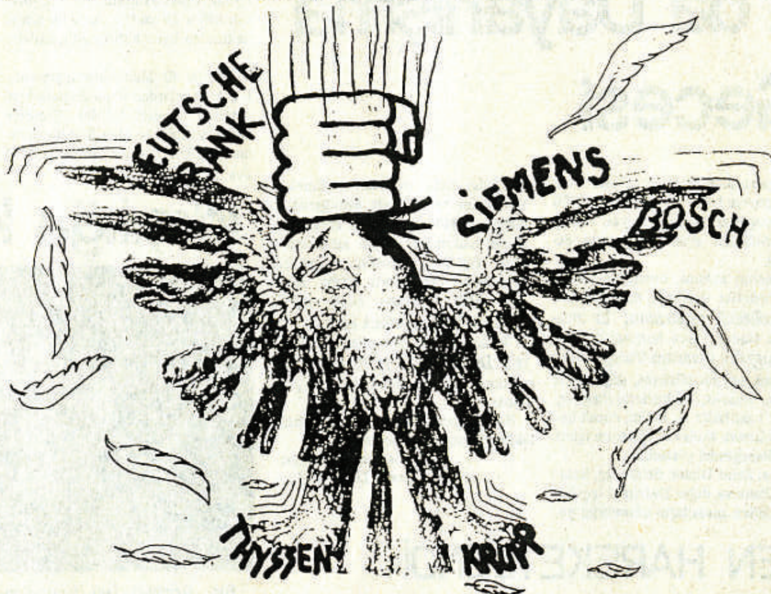
Devrimci Maden-İş, TÖB-DER ve İG metal sendikalarından birer temsilcinin katıldığı bu panelin konusu Türkiye işçi sınıfına ve emekç kesimlere karşı 12 Eylül sonrası uygulanan baskı politikaları ve bu politikalara karşı son dönemde işçilerin geliştirdiği eylemlerdi.

Almanca ve Türkçe olarak yapılan panelde ilk sözü alan DİSK- Devrimci Maden İş Genel Başkanı Müslüm Şahin Türkiye işçi sınıfı mücadelesinin 1870'ler kadar uzanan tarihçesini özetleyerek DİSK'in bu mücadele tarihinde dönüm noktasını teşkil ettiğini vurguladı. DİSK'e karşı uygulanan kapatma ve terör politikasını eleştiren Dev. Maden-İş sendikası başkanı, "Türkiye'de işçi hakları işçi sınıfının mücadelesi olmadan elde edilmiştir." şeklindeki düşünceleri eleştirerek bunun doğru olmadığını açıkladı. Çeşitli siyasetlerin işçilere sendikal birlik yeri oalarak Türk-İşi göstermelerini de eleştiren Müslüm Şahin, bugün DİSK geleneği üzerine yükselen bir sendikal harekete ihtiyaç olduğunu ve bunun Türkiye'de başarılması gerektiğini vurguladı.

İkinci sözü alan İG Metal'dan bir arkadaş, burada bulunan yabancı işçilerin sendikalaşma sorunlarını anlattı. Konuşmacı, Türkiye'deki işçi eylemleriyle çeşitli kurumların ve yabancı işçilerin dayanışmalarının sağlanması gerektiğini vurguladı.

Panelde son sözü TÖB-DER'den Enver Karagöz aldı. Karagöz, işçi sınıfının 12 Eylül sonrası dönemde yaşam düzeyinde hızlı bir düşüş kaydedildiğini örnekleriyle anlattı. İşçi haklarının faşist rejim altında baskı yasalarıyla nasıl ortadan kaldırıldığını örnekledi. İşçilerin grevleriyle gençliğin son eylemleri arasında bağ kuran Enver Karagöz, 12 Eylül rejiminin amaçladığı istikarara ulaşamadığını, son işçi ve gençlik eylemlerinin umut verici olduğunu belirtti.

VÖLKER GEGEN RASSISMUS

Irkçılığa Karşı Halklar Şenliği

İNGİLTERE

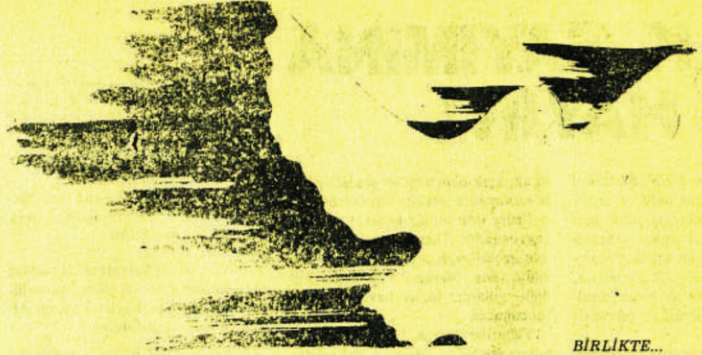
BASIN İSÇİLERİNİN YANINDAYDIK

Devrimci Yol taraftarları 12 Eylül'den beri ilk kez Londra'da Devrimci Yol pankartı altında yürüdüler...

Bir yılı aşkın bir süredir basın tekeli Murdoch'a karşı süren grevin birinci yıldönümünde, dayanışma ve protesto amacıyla yapılan gösteri coşkulu geçti.

Türkiyeli siyasetlerin yanısıra Devrimci Yol taraftarı devrimciler de Devrimci Yol pankartı altında protesto yürüyüşünde yer aldılar. 12 Eylül'den bu yana Londra'da ilk kez pankart açan Devrimci Yol taraftarı devrimciler, İngilizce ve Türkçe hazırladıkları bildirilerde ingiliz basın işçilerine dayanışmalarını ilettiler. Bildirilerinde DİSK'in kapatılması ve yöneticilerinin mahkum edilmesine ilişkin bilgilerin yanısıra, toplam cezaları 10 binlerce yıla ulaşan devrimci/ilerici ya da gazete Yazı İşleri Müdürleri'nin varlığı vurgulanarak Türkiyeli basın emekçileri üzerindeki resmi sansür ile gazete iş verenlerince uygulanan oto sansürden söz edildi. Bir çok İngiliz sosyalisti bildirideki bilgiler hakkında ayrıntılı bilgi almak için Devrimci Yol taraftarlarıyla ilişki kurmak istediklerini belirttiler.

BARIŞ İÇİNDE Mİ? BARIŞ İÇİN Mİ?

Bu yıl Ostern Barış yürüyüşüne 1500 civarında bir kitle katıldı. Diğer Türkiye'li sol güçlerle ortaklaşa katıldığımız bu yürüyüşte Türkiye'liler olarak yerimizi aldık. Bizim açımızdan geçen senelere oranla daha güçlü bir katılımı ve çalışmayı hayata geçirdik.

Genel olarak Almanya'da bu tür girişimlerin pasifist reformist uzlaşmacı eğilimlerin inisyatifinde olması bizleri bu tür alanlarda olmamak gerektiği gibi bir önyargıya götürüyor. Halbuki bizler bu tür dışımızda gelişen eylemliliklere katılmak ve doğru anlayışların kamuoyu oluşturmasını sağlamalıyız.

Var olan pasifist uzlaşmacı anlayışlar, barışı sadece nükleer silahlar olayıyla sınırlayan bunlar şu anda kullanılmadığı için içinde bulunduğumuz durumu "barış" diye niteleyen bunun için görevin içinde bulunduğumuz "barışı" korumak olduğunu söyleyen ve savaşı ise ABD -Sovyetler arsında bir sıcak savaş olarak gören, çözümünü ise iki devlet arasındaki görüşmelerde gören düşüncelerdir. Bu anlayışlar dolayısıyla her türden silaha ve şiddete karşı olma savaş ve barış kavramlarını sınıflar üstü açıklama gafletine düşüyorlar. Açıkça hakim güç olan Emeryalizmle onun hakimiyeti altında anlaşarak yaşamayı temel hedef olarak seçen bu anlayışlar hayal olan önerileriyle ezilen halkları ve emekçileri ebedi bir emperyalist hakimiyete mahkum etmeye çalışıyorlar.

Ekonomisi askerileştirilmiş olan Emperyalizm savaşlardan ve savaş araçlarından kârlarına kâr katarak yaşıyor. Savaş araçlarını ortadan kaldırarak emperylizm ortadan kaldırılacağı değil emperyalizmin bir sistem olarak ortadan kalkması sonucu tehlikeli savaş araçlarının artık tehlikeli olmayacağı ancak düşünülebilir.

Savaşın tek nedeni ve sorumlusu olan Emperyalizm ortadan kalkmadığı sürece barıştan söz etmek mümkün değildir.

Ancak Barış için mücadeleden söz edilebilir.

Kitlelerin barış istemlerini hiçbir zaman gerçekleşme şansı bu tür yöntemlerle olmayacak olan Reagan-Gorbaçov görüşmelerine bağlayarak hayali barış ortamı yaratıp bu hayali barış ortamı tesbiti ile sınıf mücadelesi perspektiflerini külleyen, arka plana iten ve hatta Ülkemizin NATO'dan çıkmaması gerektiğini savunacak kadar uzlaşmacı demeçler veren anlayışlar Barış içinde bir dünya değil Emperyalizmin egemenliği ve sınırları içinde bir modern kölelik dünyasına sebep olabilirler.

Barışı ancak; Dünya emekçilerinin ezilen halkların, emperyalizm ve her türden gericiliğe karşı savaşım sonucu insanca bir düzen hedefine erişildiği zaman elde edileceğini savunan Devrimci anlayışların mücadelesi getirecektir.

Bremerhaven'den
bir arkadaş

BİRLİKTE...

Ortak olmak istermisin
Sevincime...
Birlikte gülmek,
Birlikte eğlenmek,
Birlikte kahkalar atmak için...

Ortak olmak istermisin
Acılarıma...
Birlikte ağlamak,
Birlikte üzülmek,
Birlikte efkarlanmak için...

Ortak olmak istermisin
Dostluğuma...
Birlikte gezmek,
Birlikte derleşmek,
Birlikte dolaşmak için...

Ortak olmak istermisin
Anılarıma...
Birlikte anlatmak,
Birlikte düşünmek,
Birlikte düş kurmak için...

Ve
Ortak olmak istermisin
Mücadeleme...
Birlikte uğraşmak,
Birlikte döğüşmek,
Ve... Birlikte kazanmak için...

Fransa-Pontarlien'den bir sempatizan

Baştarafı 7. Sayfada

T'K'P ADINI KTP OLARAK DEĞİŞTİRMELİDİR!

Kısacası T'K'P kurulduğu 1920 yılının Türkiye'sine geri dönerek bugünkü Türkiye'yi yorumlamakta ve Türkiye Toplumsal sürecinin önündeki adımın burjuva demokrasisi olduğunu söylemekte; burjuva demokrasisini ise, Milli Sanayiciler başta olmak üzere tüm ulusal güçlerin birlikte yönetimde olacağı bir iktidar aracılığıyla kurmayı tasarlamaktadır. "Türkiye'nin toprak bütünlüğü korunmalıdır." diyen T'K'P, emekçilere kurtuluş yolu olarak burjuva demokrasisini önermektedir.

SONUÇ YERİNE ÜÇ TEZ, BİR ÖNERİ

Önce bu yazı bağlamında T'K'P ile ilgili tezleri sıralıyalım:

* 12 Eylül 80 Darbesiyle başlayan süreçte Türkiye Solunun geniş bir kesimi sağa savrulmuştur. Türkiye'nin 80 öncesindeki şartları; (kitle eylemliği, sınıf mücadelesinin sıcak pratiği, devirmci hareketin varlığı vb.) Sağ içerikli programlara ve teorilere sahip çeşitli sol grupların gerçek kimliklerini taşımalarına engel oluşturmaktaydı. Başka bir deyişle, Sınıf Mücadelesi pratiği, bir çok grubun tamamen sağcılaşmasına engel olmaktaydı. Yenilgi bu "engelleri" ortadan kaldırdığı için, halk hareketlerinin ve devrimci mücadelelerin sol gruplar üzerindeki dolaylı politik ve manevi baskısı şimdi söz konusu olmadığı için, sol, ideolojik düzeyde sağa savrulmuş; siyasal amaçları itibariyle ise burjuva içerikli projelerin gerisine düşmüştür.

* Solun sağa savruluşunun tipik örneklerinden birisi de T'K'P'dir. Bu parti, 80 öncesi şartların dayatması ve baskılanması gibi nedenlerle söylemlerine dahil ettiği bazı sol görünümlü taleplerden süratle arınarak kendi gerçek yörüngesine oturmuştur. "Demokratik Cumhuriyet", "Ulusal Demokrasi" adıyla tanımladıkları bu yörünge, sınıfsal dayanakları, ideolojik özü ve siyasal amaçları bakımından burjuvazinin demokratik egemenliğine dayanan ve iç pazar esasına göre gelişen bir kapitalist ilişkiler sistemine tekabül etmektedir. T'K'P', bu yörüngesiyle, Siyasi yelpazede eskiden CHP'nin tuttuğu, şimdi ise SHP ve DSP'nin tutmaya çalıştığı yeri doldurmaya çalışmaktadır. Ekonomik ve siyasal çıkarları CHP'nin siyasal yelpazedeki yerinde ifadesini bulan güçlerin temsiline soyunmuştur T'K'P. Hem de CHP geleneğini devam ettirmek isteyen partilerden daha kararlı ve daha tutarlı bir şekilde...

*T'K'P, şimdiye kadar sosyal demokrat akımların solundaki yelpazede yer alan bir parti olarak tanınırdı. Sosyal Demokrasi'nin solundaki yelpazede görünenler, genellikle marksizm çerçevesinde tanımlandıkları için T'K'P'ye de çoğu zaman "revizyonist" netelemesi yapılırdı. Revizyonizmin, Marksizm'den bir sapma olduğu için ne de olsa revityonist güçlerin Marksizm'le bulaşıklığının varlığı sözkonusuydu. T'K'P, Marsizmle O'nun revizyonist ve bürokratik yorumu düzlemindeki bulaşıklığını ve bağını koparmış olduğu için şimdi her bakımdan sosyal-demokrat yelpazeye uygun düşen bir nitelik kazanmıştır. T'K'P'ye revizyonist demek hem lükstür, hem de yanlıştır...

Bu tezler üzerine şimdilik bır öneride bulunmak yeterlidir.

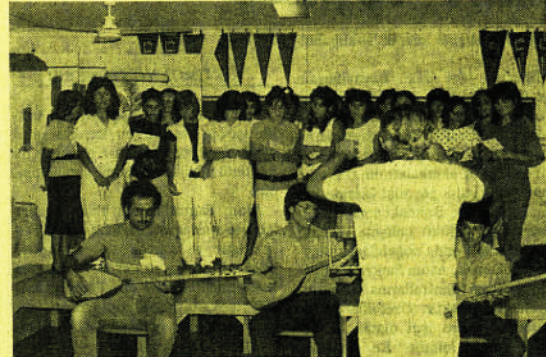
T'K'P adını ya,"Kemalist Türkiye Partisi", ya da "Türkiye Kemalist Partisi" olarak değiştirmelidir. Bu parti komünist sıfatına eskiden de layık değildi, şimdi ise hiç layık değildir. Böylece bir yükten ve bir kamburdan kurtulmuş olur. T'K'P, kendi gerçek kimliğiyle tam uyumlu bir ismi aldıktan sonra da, şimdiye kadar yaptığı gibi sadece 23 Nisan Bayramı'nı kutlamakla yetinmemeli; 19 Mayıs'ın, 29 Ekim'in, 27 Mayıs'ın yıldönümlerini de "yığınsal" bir şekilde kutlamalı, Harf "Devriminin", Hilafetin kaldırılışının, Şapka "Devrimi"nin, İstiklal Marşı'nın kabul edilişinin yıldönümlerini de bayram ettirmeli ve ayrıca yerli mallarını koruma haftaları düzenlemelidir...

Eğer T'K'P, bunları yapmazsa, kendi proğramına ve kimliğine uygun hareket etmemiş olur; ayrıca "Ulusal Sanayicilerin", "Milli güçlerin" iç pazar kuvvetlerinin temsili ve birleştirilmesi alanında DYP, SHP, RP ile (ve tabi Aydınlıkçılar ve sol liberallerle) rekabet olanaklarını da yitirmiş olur.

T'K'P, vakit geçirmeden adını, ideolojik-siyasal kimliğine uygun düşecek şekilde değiştirmelidir. ●

AVUSTRALYA'DA TÜRKİYELİ KADINLAR

Türkiye'den binlerce kilometre uzaklıkta olan Avustralya'da Türkiyeli kadınlar göçmen olmaktan,işçi olmaktan ve kadın olmaktan kaynaklanan sorunlarla karşı karşıyadırlar ve ikinci hatta üçüncü sınıf durumundadırlar. Dil sorunu, gurbetlik sorunu, çevre sorunu, aile sorunu ve diğer nedenler kadınlarımızın psikolojik sorunlarının içine atmış, çoğu birer ruh hastası olmuştur. Yapılan istatistikler bizleri şaşırtacak sayıda Türkiye'li kadının Avustralya'da akıl

hastahanesinde olduğunu gösteriyor.

Bu sorunlar sistemin varolan kriziyle daha da katmerleşiyor v.s. Bütün bunlar varken Türkiye'li toplum ne yapıyor? Bu sorunları toplantılarda, evlerde, görüşmelerde birbirlerine iletip, duygulara hitap etme ve yine gözyaşları...

İlk 1967'de Türkiye'liler buralara gelmişler. Yirmi yıldır hep dert yanmışlar. Kadın örgütlülüğü veya kadınların sorunlarını tartışmak dahi erkeklerin tekelinde kalmış. Kendine devrimci, ilerici, demokrat diyen eski silahşörlerden başkası bu işi bilemez ve kadın sorunları etrafında toparlayıp örgütliyemez ! Bu işi sadece erkekler bilir ve kadınları onlar kurtarır !

Şu veya bu şekilde ayrı bir kadın örgütlenmesinin bilicine varan en yakınımızdaki kadınlar ve yığın örgütlerinin içindeki kadınlarla bu işin nüvesini attık. İlk defa 15 Haziran 1986'da yapılan toplantıyla dernekleşme sürecinde olan Sydney Türkiyeli Kadınlar Birliği'ni (STKB) oluşturduk. Sydney Türkiye'li Kadınlar Birliği neden ayrı bir örgütlenmeyi gerek duymuştur?

Ayrı örgütlenme kadınları zorunlu çıkar ve istekler çerçevesinde her türlü eşitsizliğe karşı aktif mücadele etme olanağını veriyordu. Kadın yığınlarının faaliyetlerinin dar alanı ve biyolojik özelliklerinden dolayı erkeklerden ayrı olarak örgütlenme gereğini zorluyordu. Bu anlamda karşımıza çıkacak sosyal, kültürel ve diğer sorunların tek tek üstesinden gelmemiz mümkün olmayacağından bu sorunları kollektif olarak çözebilmek veya çözüm yolları aramak için varolduk. Amaçlarımızı Avustralya'ya ve Türkiye'ye yönelik olarak iki ana hatta ayırdık. Avustralya'ya yönelik çalışmalarımızda yapabildiklerimizi ve yapamadıklarımızı şöyle sıralayabiliriz.

- Kadınların sağlık sorunu. (Psikolojik, sosyal)
- Aile sorunu
- Gençler ve Kuşaklar sorunu

Bunlar şimdiye kadar işliyebildiğimiz konular. Önümüzdeki günlerde gerçekleştirmeyi düşündüğümüz konular ise şunlardır:

- Göçmenlik olgusu
- İşsizlik sorunu ve iş tazminatı
- Çocuk eğitimi
- Kitle eğitimi

Türkiye'ye yönelik çalışmalarımızsa Türkiye Halklarıyla dayanışma içinde olmak, faşizmin iç yüzünü Avustralya kamuoyunda teşhir etmektir.

Sydney Türkiye'li Kadınlar Birliği (STKB) kuruluşundan bu yana ilk defa : 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü', :Dünya Emekçi Kadınlarını Destekleme Gecesi' adı altında kutladı. Gecemiz, katılan kitlelerin büyük beğenisini kazandı. Gecemizde kadının köleleşmesinden günümüze kadar olan gelişmeleri, Türkiye'li kadınların konumu slaytlarıyla beraber sunuldu. Kuruluş aşamasında olan Anadolu Kültür ve Sanat Enstüsünün (AKSE) gecemizi desteklemek amacıyla, çeşitli müzik ve halk türküleriyle yaptığı program, gecemize ayrı bir güzellik kattı. "Kadınlarımızın Avustralya'daki sorunları" üzerine yapılan sahnedeki açık oturum büyük ilgi topladı ve gecemiz "Geleneksel Kına Gecesi Sahne Oyunu" ile son buldu.

Devrimci Selâmlar
Sydney Türkiye'li Kadınlar Birliği

HALK SAYIMINA HAYIR!

Devrimci İşçi'nin Şubat 87 tarihli 31. sayısında Alman parti ve örgütlerin halk sayımı olayına nasıl yaklaştıklarını, yabancılarınsa "yabancılar yasasından" doğan eşitsiz durumlarıyla Alman demokratik güçleriyle, Halk sayımına karşı ne kadar ortak hareket edebileceklerini ve tavrımızı açmaya çalışmıştık.

Bu yazıda, tekrardan kaçınarak, sayımın başladığı sürede pratik neler yapabileceğimizi ele almaya çalışacağız.

Bilindiği gibi 25 Mayıs tarihinde yapılacak sayımla, kişinin, özel yaşamı hakkında bilgi toplama amaçlanmaktadır.

Kişiye ilişkin 21 ve yerleşime ilişkin 14 soru sorulacaktır. Örneğin:

- Resmi işin yanısıra bir başka yerde çalışıp çalışmadığımız.
-Evde kaç kişi ile yaşadığımız
-Aile fertlerinden kaç kişinin Almanyada yaşadığı
- İş yerine hangi taşıma aracı ile gidip geldiğimiz
-Geçimimizi nasıl temin ettiğimiz
- Evimizin büyüklüğü vb.

Böylece Polis Devleti Almanya elindeki bilgileri geliştirerek konrol mekanizmalarını güçlendirmek istiyor. Sayıma karşı olanlarıda çeşitli cezalarla korkutmak isterken.

Yalan ve demogoji ile süslü *"Bu sayım herkesin yararına, Bilgiler saklı tutulacaktır"* sözleriyle Almanya'da yaşayanları aldatmaktadır.

CDU, CSU, FDP,SPD partileri, sayıma katılınması için çağrılar yaparken, Nazi döneminde devlet Arşivlerinin yahudileri yakalamak -katletmek için kullanıldığı hatırlatıldığında sessiz kalmakta. " *O dönemlerin*" geri gelmeyeceğini iddia etmekteler.

Yani "anti-terör" - "güvenlik yasalarında" yoğun bir şekilde kullanılacağı açık olan bilgileri genişletmekle bu sayımın gerekçelerinden biridir.

Bizler için bu tür kontrol yeni bir şey değildir. Tüm Federal Almanya için geçerli olan, en büyük elektronik kütük olan 'Merkezi Yabancılar Kütüğü' yıllardır bizler hakkında bilgi toplamakta.

Yabacılar dairesi ya da iş ve işçi bulma kurumu, 'Merkezi Yabancılar Kütüğü'nde' bulunan 100 milyonu aşkın bilgiyi, her zaman kullanmaktadır. Toplanan bilgiler sınır dışına gerekçe olarak da gösterilmiştir.

Çok basit bir örnek, yabancı düşmanı yönetimler, bizlerin ayrı bir şehre yada mahalleye taşınmamızı bu bilgilerden yararlanarak yasaklayabilirler.

Güvenlik yasaları,amaçlanan genel sayıma başka bir boyut daha kazandırmakta. Bilgi kütüklerinin eksiksiz hale getirilmesine, milli istihbaratın ve polis yetkilerinin genişletilmesi ekleniyor. Federal Alman Devleti böylece insanları "sürekli ve eksiksiz' bir şekilde 'gözaltı'na alma yönünde büyük bir adım atmaktadır.

Bu nedenlerle 'BOYKOT' en doğru bir çağrıdır. Boykot öncesi yapılabilecek tüm propaganda, ajitasyon ve kitle faaliliyetlikleri aktif bir biçimde yürütülmelidir. Sayım engellenmesi doğrultusunda çalışmalarda yer alınmalıdır.

Aşağıdaki bilgiler dikkatlice okunarak sayım karşısında ne yapılacağına karar verilebilir.

SAYMANLAR GELİNCE NE YAPILMALI

Boykota katılan herkese karşı, mülteci olsun, yabancı işçi yada Alman olsun, para cezası uygulanabilir. Almanlar için bu büyük bir tehlike oluşturmuyor, yabancılar için kimi durumlarda oluşturabilir.

Bu nedenle, boykota katılmak isteyen yabancıların bir boykot insiyatifine danışmaları ve kendi kişisel durumlarına göre önerilir.

Boykota katılamayanlar, soruları yanlış yanıtlayabilirler.

Boykota katılmak yada katılmamak sorusunu yanıtlayabilmek için kimi ipuçları verebiliriz:

- Oturma hakkı(Aufenthaltsberechtıgung) olanlar ve ortak pazar ülkesi ülkelerden gelenler boykota aynen Alman'lar gibi, katılabilirler.

- Süresiz oturma izini (Unbefristete Aufenthalterlaubnis) olanlarda katılabilir ancak günün birinde Oturma Hakkı için başvuruda bulunurlar ise boykota katılmış olmaları bu istemin reddedilmesi için neden olarak gösterilebilinir. *Öbür yandan, soruların* doğru olarak yanıtlanmasının da kimi zorluklara yol açabileceği unutulmamalıdır (örneğin, eviniz resmi kurallara göre küçükse, çalışma izini olmadan çalışıyorsanız, oturma izini olmayan bir aile ferdi sizinle oturuyorsa vb.) Mayısın başından itibaren evinizde izinsiz oturanların isimlerini zillerden kapılardan çıkarınız. Komuşularınız hakkında sayımcıya bilgi vermeyiniz.

-Süreli oturma izini (Befristete Aufenthaltserlaubnis), Duldung yada Fremdenpass gibi belgelere sahip olanların boykota katılmamaları önerilir. Bu tür oturma izinleri her yabancı dairesince iptal edilebilinir.

- İltica hakkı almış olanların bir inisyatife danışıp kişisel durumlarına göre karar vermeleri önerilir.

-İltica hakkı talep etmiş olanların boykota katılmamaları önerilir. Bu insanlar zaten genellikle toplu konutlarda yaşamaya zorlanıyorlar, sayım yasasının 12. maddesine göre bu durumlarda toplu konutun yönetmeni soruları yanıtlayacaktır.

- Genel sayım yasasının 10. maddesine göre ancak Alman'lar saymanlık yapmaya zorlanabilirler. •

Atom Santralleri Ve Kiralık işçiler

Atom Santrallarına karşı çıkan hareketlerin Atom Santrallarında çalışan kiralık işçiler üzerinde fazlaca durmadığı görülmektedir.

Öyleki; Atom Santrallerinin kapatılması isteğine sendikalar bile istenilen desteği vermekte kaçınmaktadır. 1986 yılında bir sendika tarafından *"2.500 iş yeri kaybedilmemelidir"* yazılı bir pankart Hanau'da taşınmıştır. Sendikanın bu istemi işçilerin Atom santrallarında hangi koşullar altında ve Atom Santrallarındaki üretimin şekli, ayrıca Atom Santrallarının insan sağlığı ile olan ilişkisi ve Atom Santrallarında çalışan insanların sosyal ve sağlık konumları dikkate alınmadan oluşmuş, sonuçta topluma ve toplumda yaşayan bireylere ve onların istemlerine karşı bir istemdir.!

Yaklaşık olarak Atom Santrallarında yarım milyona yakın insan çalışmaktadır. İşçiler radyasonlu bölümlerde hiyerarşi (kiralık işçi-kadro işçisi) ve militarist çalışma koşullarında Atom Santrallarında üretim yapmaktadırlar.

Burada militarizme değinmeden edemeyeceğim. Bu güvenlik güçlerinin görevini; Atom Santrallarını koruma, gözetleme işçilerin işi bırakmasına karşı mücadele, sabotaj ve engelleyici çalışma olarak sıralıyabiliriz.

Eğer bir işçi Atom Santrallarının her hangi birinde çalışmak isterse, önce hakkında Anayasayı koruma polisi ve federal merkezi kayıt dairesince toplanmış bilgiler gözden geçiriliyor. Hatta akrabalarının, yakınlarının 5-10 yıllık geçmişi üzerine bilgiler toplanıyor. Bundaki amaç Atom Santralında sağlıklı çalışma olanağı sağlamak ve ileride doğabilecek olayları engellemek, Atom Santralı karşıtlarının Atom Santrallarına sızmasını böylece önlemektir. Özellikle bu tür yöntemler kadro işçi olarak çalışacak insanlar içindir. Bu işçilerin sayısı Atom Santrallarında çalışan işçilerin toplam 1/4 'ni oluşturmaktadır. Bunlar bazı istisnalar dışında hepsi Alman vatandaşıdırlar.

KİRALIK İŞÇİLER

Atom Santrallarında çalışan kiralık işçiler tüm işçilerin (Atom Santrallarında çalışan) 3/4'ünü oluşturmaktadırlar. Bu işçiler kısa süreli iş anlaşmaları ile disipline ediliyorlar. İşçi kolonisi olarak bir araya getiriliyorlar. Çalışma süresi boyunca ve her gün Atom santrallarına girişte ve çıkışta sıkı bir kontroldan geçiriliyorlar.

KONTROL YÖNTEMLERİ

Numaralı kimlik kartları olan kiralık işçiler üzerine bu kartlara göre ayarlanmış bilgi sayarlar aracılığı ile her türlü bilgi edinilebilmesi mümkündür.

- Atom Santrallarında bütün kapılar işçilere verilen bu kartlara göre ayarlanmıştır ve kartsız Atom Santralında bir odaya girmek veya o odayı terk etmek böylece engellenmiş olur.
- Her işçi Atom Santralı içerisine yerleştirilmiş gözlem-kamerası ile izlenmektedir.
-Atom Santrallarında çalışan işçilerin vucutları ve yanında bulunan herşey didik-didik aranır.
-Ayrıca Atom Santralının içerisinde silahlı güvenlik güçleri bulunmaktadır. Bu görevliler özellikle Atom Santrallarındaki *"iç-eylemcilere"* ve her türlü rahatsız edici olaya-eylemlere karşı eğitilmiş olup, sürekli Atom Santralı içerisinde yer değiştirmektedirler. Amaç: Kiralık işçilerin kadro işçileri ile ilişki kurmalarını engellemek. Atom Santrallarında iki açıdan konrol yapılmaktadır:

-İç güvenlik
-Dış güvenlik •

İç güvenlik işleri ile sorumlu olan görevlilerin görevi Atom Santrallarında çalışan işçileri kontrol etmektir.

Dış güvenlikle sorumlu olan polis memurlarının, görevi ise, Atom Santralının çevresini ve Atom Santralına yakın ve çevresinde bulunan yolları kontrol altında tutmaktır. İç ve dış güvenlikten sorumlu olan memurlar arasında son derece, modern tekniktende yararlanarak iyi bir koordinasyon vardır.

Phlippsburg kazasında her bir kişiye bir polis düşmektedir. Bu sayı Berlindeki oranla kıyaslandığında çok mu çok fazladır. Buda bizlere Atom Santrallarını koruma adı altında özellikle çevre halkına gözdağı verildiğini göstermektedir. Yapılan araştırmalar Atom Santrallarında çalışan işçilerin %70 - 80'inin kiralık işçilerden oluştuğunu göstermektedir. Yaptıkları işler en pis, az ücretli, en az güvencesi olan işler olup çalış*tıkları bölümler ise en çok radyason* bulunduğu yerlerdir.

Bu gerçek bizlere Atom Santrallarının-şu andaki kiralık işçiler olmaksızın- inşaat, tamirat ve temizlik bölümlerinin çalışmasının imkansız olduğunu anlatmaktadır. Federal Almanyada kiralık işçilik gün ve gün yaygınlaştırılmaktadır. İşverenlerle (kiracı firma) İş ve İşçi Bulma Kurumu (Arbeitsamt) arasında yapılan anlaşmalar aracılığıyla işçilerin mücadeleleri sonucu kazanılmış haklarının üzerine çizgi çekilmektedir. Tabiiki bununla kiracı firmaların kasalarına milyonlarca mark akmaktadır.

Arbeitsamt'ın sürekli baskısı altında bulunmak, sosyal hakların kısıtlanması, insanın geleceğinden emin olma duygusunu yitirmiş, kişileri *istediği değilde bulduğu işte* zorunlu olarak çalışmaya itiyor. Buda işverenlerce en iyi şekilde kullanılıyor. Kiralık işçi çalıştırmak demek üretimin durmaması ve işverenin kiralık işçi aleyhine işe son verebilmesi demektir.

Ucuz ücretle çalıştırılan kiralık işçilerle, sendikaların özellikle sağlıklı çalışma koşullarının sağlanması ve ücretlerin ülkedeki enflasyon ve fiat artışları oranında artırılması taleplerini işverenler engelliyorlar. Tehdit hep aynı: " *3.000.000 işsiz kapı önünde bekliyor ve onlar bu şartlar altında seve seve çalışmaya hazırlar". CDU, CSU, FDP Hükümetinin kamuoyunda* sık sık vurguladığı *"İşveren giderleri azaltılmalı, sermaye birikimi sağlanmalı ve firmalar dünya pazarına rekabet edebilir durumunda olabilmelidir"* ifadesi bizlere ilerideki günlerde Almanya'da işçileri daha zorlu günlerin beklediği mesajını veriyor.

***

Kiralık işçilerin çalıştıkları yerler genellikle oturdukları yerlerden çok uzaktadır. Bu işçiler ailesinden ve yakınlarından günlerce ayrı kalmak zorunda olup, insan sağlığına zararlı barınaklarda ayrıca kira ödeyerek kalmaktadırlar. Herhangi bir firma, her an, kiracı bir firmadan istediği kadar işçiyi kısa bir süre zarfında isteyebilir. Bu işçileri belirli bir süre çalıştırdıktan sonra tekrar işten çıkartabilir, ihtiyaç duyduğu mesleki kaliteye göre işçi kiralayabilir.

Kiralayan firma, kiraladığı her işçiye kiralanan süre için kira öder.Sosyal Sigorta ve kiralanan işçinin sürekli çalışması üzerine hiç mi hiç kafa yormaz. Kiralanan işçi kaçak mı çalışıyor? , kiralık işçiyle kiracı firma arasındaki iş sözleşmesinin niteliği nedir? , işçiyi koruma genelgesine uyulmuşmu? vs. konuları kiralayan firma hiç ilgilendirmez. Önemli olan burada kiralik işçi değil, firmalar arasındaki yazılı veya sözlü anlaşmadır.

KİRACI FİRMANIN KİRALIK İŞÇİ ÇALIŞTIRMASINDAKİ AVANTAJLARI

Burada kiralık işçileri iki bölüme ayırabiliriz: 1. Kiracı firma ile sürekli iş anlaşması olan işçiler, 2. Yabancı işçiler.

1. gruba dahil olan kiralık işçiler yüksek meslek sahibi olan işçilerdir. Ücretleri kiracı firma tarafından ödenir ve bunların ücretlerini sürekli alma garantileri vardır. Sigortaları (Sosyal Sigorta ve emeklilik sigortaları) ödenir. Bu kişiler sürekli aynı firmaya kiralanır. Bu da bizlere o iş yerlerinde sürekli işçi gereksinimi olduğunu göstermektedir. Bunların dahi yerleri garantili değildir. Her an kapı dışarı edilebilirler.

Resmi olarak (kağıtlı) çalışmalarına rağmen genel ücret sözleşmesi altında asgari ücretle çalışırlar. Kiracı firmalar 'kabala' iş alırlar. Almanya genelinde iş alan bu firmalar, kiraladıkları işçileri değişik şehirlerde çalıştırırlar. Bütün iş malzemesi ile 'Vorarbeiter' (İşçi çavuşu) da kiracı firma tarafından ayarlanır. Kiracı firmalarda bir yılda binlerce insan değişik zaman dilimlerinde çalışır. Bu nedenle buralarda çalışan insanların *meslekleri* ve sayısı *hakkında* istatik yapmak çok zordur. 1. Gurpta çalışanlar genellikle 'Facharbeiter'ler, memurlar (Angestellte) ve öğrenciler kiracı firmalar açısından sosyal masrafları azalttığı için kârlı bir kaynaktır.

2.ci grubu ise yabancı işçiler oluşturmaktadır. Sosyal yardım ve işsizlik parasını ödemekten kurtulmak için bizzat Arbeitsamt bu işçileri Kiracı firmalara gönderir. Bazı istisnalar dışında yabancı kiralık işçi*lerin iş anlaşması yoktur.* Ücret üzerine sözlü anlaşma yapılır. Aldıkları çok düşüktür ve işten çıkartmalara karşı korumasızdırlar. Yine Firmalar vergi kaçakçılığı yapmakla birlikte sosyal giderleri ödememektedir. Kiracı firma kiralık işçi için çalışma müsadesine baş vurabilir. Fakat çalışma müsadesi kiralık işçinin eline geçene değin işçi tekrar işten çıkartılır. Bu şartlar altında çalışmak: 1. Üretimde zorlamayı getirir. 2. Bu zorlama, çalışma süresince iş kazalarının artması rizikosunu yükseltir.

ATOM SANTRALLERIND ÇALIŞAN YABANCI KİRALIK İŞÇİLER

Bu konuyu sizlerin de hatırlayacağı gibi Günther Wallraf "En Altakiler' kitabında değişik örneklerle belgelemiştir.' En Altakiler' kitabında da belirtilen, sunulan belgeler üzerine şu anda benim izlenimime göre fazla gidilmektedir. Ama aynı şekilde (kitapta belgelenen şekilde) kiracı firmalar işlerinin sürdürmektedir. Bu gerçeği 1971 yılından beri Almanya'nın değişik yerlerindeki Atom Santrallarında çalışmış ve halen çalışmakta olan işçilerle yaptığım konuşmayla bir kez daha yaşadım.

Örneğin; İ..., 1971 senesinde merkez *bürosu Hannover şehrinde olan* Firma Dietrich GmbH tarafından Almanya'ya işçi olarak getirilir. 1986 yılına kadar İ...., değişik Atom Santrallarında kiralık işçi olarak çalışır. İ...:" *Almanya'ya getirilişimiz içinde bulunduğumuz durum içler acısıdır. Kısada olsa Almanya'ya geldiğim zamandaki yaşadıklarımı anlatmadan edemeyeceğim. Şöyleki; İstanbul'dan yüzlerce insanla birlikte trene bindirdiler (hepside Almanya'ya çalışmak için gönderiliyorlardı) Münih tren garına geldik. Ailemden ve çocuklarımdan uzak kalmam ayrıca tanımadığım bir ülkeye gitmem bende bilincime yerleşiyordu. Dil bilmiyordum nerede ve hangi şartlarda çalışacağımı bilmiyordum. Bu konular üzerine düşündükçe kendimi tutamıyor, ağlıyordum. Zaten trenin içi ağlamaktan gözleri şişmiş insanlarla dolu idi. Münih tren garına geldiğimizde aynen askerlik usulü ellerimizde valizler olduğu halde bölükler halinde sıraya dizildik. Benim yanıma bir Alman düştü ve beraberce Hannovere'e geldik. Hannover tren garında beni yine bir Alman karşıladı. Bu kişi ile Firam Dietrich'in bürosuna gittik. Büronun kapısından içeri adım atmadan bana boya taşıttılar. Akşamın geç saatlerinde beni Türkiye'lilerin çoğunlukta olduğu erkekler yurduna götürdüler. Ertesi günü beni tekrar firmanın bürosuna götürdüler. Firmanın bürosunda epeyce Türkiye'li işçi vardı. Hepimizi tekrar boyacılık sı-*

❯

❮

navından geçirdikten sonra bir grubu Stuttgartın yakınlarında olan Mercedes firmasına, beni iki işçiyle birlikte Conti firmasına gönderdiler. Burada iki gün çalıştım. Kısaca Almanya'ya gelişim ve ilk defa Almanya da bir firmada çalışışım. Şunuda belirtmek isterimki beni Almanya'ya çağıran- isteyen firma Dietrich GmbH'-dır.

Soru: Kısaca diğer çalıştığınız yerler hakkında bilgi verirmisiniz? Ayrıca ne kadar süre ile çalıştınız?

İ.: *" Contie'de üç gün çalıştım. İşverenim Firma Dietrich'ti. Contie'nin pencerelerini boyadık.*
**...06/1971 yılında yaklaşık Hannover'den 160 Km. uzaklıkta olan Stade-Hamburg Atom Kraftwerk'e gönderdiler. Atom Santralı o zaman inşaat halinde idi. Yaklaşık 11 ay burada çalıştım. üç aylığına Türkiye'ya izine gittim. İzinden döndükten sonra*
** 1.2.1972'den 1.6.1972'ye kadar Brünsbüttel Atom Santralında çalıştım.*
** 6. ayın başlarında firma Theode'ye satıldık ve yine Brünsbüttel Atom Santralında işimize devam ettik. Atom Santralının iç kısımında yerlere zift attık, duvarları ve tavanları boyadık. 31.12.72'ye değin aynı iş yerinde çalıştık.*
** 15.11.1973'den 23.12.1976 senesine değin Bremenhaven'de Atom Santralında - o zaman bu Atom Santralıda inşaat halinde idi - çalıştım. Bizi oraya kiracı firma, Dietrich göndermişti.*
** 4.1.1976'dan 1977'ye kadar Heiz-Kraft-Werk-Krümmel'de, Niederreinbach-Landshut-Münih şehri yakınlarında değişik süreli ara ile çalıştım.*
**...6/1977'den 1977'nin sonlarına kadar tekrar krümmel Atom Santralında çalıştım.*
**1978'in başlarından itibaren firma Theode'ye firma Dietrich tarafından kiralandım. Aynı yılın sonlarına kadar Brunbüttel'deki Atom Santralında çalıştım.*
**Tekrar firma Dietrich beni Hamburg'a (Stade) göndermek istedi, gitmedim. Hannover'de bana Honnover şehrinin dışında, köprü, elektrik direkleri boyattılar. 1 ay böyle çalıştım.*
**1980 yılının başlarından itibaren 4 sene Atom Santralı Grunde Hamelde çalıştım. Burada işleri bittikten sonra beni işten çıkradılar. 3 aya yakın işsiz kaldım.*
** 3 ay sonra Firma Dietrich'te 3 aylığına beni tekrar işe aldılar, yine direk ve köprüleri boyadım. ...11/84'de tekrar çıkış verdiler.*
** 2 hafta işsiz kaldım.*
** Tekrar 1 seneliğine Hannover şehrine yaklaşık 240 Km uzaklıkta bulunan Atom Santralı Brokdorf'a gönderdiler.*
** 3 aylığına Izerhagen Atom Santralına (Stuttgart yakınlarında) gönderdiler. Orada da iş bittikten sonra Kassel şehrine göndermek istediler. Gitmek istemeyince firma Dietrichde iş süremde dolduğundan bana başka iş yeri göstermeyip işime son verdiler. Kısaca durum bundan ibaret."*

Soru: Aile yaşamınız nasıldı? Aileniz Almanya'da mı?

İ.:*" Eşim ve iki çocuğum Almaya'da. Bir kızım Türkiye'de yaşıyor."*

Soru: Ne zaman ailenizi Almanya'ya getirdiniz?

İ.:*" 1979 yılında"*

Soru: Ailenizi yanınıza getirdikten sonra ailenizden uzak yerlerde çalışmanız herhangi bir sorun yarattımı?

İ.:*" Tabiki. Benim yaşantım gurbette gurbetlikti. Arabam yok. Örneğin, Hamburg'da (Stade) çalışırken ayda bir kere ailemi ve çocukları görebiliyordum. Zaten kazandığım paranın büyük bir bölümünü yolculukta harcamışımdır. Meseleye dönelim. Ailemi yeni getirdiğim zamanlarda büyük bunalımlar geçirdim. Ç ünkü zaten yıllarca hasret içerisinde yaşamışım, bu nedenle ailemi çocuklarımı yanıma getirdim. Yine burada birbirimize hasret olmuştuk."*

İ., Hannover dışında çalıştığı şehirlerde ayrıca barakalar içerisinde barınmış, kendi ifadesi ile 'sürünmüşler'. Ağaçtan derme çatma barakalarda, bazen ise arabalarda gecelemiş.

ATOM SANTRALLARINDA ÇALIŞAN KİRALIK İŞÇİLERİN RADYASONA KARŞI KORUNMA SORUNLARI

Konuştuğum değişik Atom Santralında çalışan Türkiye'li işçiler detaylı olarak radyason tehlikesine karşı korunma üzerine bilgilendirilmediklerini belirti. ..." *Ben Hamel-Grunde' de çalışırken Atom Santralı üzerine video filmi gösterdiler. Atom Santralının en tehlikeli yerinde çalıştırılan biz Türkiye'liler tabiki almanca yetersizliğinden hiç bir şey anlamadık. Konuşanları anlamak için tercüman istedik. Ama bu isteğimizi, gerek bizler için sorumlu olan Vorarbeiter gerekse Atom Santralındaki diğer görevliler dikkate bile almadılar."*

İ.,' Sıcak Bölüm' diye isimlendirdiği (Reaktor kazanlarının ve radyasunun en fazla bulunduğu yer) bölümüde 5-10 kişilik gruplar halinde çalışıldığını ve bunların (kendisinin içinde bulunduğu grup) hepsinin Türkiye'li olduğunu, bu 'Sıcak Bölüm'de çalışmadan evvel göstermelik olarak radyasyon ölçü aletiyle sadece havanın ölçüldüğünü, boyadıkları duvarları, boruları ölçmediklerini belirtti. Ayrıca 'Sıcak Bölüm' de çalıştıkları zaman içerisinde sıcak buharlaşma sonucu tavanda ve borular üzerinde oluşan, su damlalarının üzerlerine damladığını da beliritti.

Kernkraftwerk Isar
AUSWEIS No.
Ausweisinhaber
PK
Dietrich
OHU, den 2.6.77

Jahr 1978

Personendosis durch ionisierende Strahlen im Beruf
- Bestrahlung von außen -

Monat	Amtliche Dosis*1: Strahlenart oder Körperteil	Ermittlungsverfahren	Auswertestelle	Personendosis
Januar	α+γ β n Extr.			
Februar	α+γ β n Extr.			
März	α+γ β n Extr.			
April	α+γ β n Extr.			
Mai	α+γ β n Extr.			
Juni	α+γ β n Extr.			

Nichtamtliche Personendosis	Name und Unterschrift des Strahlenschutzverantwortlichen oder beauftragten
	INDUSTRIEANSTRICHE EBERHARD THODE

AUSWEİS - FOTO

Yukarıdaki belgeden anlaşılacağı üzere, İ., yıllarca değişik Atom Santrallarında çalışmasına nazaran ciddi bir şekilde sağlık kontrolünden geçirilmemiş, radyason kontrolü hiç mi hiç yapılmamıştır.

Ayrıca radyason kimliğinden açık bir şekilde anlaşılacağı gibi,ilk defa radyason kimliği 1978 tarihinden itibaren geçerlidir. Bundan şu anlaşılmaktadır: 1. İ., 1978 tarihine değin Atom Santrallarında çalıştığı halde hiç konröl edilmemiştir, ya da bilinçli bir şekilde firma İ...'nin kimliğini 'kaybetmiştir Ya da radyason kimliği verilmemiştir. 2. Yine yukarıdaki resimden anlaşılacağı üzere her ay radyason olup olmadığı var ise şekli ve derecesi yazılması gerekirken kiracı firma tarafından 6 aylık süre aynı anda doldurulmuştur.

SONUÇ

Yukarıda kısada olsa irdelemeye çalıştığımız, Atom Santralları, kiralık işçiler ve yabancı işilerin durumlarını İ. ile yapılan sohbet, söyleyişi yolu ile gözler önüne sermeye çalıştık.

Kiralık işçler sorunu 'ucuz iş gücü' olamaktan ziyade, firmaların, fabrikaların yapısal şekillerindede bir değişikliğe işaret etmektedir. Özellikle Atom Santralı gibi, insan yaşamına son derece zararlı iş yerlerinde tehlikeli ve insan sağlığına zararlı işleri yapan yabancı işçiler için ileriki dönemlerde belirli hakların verilmesi hemen hemen bir hayal!

Ayrıca bir noktaya değinmede yarar vardır: Atom Santrallarında çalışan kiralık işçiler sendika üyeleri değiller, izin paraları ödenmemektedir. Weinacten (Noel) parasıda ödenmemektedir. Bu kimlikte ilginç olan, İ.'nin uzun yıllar Atom Santralında çalışmasına nazaran vücudunda 1* Rem bile radyasonun bulunmayışıdır.

*Rem- Radyason ölçü birimi.

Isırgan otlarını bilirsin,
yakar...
Sevda da öyle !

Kavga,
namert ellere düştüyse
kancıklaşır...

Yiğitlik dediğin
bir avuç yürektir...
Bir avuç yürek vermişiz.
çok mu ki?

Halis/ Rosenheim

*

YURUDUĞUM YOL

Yıllar var hatıralarla dolu
Vatan lüle sümbül kokulu
Sağım solum yabancı dolu
Unutamaz yoldaşlarını Yörükoğlu.
Her günüm 'gençlik problemleri' ile doluyor
Devrimcilik yolunda yürüyen savaş veriyor
Başlangıcı sabır, Zaferdir sonu
Unutamaz 'gençliği' Yörükoğlu
Unutamaz hiçbir günü
Bu yolda nice 'Devrimciler' yürüdü
Her başlangıcın vardır mutlaka sonu.
Unutamaz Devrimcileri Yörükoğlu.
'Genç' hem düşünür, hem yazar
Sorunlar boyumuzu aştı, Polis kulesi kadar
Bu Devrim Yolu olsada bana mezar
ölmekten korkmam yaşayan
Yoldaşlarım var.

Metz ATT Gençlik Komitesinden bir "Genç"

ULM DEVRİMCİ İŞÇİ VE TÜRKEİ KOMİTEE

25 Ocak seçimlerini bütün Almanya'da onlarca yıllardır bu ülkenin ezilen emekçileri ile birlikte en kötü şartlarda, en pis işleri yaparak bu ülkenin ekonomisini ayakları üzerine diken biz yabancılar için hiç bir konuda desteklenmeden karar ya da söz hakkı verilmeden geçiştirildi. Bu ülkede yaşayan çok uluslardan işçiler ve aileleri insan haklarından mahrum edildiğimiz her türlü sosyal haktan yoksun olduğu gibi yabancı olmalarından dolayı horlanma ve aşağılanma konumunda olmaları artık bu devletin sistemli uyguladığı bir devlet politikası haline gelmiştir.

Ulm'de seçim propagandası yapan Başbakan CDU'lu Kohl, Alman ilericilerinin düzenlediği toplantı yerine 750 CDU'luyla aynı alana geldi, çok sayıda Alman ve Türkiye'liler iktidar politikasını kınayarak slogan attılar. Konuşma sürecinde ilerici kişiler tarafından H. Kohl'un konşmasına bir saat süreyle fırsat verilmedi ve konuştukları da anlaşılmadı. SPD'li Rau'nun yaptığı konuşma sırasında ise sadece yabancılar konusunda bir kelime konuşarak olayı geçiştirmekle yetindiği izlendi.

13 Ocak tarihinde yaptığımız basın açıklamasında Türkiye'deki genel ekonomik ve siyasal durumu anlattık neden Evren'in gelmesine karşı olduğumuzu açıkladıktan sonra, 17 Şubat'ta da en geniş kitleye açık Almanca seminer, dia gösterisi ile birlikte bir tartışma toplantısı yapıldı. Bu konu ile ilgili doktorlara, avukatlara yabancı sorumlularına, basına, parti ve gruplara basın açıklaması dosyası ile birlikte çağrıda bulunduk.

Yaptığımız çalışmalarla basın ve bölgesel radyo'dan kamuoyuna duyrulmasını sağladık. Ç alışmaları Türkei-Komitee adına yaparak,Türkei-Komite'yi yeniden aktifleştirmeyi amaçlıyoruz.

Bu çalışmalardan sonra Almanya'daki sorunlarımız etrafında mücadeleyi sürdüreceğiz.

Devrimci selamlar
ULM DEVRİMCİ İŞÇİ

MÜNICH:
FAŞİSTLERİN GECESİ PROTESTO EDİLDİ

Faşist Türk Fedarasyonuna bağlı Münih Ülkü Ocağı'nın 18.4.1987 tarihinde saat 16'da düzenlediği geceyi protesto ettik.

Faşistlerin"Gurbette vatan aşkı"adı altında düzenledikleri geceyi öğrenir öğrenmez, Türkiye'li ve Alman örgütlerle toplantı yapıp, faşistler gecesine karşı bir ortak eylem platformu oluşturduk. Türkiye'li ve Alman örgütlerle birlikte Türkçe ve Almanca bildiri hazırlayıp, 16.4.87 saa 15'de Meclis önündeki ikaz nöbetinde ve Münih'in 3 ayrı bölgesinde yapılan barış yürüyüşünde dağıttık. Meclis önünde yaptığımız ikaz nöbeti büyük ilgi gördü.

Bundan iki gün sonra barış yürüyüşlerinede katılıp 3000'e yakın bildiri dağıttık. Ayrı ayrı dört koldan gelerek Marienplatz'da toplanan barış yürüyüşüne 15 000 kadar kitle katıldı.

Yürüyüş boyunca Türk faşistlerinin kimler olduklarını, neye hızmet ettiklerini açıklayan Türkçe ve Almanca konuşmalar yapıldı. Ortak atılan sloganlar ise şöyleydi:
-"Yaşasın Uluslararası Dayanışma"'
-"Faşizme Karşı Omuz Omuza"
-" Tod dem Faschismus in derTürkei'
vb. gibi.

Polisin provaka ortamı için hazır olduğu izlenebiliyordu.

Mitingimizde Türkçe ve Almanca konuşmalar yapıp eylemimizi sonuçlandırdık.

Eylem sonucunda yaptığımız ortak tesbitler şunlardır:

- Bizler bu eylemimizle olumlu bir adım atmış olduk. Geçmişin olumsuzluklarını (Münih'e özgü) ve güvensizlik ortamını birazda olsa aşabildik. Bu da olumsuzluk ve yanlışları öne çıkarıp eylemlerin önüne koyma mantığından vazgeçtiğimiz oranda başarıya ulaşabilir. Gerek ilişkilerde, gerekse diğer örgütlere bakışta güvenaçıklık ve samimiyetin öne çıkması yapılacak işlerin zorda olsa önemli bir kısmını halletmemizi sağlayacağına inanıyoruz. Bizler için şimdi olumlu adımın eylem biriliğini daha ileri bir seviyeye götürmek, kalıcı ve iş yaratan bir hale oturtmak görevi düşüyor.

-Sivil faşistlerin devletten ayrı olmadıkları gerçeğini gözönünde bulundurarak, mücadeleyi sürdürmek gerekli.

-Kendi dağınıklığımızdan dolayı, Alman gruplarını eylemliliğimize yeterince örgütleyemedik.

-Özellikle Türkiye'li ve Kürdistanlı kesimi eylemlilik için duyarlı hale getiremedik.

- Eylem birliğine karşı duyarsız kalan gruplara eylem birliğine katılma çabası göstereceğiz.

-Eylem birliğine katılan örgütler olarak ülke ve yurtdışındaki gelişmeleri temel alıp iş yaratan ve yürüten bir yapı haline dönüşmeyi hedefledik.

YAŞASIN ANTİ-FAŞİST GUÇ LERİN EYLEM BİRLİĞİ !

Münih Devrimci İşçi

Bir zamanlar haklarında "yamyamlar" diye destanlar yazılan Afrika halkları, bugün başka destanlar yazmakla uğraşıyorlar. Devrimin destanını, kurtuluşlarının destanını...

Afrika kıtasındaki 51 ülke arasında, sömürgeci beyazlar tarafından idare edilen iki ülkeden biri olan Güney Afrika, son yıllarda dünya kamuoyunun en çok sözünü ettiği yerlerden biri olmuştur. 25 milyon siyah, 4,5 milyon melez ve 4 milyon beyazın yaşadığı Güney Afrika topraklarının sadece %13'ü siyahların kullanımı altındadır.

1986 Eylül ve Ekim ayları içinde AZANİA Birleşik Afrikalılar Kongresi'nden iki kadın delege olan Castalia MOLEKO ve Maud JACKSON, Avustralya ve Yeni Zelanda'ya geldiler. Bu ülkelerden Avustralya'da çeşitli ilerici, devrimci, demokratik parti, sendika, örgüt ve kişilerle Güney Afrika üzerine bir çok toplantı düzenlediler. Yeni Zelanda'ya henüz hareket etmezden önce Avustralya Devrimci İşçi'nin iki AZANİA'lı bayan devrimci ile yaptığı röportajı aşağıda sunuyoruz.

GÜNEY AFRİKA:

"PAC, Halk Demokrasisi İçin Mücadele Vermektedir,,

MAUD JACKSON

17 Ocak 1930'da Cape Town'da doğdu. Henüz 9 yaşındayken ırkçı baskılarla yüzyüze geldi. Babası beyaz annesi siyah olduğundan, hükümet Maud'u ailesinden kopararak başka bir siyah ailenin yanına verdi. Yine teninin siyaha çalması yüzünden eğitimi egemen yönetim tarafından engellendi. 16 yaşında bir akrabasının "sarhoş" olduğu öne sürülerek, polisle Maud bir kere daha karşılaştı. Daha henüz çocuk denilecek yaşta polisin gözünde ve sicilinde "aranan" ve "damgalı kişi" oluvermişti. Kısa zaman sonra halen anlam veremediği (aslında anlaşılır) bir sebepten dolayı 9 ay hapis yattı. Bundan sonra Maud, mahkemelerdeki tutumundan, özel hayatındaki tavırların ikide bir "adaletin işini güçleştirdiği için(!)" tutuklanıyor, gözaltına alınıyordu. Afrika'da ve dünyada olup-bitenleri henüz kavramadan genç çağında "aktif, tehlikeli bir yeraltı eylemcisi(!)" oluvermişti.

Maud 1956'da evlendi. İlk çocukları doğduktan hemen sonra, sıkı polis takipleri ve baskısı nedeniyle ülkesini terkederek Tanzanya'ya yerleşti. 1960'da P.A.C.'ye girdi. Mücadelesi, örgütlenmesi, proğramı, ilkeleri ve hedeflerini benimsediği için katıldığı bu kurtuluş hareketi içinde, önceleri halkın sosyal sorunlarıyla uğraşan bir devrim işçisi olarak çalıştı. Bir zaman sonra Dar Es Salaam bölgesi Kadınlar Koordinatörlüğü'ne atandı. O günden bugüne P.A.C.'nin Kadınlar Kanadı Koordinatörü olarak Güney Afrika içinde ve yurtdışında görev yapmaktadır.

CASTALIA MOLEKO

1954'de, muhafazakâr halkın yaşadığı bir yer olan Orange Serbest Eyalet Bölgesi'nde doğdu. Maokeng ilkokulu ve Bodibeng lisesinde okudu. Ailenin 8 çocuğundan 6.'sı idi. Babası bir emekçi olup, her emekçi gibi çocuklarına çok ağır yaşam ve çalışma şartları altında ancak biraz eğitim olanağı sağlayabildi.

*1973'te ilkokul öğretmeni olabilmek için Johanneburg şehri yakı*nındaki Orlando'da iki sene kurslara devam etti. Bir süre öğretmenlik yatıktan sonra, bir hafta sonu gazetesi olan ' Dünya Siyah"ta (World Black) çalıştı. Ekim 1977'de gazetenin çıkması ırkçı rejim tarafından yasaklanınca uzun süre işsiz kaldı. Moleko yasaklanan gazetede çalıştığı günden itibaren Siyah Gazeteciler Sendikası üyesiydi. Onun bu üyeliği, kendisinin defalarca tutuklanmasına, gözaltına ve işkenceye alınmasına yetti. Sendika üyeliği sırasında, üyelik yıllarının belki on katı John Vorster Meydanı'ndan sürüklenerek götürüldü.

1979'da gazetecilik eğitimi için Zambia'ya gitti. Dönüşünde basın işçileri derneğine girdi. 1981'de üyesi olduğu, Azanian Ulusal Gençlik *Birliği örgütünün yönetim kuruluna seçildi. O, artık Azania Gençlik* Kurtuluş Hareketi'nin kararlı, genç, bir kadın temsilcisiydi. 1982-83 yıllarında ırkçı polis Azania Ulusal Gençlik Birliği'nin (AZANYU) üyelerini geniş çaplı baskı ve tutuklamalara gittiğinde, çemberin daraldığı anlayan Castalia, Lesotho'ya geçti. Orada daha önce nişanlı bulunduğu, kendisi gibi AZANYO ve P.A.C. üyesi olan Arthur Moleko ile evlendi. O günden şu zamana kadar P.A.C. Kadınlar Hareketi görevlisi olarak içerde ve dışarda görev yapmaktadır.

Devrimci İşçi: *Güney Afrika Avustralya ekonomisini nasıl etkiliyor?*

M.Jackson: Avustralya Güney Afrika'dan bir çok şeyler satın almaktadır. Bunların başında balık, şarap, demir, altın gibi şeyler gelmektedir. Avustralya'nın ülkemizden ithal ettiği bir *çok maddeleri buradaki piyasada ço*ğu zaman açıkta göremezsiniz. Çünkü, bu mallar geldikten hemen sonra 'Avustral'ya'da imal edilmiştir.' patenti (!) ile ambalajlanarak piyasaya sürülmektedir.

İşte bu ithali gerçekleşen bir çok madde, aynı zamanda Avustralya'da da üretilmektedir. Ama ne var ki; bu maddelerin bir çoğunun alımı süratle düşmüş, kimi maddeler ise alıcı bulamaz hale gelmiştir. Bu duruma en iyi örnek; şarap ve balıktır. Güney Afrika'daki kölelerin çalıştırılması ile elde edilen bu ürünlerin Avustralya'ya her gelmesinde, aynı daldaki kurum ve sanayiler kapanmakla karşı karşıya kalmaktadır. Bu duruma en yakın tanıklar, şüphesiz, bu alanlarda çalışan işçiler küçük üreticilerdir. Bu yüzden sizin de bildiğiniz gibi binlerce işçi işsiz kalmaktadır. Hunter Valley şarap üreticilerinin üretimi ile Yeni Güney Eyaleti (N.S.W) Kuzey Körfezi'ndeki balık işletmeciliği bu sebeple durmuştur. Şimdi, kaybedenler ve kazananlar açısından bakıldığında durum gayet açıktır. Avustralya kapitalistleri ile Botha'nın sınıfı kâr hazinelerine kâr eklerken, her iki tarafın halklarının durumu gittikçe ağırlaşmaktadır. Bizim açımızdan bakıldığında durum çok daha vahimdir. Ülkemiz insanları hiç bir ücret verilmeden -kimi zaman bir sigara veya yol parası kadar bir ücretle- boğaz tokluğuna çalıştırılmakta, bir taraf*tan da topraklarımızın zenginlikleri* dışarıya peşkeş çekilmektedir. Dahası, Avustralya'nın Güney Afrika'daki ırkçı rejime ödediği her dolar, ne şekilde olursa olsun baskıcı ve zulüm rejimine karşı mücadele veren halkımızın muhalefetini durdurabilmek için kullanılmaktadır. Ayrıca Avustralya'nın ülkemizle girdiği bu alış-veriş Güney Afrika'daki fiatları süratle yukarı doğru itmektedir.

Devrimci İşçi: *Güney Afrika nın kısa bir arka planını verir misiniz?*

C. Moleko: Dünya kamuoyunun üzerinde en çok söz ettiği ülkelerden biridir bugün Güney Afrika. Bunun birinci nedeni Botha rejiminin, halkımıza köle muamelesini layık görmesi ve buna karşı halklarımızın direnişidir. Irkçı rejim yalnız ve yalnız zora, baskıya, kana, zulme ve zindana dayanmaktadır. Buna rağmen, Afrika'lı eski bir devrimci olan Amilcar Cabral'ın dediği gibi 'ben halkıma olan borçlarımı ödemek ve devrimin bir savaşçısı olmak isteyen sıradan bir *Afrika'lıyım'* diyerek, direnişe her gün katılanların sayısı hızla artmaktadır. *Zor, sinmeyi değil, aksine* direnişin yükselmesine neden olmaktadır. Güney Afrika'da olup-bitenler bir çok yeni sömürge, emperyalizme bağımlı ülkelerle -işkence, idam, katliam vb.benzerlikler gösterir. Bizim ülkemizde olanlar daha katmerlisidir.

Irkçılığın boyutlarını gösterebilmesi açısından bir kaç şey açıklamak istiyorum. Beyazlarla siyahların seyahat *ettikleri* araçlar, *gittikleri okullar*, kahveler, lokantalar, spor yerleri daha bir çok şey ayrıdır ve tüm bunlar hükümetin kontrolündedir. Ben kendimi bildim bileli de bu böyledir...

Afrika kıtasındaki ulusal ve toplumsal devrim hareketleri başlangıçta iki olguya tepki olarak doğup gelişmiştir. Irk ayrımına ve Avrupalı ülkelerin ekonomik-siyasal egemenliğine karşı. Beyaz ırkçı rejimin Avrupa'daki ağababaları, kendi ülkelerinde de yoğun bir ırkçı propaganda sürdürmüşlerdir. Afrika halklarının "insanlık evriminin aşağı basamaklarından gelen, gelişmemiş yaratıklar" olduğu uydurmacasını usanmadan tekrarlamışlardır. Beyaz anneler yavrularını "yamyamlarla" korkutarak uyutmuşlardır. Günümüz modern(!) Avrupa'sında bu masala inananların sayıları azımsanmayacak kadardır. Güney Afrika; Afrika'daki 53 ülke arasında, beyaz azınlık-ırkçı rejimler tarafından yönetilen iki ülkeden birisidir. Diğeri ise Nambia'dır.(Daha önce Batı *Afrika*) Bugünkü rejimin güçleri, dünkü 2. Dünya Savaşı'nda, faşist Hitler yayılmacılığına karşı oluşan Afrika Halkları Müttefik hareketine karşı olan güçlerdir.

"DÜN "IRKÇILIK İNSANLIK SUÇUDUR" *DİYE İMZA* KOYANLAR BUGÜN IRKÇILIĞI AZGIN *BİR DEVLET TERÖRÜYLE DOĞRUDAN UYGULUYORLAR."*

Sözde ırkçılık insanlık suçu olarak kabul edildi. Bunu suç olarak kabul edip altına imza koyan ülkeler, olaylar karşısında ne gibi kayda değer işler yaptılar, bugün tavırları nedir? İşte size dudak bükülecek bir kaç soru. Dün "ırkçılık insanlık suçudur" diye imza koyanlar bugün ırkçılığı azgın bir devlet terörüyle doğrudan uyguluyorlar. İşte ABD, işte İsrail, Türkiye, Güney Afrika... Çağımızın kanayan yaralarından biri olan ülkemizin nüfusu 30 milyon. Bunun yalnızca 4 milyon 400 bini Boer ve ingiliz kalıntısı beyazlar oluşturuyor. Toprağın %87'si onların. Elbette mahkemelerde, poliste, orduda, yasalar da onların. Ülkemize 17. yy'da Hollanda ve İngiltere' Hindistan yolunu ele geçirmek için geldiklerinde, yerleşerek koloniler kurmuşlardır. Bu gelişleriyle biz siyahlar otomatik olarak ikinci sınıfa, onlar ise birinci sınıfa geçmişlerdir!.

ABD'nin ülkedeki sömürüsüne gelince; şunları sıralamakla yetineceğim; ABD, Güney Afrika'dan askeri sanayi komplekslerinin ihtiyacı olan 25 maddeden 7'sini sağlamaktadır. Vanadyum dışsatımının %57'sini, platin ve benzeri maddelerin %25'ini, magnezyumun %9'unu vb. ABD'ye *yapar. Bu satışlardan ise yaklaşık* 4 milyar dolar elde eder. 1970'lerde ABD ülkeye "yardım elini" uzattı. 100 büyük Amerikan Bankası 3 milyar doları aşan bir sermaye yatırdı. ABD tekelleri İngiltere'den sonra ikinci gelmektedir. ABD tüm Afrika'ya olan yatırım ve "Yardım"larının yüzde 80'nini Güney'e yapıyor. Birleşmiş Milletler de bu yapılan "yar*dımlar" doğrultusunda karar alıyor.*

M. Jackson: Emperyalizmle ülkemizin siyasal-ekonomik ilişkilerinin boyutu, şu mütevazi söyleşimizin sınırlarını aşar. Daha da katılabilecek olanlar üç aşağı beş yukarı böyleyken; siyahlar bir şehirden diğer bir şehire gitmek için izin "PASS" almak zorundadırlar. Kimi zaman bir mahalle*den diğerine giderken de bu yöntem* uygulanmaktadır. Alınan bu izin kağıdı günün 24 saatinde, yatarken bile yanında bulundurulmak şartı vardır. Bu belgede imza, adres, isim, nereden gelip nereye gittiğin, fotograf gibi bilgi ve işlemler vardır. Erkekler genellikle "BASTUNTAS"tan ve yerleşim bölgelerinden, yanlarında izin belgeleriyle birlikte alınarak şehirlere ve maden bölgelerine götürülürler. Fa*kat, uzak olan bu çalışma bölgelerine* ailelerini götürmeleri yasaktır. Erkekler bu çalışma kamplarında 2 ile 4 sene arası çalışmak için kalırlar. Bu olay, bakıldığında azgın bir sömürü gibi görülse de, onun yanısıra, daha başka bir şeydir de. Rejim bu uygula*masıyla siyah* aileleri *parçalamayı ve* onların çoğalmasının önüne geçmeyi amaçlamaktadır. Siyahların çoğalmasına karşı uygulanan onlarca vahşi yöntemlerden biri de, Amerika'da imal edilip, akıl almaz yollarla piyasaya *sürülen, Amerika'da kullanılması* yasak ilaç ve tabletlerin, Afrika'da piyasaya sürülmesi yoluyla Azania'lı kadınları kısırlaştırılmasıdır. Dahası G. Afrika'da kimin, kimin ile evleneceğine devlet karar vermektedir. İşte Apartheid'in insanlarımız üzerindeki politikalarının bir kısmı bunlardan ibarettir. Tüm bu baskı, açlık, yoketme, zulüm politikalarına karşı halklarımızın yükselttiği direniş mücadelesi ise polisin, ordunun ve sivil cinayet şebekelerinin saldırılarına maruz kalmaktadır.

Devrimci İşçi: *Pan Afrika Konseyi'nden biraz bahseder misiniz? Ne zaman kuruldu? Güney Afrika'da neyi amaçlamakta? Amaçladığı şeyleri başarmak için nasıl bir mücadele vermektedir?*

M. Jackson: PAC Azania'da iki büyük kurtuluş hareketinden biridir. PAC bir kurtuluş ve direniş hareketidir. Halkımızın bir eline İncil diğer eline silah verildi, seç denildi. Kimileri İncil'i seçerken, halkımız silahı seçti. Yani kurtuluşunun yegane yolu. PAC 1959'da kuruldu. Kurulduğunda Güney Afrika'daki durumu barışçıl yollarla değiştirebileceğini düşünüyordu ve ona uygun örgütlenmesini ve mücadelesini sürdürüyordu. Bu düşünce bize içinden geldiğimiz ANC'den "miras" kalmıştı. Ancak ne var ki, bu "mirası" çabuk terkettik. Zaten ANC içindeyken de militan gençlik kanadını oluşturuyorduk. Kararlara geçirildiği, proğrama konulduğu halde, zamanın büyük tartışma konularından olan "Toprak Hakkı" ve "kendi Kaderini Tayin Hakkı" amaçları doğrultusunda pratikte bir şey

Devamı 23. Sayfada

Baştarafı 12. Sayfada

MELİH PEKDEMİR:

Saldırılar CİA-MİT-Kontr-Gerilla Ve MHP Tarafından Düzenlendi

adım oldu. Halka karşı çok yönlü olarak sürdürdükleri, değişik biçimler altında bütün bu saldırılar, sendikacıları etkisizleştirme, işçileri sindirme, öğrencileri yıldırma amacına yönelik saldırıları ile mezhep çatışmaları çıkararak emekçileri bölme girişimleri toplumu faşistleştirme programına bağlı olarak yürütüldü. Değişik yörelerdeki bütün mezhep çatışmalarında birbirine benzer provokasyon yöntemlerine ve saldırı tekniklerine başvurmaları, genel olarak bütün faşist terör eylemlerinin, özel olarak alevi-sünni çatışması görüntüsü altındaki eylemlerin hep aynı merkezden yönetildiğinin,tek elden sevk-idare edildiğinin kanıtı oldu.

* Alevi-sünni çatışmalarının çıkarıldığı her şehirde, hep aynı plan uygulandı, hep aynı yalanlar tekrarlandı. MHP'li ve Ülkü Ocaklı faşistler olayları başlatmadan önce her yerde aynı bildiri afiş ve propagandalarla saldırılarına zemin hazırladılar; "alevi-komünistler camiyi bombaladı, Kızılbaşlar camiden çıkan müslümanları kurşunladı", söylentilerini yaydılar. Ve çoğu yerde, bizzat faşistler olayları başlatmak için ya cami bombaladılar ya cemaati kurşunladılar. Yaptıklarını solculara -alevilere mal ettiler. Olaylar sırasında ya da sonrasında bu işlerin bütün faillerinin istisnasız hepsinin faşist görüşteki kişiler olduğu ortaya çıktı, bir kısmı yakalandı, yargılandı ve bu gerçek mahkeme kararlarıyla ispatlandı.

Faşistlerin mezhep kışkırtıcılığı yaptıkları her yerde saldırılarının hedefi hiç bir zaman yalnızca aleviler olmadı. Her yerde sünni CHP'lilere hatta kendilerine haraç vermeyen AP'li, MSP'li yurttaşlara da saldırdılar, evlerini, işyerlerini tahrip ettiler; bu ayaklanmalar her seferinde yağma ve talan, ırza tecavüz ve çeşitli işkencelere varan vahşetlerle sürdürüldü. Olaylardan sonra yine hep benzer suçlamalar tekrarlandı. Bütün suç devrimcilerin üstüne yıkılmak istendi ve gerçek failler serbestçe gezerken, bu olaylar emekçilere yeni baskı uygulamaları için birer vesile olarak kullanıldı. Yine her seferinde, MHP sözcüleri ortaya döküldüler, sıkıyönetim ilan talebinde bulundular. Maraş katliamı ile bunu başardılar. Bu kez yeni yeni olaylar tertipleyerek, bunları ordu müdahalesi için basamak olarak kullandılar ve artık her olaydan sonra askeri darbe için açık çağrılarda bulunmaya başladılar.

Öte yandan bütün bu olaylar boyunca, faşist hareketin Erzurum'dan Tokat'a,Çorum'dan Elâzığ'a kadar uzanan bir bölgeyi kendisi için stratejik bir hedef olarak seçtiği görüldü. Faşistler, bu alan içinde toplumda egemenlik kurmalarına olanak sağlayacak kesimlerle, ağalar ve büyük tüccarlarla ilişkiler kurarak, toplumun emekçi güçleri üzerindeki baskı ve şiddetlerini artırarak onları işsizliğe, yoksulluğa ve açlığa mahkum ettiler. Canlarına ve mallarına kastederek ya sinip teslim olmaya ya da büyük göçlere zorladılar. Bu bölgedeki her saldırıda, her şehirde kendi *"kurtarılmış bölge"*lerini kurmak için her yola başvurdular.

SİVAS – 3/4 Eylül 1978: Sivas'taki olaylar aniden başlamadı. Faşistler Ramazan ayı boyunca mezhep ayrılıklarına dayanan propagandalarını, camilerde, evlerde ve gazetelerinde yaygınlaştırdılar. *"Alevi öldüren cennete gider; camilere saldırılıyor; oruç tutturulmuyor; aleviler ayaklanacak"* şeklinde duvarlara yazılar yazdılar, bildiriler dağıttılar, söylentiler çıkardılar. Sivas'a diğer illerden ve köylerden getirilen militanlar Ülkü Ocakları yatakhanelerine yerleştirildi. Toplu şekilde çarşıda mahallelerde gezerek gövde gösterisi yaptılar. Nihayet 3 Eylül günü önceden planlanan olaylar başlatıldı. Ülkü Ocakları şehrin her yerinde taksilerden megafonlarla "aleviler camiye bomba attılar" diye saf insanları kandırdılar. Beş altı yerden birden seksen-yüz kişilik gruplar halinde önceden tesbit ettikleri mahallelere yöneldiler.Ali Baba mahallesini uzun menzilli silahlarla yaylım ateşine tuttular. Alevi olmayan ama CHP'lilerin yoğun olduğu Yüceyurt ve diğer mahallere de saldırdılar. Yüceyurt mahallesinde "komünistlerin cami derneği" diyerek bir cami derneğini de tahrip ettiler. Daha sonra çarşıda belediye binasını ve dükkanları yakıp yıktılar. Alevi-sunni ayırtetmeden kendilerinden olmayan, kendilerine haraç vermeyenlerin dükkanlarını yağmaladılar.

Önceleri faşistlerin yalanlarına inananlar çıkmıştı. Zaman geçtikçe, camilere saldırı olmadığı öğrenildikçe peşlerine taktıkları insanların dağılması üzerine, faşistler bu kez "ikindi namazından çıkan müslümanlar kurşunlandı" demeye başladılar. Halbuki olayların öğlene doğru saat 11 sıralarında faşistlerin saldırılarıyla başladığını herkes biliyordu. Daha sonra, 8 Eylül'de, zamanın Sivas valisi Fikri Koçak basına şu açıklamayı yaptı: 3-4 Eylül tarihinde ilimizde vukubulan çok üzücü olaylar sonrası bazı mechul kaynaklarca ilimizde bazı camilerin bombalandığı veya yakıldığı şeklinde söylentiler çıkarılarak vatandaşlarımız tahrik edilmek istenmektedir. Olay günü ve sonrası ilimizde hiç bir şekilde belirtildiği şekilde tecavüz vaki olmamıştır."

MARAŞ – 23-24 Aralık 1978: Maraş üzerine çok şey yazıldı, çok şey anlatıldı. Ama Maraş katliamı iki sözcükle özetlendi: İŞTE FAŞİZM! Maraş katliamı yazılanlarda, anlatılanlarda kalmadı. Mahkeme tutanaklarında katliamdaki her olay birer birer belgelendi.

ÇORUM – Haziran/Temmuz 1980: Demirel hükümetlerinin açıkça taraf tuttuğu ve faşistlerle sıkı işbirliği sürdürdüğü bir ortamda, faşist tertiplerin üzerine gitmesi beklenemezdi. Çorum olayları sırasında Demirel, "Çorum olaylarını komünistler çıkardı" dedi. Demirel, bu olaylarla deşifre olan faşistleri bir kez daha kurtarmak için yine bir savaş hilesine başvurdu: Fatsa'da Nokta Operasyonu'nu başlattı. "Çorum'u bırak Fatsa'ya bak!" diyerek Çorum olaylarını soruşturan gazetecileri azarladı. Demirel'in içişleri bakanı Gülcügil ise, "Çorum olaylarını devlete karşı solcular çıkardı, devleti destekleyen sağcılar solculara karşı mücadele etti" dedi. Faşistlerin "devleti desteklemek için solculara karşı mücadele ettiklerini" ilan etti! Ne çare, aynı günlerde Çorum'da görevli olan bir Tuğgeneral, Demirel'in ve faşistlerin yalanlarını açığa çıkardı. Çorum olaylarını bastırmakla görevlendirilen Tuğgeneral Şahabettin Esengün, MHP'lilerin Çorum olaylarındaki rolünü tek tek anlattı: Olaylar sırasında MHP'lilerin tertiplerini engellemeye çalıştığı için MHP milletvekilleri tarafından "senin cezanı biz vereceğiz" diye tehdit edildiğini; Çorum olaylarında "ülke çapında bir iç ayaklanmanın provası, askeri bir darbeyi zorunlu kılacak bir şeyler yaratmak isteği" şeklinde izlenimlere sahip olduğunu Nokta Dergisi'nin 1986 22. sayısında açıkladı.

3 Ocak 1979 günü, zamanın başbakanı Ecevit, gazetecilere şunları anlattı:" ... *MHP'li Somuncuoğlu alevilerin CHP'ye oy verdikten sonra kötü olduklarını mecliste resmen söyledi. Daha önce Birlik Partisi'ne gitmişlerdi, o zaman ses çıkmıyordu ama, CHP'ye kayınca kötü kişiler oldular demek ki..."*

1978'te, MHP'li Somuncuoğlu mecliste, resmen, alevilerin CHP'ye oy verdikten sonra kötü olduklarını söyledi. Bunun anlamı, alevilerin oyları Birlik Partisi'nden CHP'ye gelince alevi-sunni çatışmasını başlattıklarını itiraf etmek değil mi? Oysa, aşırı sağın propagandalarında mezhep kışkırtıcılığını solcuların-devrimcilerin yaptığı itirafları tekrarlanıp duruyordu.

Bu propagandaların etkisinde kalarak, açıkça mezhep kışkırtıcılığı sözleri kullanılmamış olsa dahi iddianamedeki "Çorum olayları gibi olaylar da nazara alındığında Devrimci Yol örgütünün anayasal düzeni cebren ortadan kaldırmak amacı için elverişli nitelikte olduğu görülmektedir" şeklindeki iddialar bizleri töhmet altına sokmaktadır. Bu haksız suçlamalardan aklanabilmemiz için; bu davanın sanıklarının sağlıklı ölçülerle yargılanabilmeleri için, alevi-sunni çatışmalarında Devrimci Yol Dergisi görüşünü savunan insanların yeralıp almadığının soruşturulması gerekli olmaktadır. Bu olaylar kimler tarafından ve nasıl çıkarıldığının araştırılmasını, ilgili belgelerin ve bilgilerin dava dosyasına konulmasını istiyorum.

8.4.1987
Melih Pekdemir

SOL YENİDEN SAFLAŞMALI MI?

Baştarafı 3. Sayfada

deki takipçileri, kendi aralarındaki taktik ve tali konulara ilişkin farklılıkları bir yana bırakarak kendi dünya görüşleri temelinde bir politik hareket içinde birleşmelidirler. SBKP lideri Gorbaçov, son çıkışlarıyla kendisini bu gelenekte tanımlayanların birleşmesine yeni imkanlar sunmuştur. Bir sürü grup bu imkanı değerlendirerek kendisini feshetmeli ve ya TKP'ne ya da Sol Birlik'e dahil olmalıdır. TKP'nin ya da Sol Birlik'in güçlenmesi, halklarımızın özgürlük ve Sosyalizm mücadelesine herhangi bir yarar getirmeyecektir. Bu çok açıktır. Ne var ki bu cenahta meydana gelecek bir birleşme grupların sayısını azaltma bakımından yararlı olacaktır. Bir de CHP'nin yeri böylece doldurulmuş olacaktır.

Bürokratik Sol geleneğe karşı liberal geleneğin içinde yer alan bir sürü eğilim de yine aynı nedenlerle birleşmelidirler. Her ne kadar bu geleneğin içinde yer alanların bir kısmı politik hareket (parti) olmayı doğru bulmuyorlarsa da yine de, sivil toplumcuların, yeşil sempatizanlarının, dönüşümcülerin, Avrupa komünizmi yandaşlarının, reformistlerin birleşecekleri bir zemin yaratmaları mümkündür. Nasıl ki, İtalyan Komünist Partisi, Fransız Sosyalist Partisi, Alman ve Avusturya Sosyal-Demokrat partileri ve bazı aydınlar, yeni bir Avrupa Solu yaratmak için birlikte birşeyler yapmaya başladılarsa bizimkilerin de böyle bir yol takib etmeleri yararlıdır. Böyle olmakla birlikte, bu cenahta birlik eğilimi şimdilik pek güçlü görünmemektedir.

Kendilerini bürokratik ve liberal Sol geleneklerin dışında tanımlayan, 70'lerin genç devrimci hareketinin yarattığı geleneğe yaslanan, ML Teorinin en genel hatlarıyla devrimci bir yorumunu benimseyen, Devrim, Sosyalizm, halkın kendi yönetimi mücadele metodları, çalışma tarzı, siyasi mücadele, kitle çizgisi, ulusal sorun gibi konularda benzer ya da yakın şeyleri savunan devrimci ve sosyalist güçler ise kendi önlerine devrimci birlik yaratma görevini koymaya mecbur ve mahkum olduklarını artık görmelidirler.

Bu üç kategorinin dışında kalan grup ve eğilimlerin hem ideolojik hemde toplumsal-sınıfsal dayanakları bakımından grup olmalarının zemini yavaş yavaş kaybolmaktadır. Bu tür eğilim ve grupların kendilerini gözden geçirmeleri, yakınlık duydukları gelenekle birleşmek için büyük çaplı ideolojik ve örgütsel değişimler yaşamaları gerekmektedir. Bu çerçevedeki grupların yol ayrımında olduklarını görerek sorumlu davranmaları gerekmektedir.

Yanlış temelde birlik anteremanları, ya da boş tartışma toplantıları yapmak yerine yoğun bir ideolojik mücadeleye yönelerek her gelenek birleştirebileceği kesim ve güçleri bir araya getirmenin adımlarını atmalıdır.

Sol Saflardaki kaosa en anlamlı müdahale ancak böyle olabilecektir.

Solda yeni bir saflaşma ve bu bağlamda Devrimci Güçlerin Devrimci Gelenek etrafında birleşmesi Türkiye'deki sınıf Mücadelsi pratiği içerisinde şekillenecek ve anlam kazanacaktır. FKBDC,(şimdide Sol Birlik) örneklerinde olduğu gibi, yurtdışından Türkiye'ye Birlik ihraç etmek her bakımdan yanlıştır. Devrimcilerin bir kere daha böyle bir yanlışa düşmeleri söz konusu olamaz. Türkiye Solunun ülke içinde birlik yönünde geçireceği evrim ve yaşayacağı süreç yurtdışını da etkileyecektir şüphesiz. Yurtdışı; sahip olduğu imkanlarla Türkiye'de yaşanacak sürece destek olmalı; ideolojik mücadele ve teorik araştırma-tartışma-üretim olanaklarını iyi kullanarak Türkiye'deki çabalara katkıda bulunmalıdır.

Bu konularda adım atmak Türkiye Devrimi diye bir sorunu olan ve bu devrimin halk kitlelerinin birliği ve mücadelesi ile başarılacağına inan ve bu başarıya ulaşmada emekçi kitllerin öncü güçlerinin siyasi birliğinin temel bir öneme sahip olduğunu bilen Türkiye'deki ve Yurtdışındaki devrimcilere düşmektedir.

●●

Baştarafı 22. Sayfada

GÜNEY AFRİKA:

"PAC, Halk Demokrasisi İçin Mücadele Vermektedir„

yapmamakta direten ANC'den ayrıldık. Şharpwill katliamının yıldönümünde, tüm pratiğimizi, politikalarımızı, proğram ve örgütlenmemizi tekrar gözden geçirdik. PAC, bugün ülkede devrimci demokratik bir diktatörlük için, halk demokrasisi için mücadele vermektir. Bu amacına ulaşmak için de silahlı mücadeleyi, uzun sürecek olan bir halk savaşını örgütlemektedir.

"PAC, BUGÜN ÜLKEDE DEVRİMCİ DEMOKRATİK BİR DİKTATÖRLÜK İÇİN, HALK DEMOKRAİSİSİ İÇİN MÜCADELE VERMEKTEDİR"

Bu nedenle Azanian Halk Kurtuluş Ordusu'nu kurmuştur. Daha önce POUU adıyla bilinen Halk Ordusu'nun bugünkü kısa adı APLA'dır. Bilindiği gibi ANC ve PAC Şharpwille olayından sonra tüm faaliyetleri yasaklanmıştı. O günden bu güne silahlı direnişi esas alan bir mücadele yürütmekteyiz. Çoğunlukla halkımızın ırkçı rejime karşı haklı müdafaasını silahlı direniş etrafında örgütlemeye, bu arada ordunun, polisin önemli yerlerine baskınlar düzenleyerek moral ve güç kazanmaya, rejimi yıpratmaya, halkımızın gözünde "güçlü" görünen devletin kofluğunu göstermeye hizmet eden bir çok eylemler düzenliyor. Hemen her gün eylemli geçen Güney Afrika'daki mücadelede dünya bası-yayını bunlardan ancak darda kaldığında, işine gelen kısmını vermektedir.

PAC, Birleşmiş Milletler Genel Meclisi (UN), Bağlantısız Hareketler, Afrika Örgütler Birliği(OAU), Dünya Kiliseler Birliği, bir çok hümümetler ve politik partiler tarafından tanınmıştır.

Devrimci İşçi: *Bu sorularımızın dışında, sizlerin söylemek istediği bir şeyler var mı?*

C.Moleko: Önce şunu söylemek istiyoruz: Avustralya ziyaretimizde her milliyetten devrimci, demokratik insanların, örgüt ve kuruluşların sıcak dostluğuyla karşılaştık, mücadelemize dayanışmalarıyla gücümüze güç kattılar. Bir not da Türkiyeliler için düşünüz; Türkiyeli işçiler, devrimciler burada oldukça aktifler. Ülkelerinden binlerce kilometre uzakta da olsalar gerek ülkelerine gerekse diğer ülkelerdeki halkların mücadelesine karşı olan duyarlılıkları bizi oldukça heyacanlandırdı. Sydney şehrinde Türkiyeli işçilerin örgütü olan Sydney Türkiyeli İşçiler Birliğine bir saatliğine davetli olarak gitmemize rağmen orada ancak dört saati aşkın bir süre kaldıktan sonra ayrılabildik. Salon oldukça doluydu, insanlar dışardan, pencere camlarından, söylenenlerin çoğunu iyi işitemedikleri halde saatlerce dinleme zahmetine katlandılar ve dinleyicilerin hemen hemen yarısı da kadındı. Bu kadar sayıda Türkiyeli kadının toplantıyı izlemesi bizi sevindiren bir ekstra şeydi. Aynı ilgiyi Melbourne şehrinde Halk Evi ve ATİB'in beraberce düzenleyip bizi davet ettikleri toplantıda da gördük. Avustralya turumuz süresince bize buradaki işkerimiz konusunda doğrudan ve dolaylı destek olan, yardımlarını esirgemeyen tüm işçilere, örgüt ve devrimcilere Devrimci İşçi aracılığıyla teşekkür ederiz. Ayrıca haklı davamızın sesini bir kere daha Avustralya'dan Almanya'ya ileten Avustralya Devrimci İşçi'ye de...

DİRENİŞ DEVAM EDİYOR

- ALUTA CONTINUA

DEVRİMCİ İŞÇİ

*

Impressum:
V.i.S.d.P.: S. Soylu
c/o. Karolinen Str. 12
2000 Hamburg 6

*

Yazışma Adresi:
Devrimci İşçi
c/o. R. Öncan
Postfach 91 08 43
D- 3000 Hannover 91

*

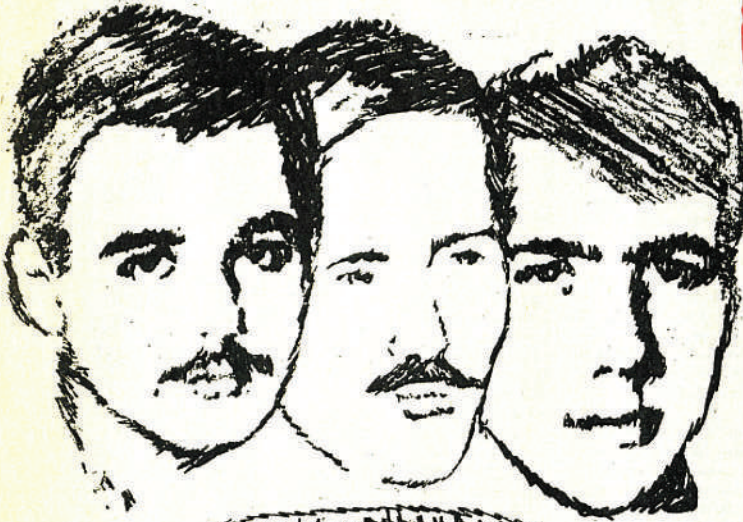
ÖDEMELER:
Stadtsparkasse Hannover
G. Kurban
Konto Nr.:253 07 096
BLZ: 250 501 80

*

Fransa	6.- ff
İsviçre	2.- sfr
Hollanda	2.50 hlf
Avusturya	15.- s.
Belçika	35.- bfr.
İsveç	5.- skr.
Danimarka	6.50 dkr.

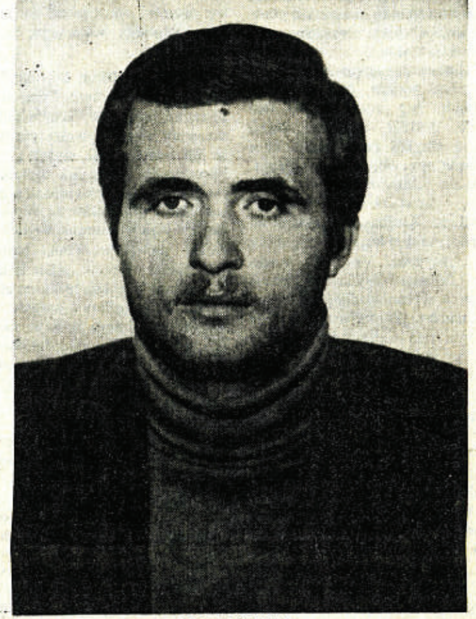
DEVRİMCİ İŞÇİ

ŞEHİTLERİMİZ KALBİMİZDE YAŞIYOR

SONER İLHAN
1955'de Ç anakkale'de doğdu. 1981'de İskenderun'da girdiği çatışmada şehit düştü.

KENAN AYDIN
1959'da Şavşat'ta doğdu. 20 Nisan 1981 günü Şavşat'ta çıkan çatışmada şehit düştü.

SELİM MARTİN
1959 yılında İzmir'de doğdu. 27 Mayıs 1981'de girdiği çatışmada yaralı olarak ele geçirildi. İşkenceyle öldürüldü.

ABDULLAH GÜLBUDAK
1946 yılında Fatsa'da doğdu. 15 Mayıs 1983 de Ankara Kapalı Cezaevin'de işkenceyle öldürüldü.

İSHAK ...
1930 yılında Ardanuç'ta doğdu. 19 Mayıs 1983'de işkenceyle öldürüldü.

KADİR AKSOY
20 Nisan 1984'de Ünye'de Cunta kuvvetleriyle girdiği çatışmada öldürüldü.

MEHMET ALİ SAĞIT
Mayıs 1984'de Denizli'de faşist cunta kuvvetleriyle çıkan çatışmada şehit düştü.

FİKRİ SÖNMEZ
1938 yılında Fatsa'da doğdu. 1980' de Fatsa'da yapılan 'Nokta Operasyonu'nda göz altına alındı ve çeşitli işkencelere maruz kaldı. 4 Mayıs 1985'de Amasya Askeri Cezaevinde öldürüldü.

HAYDAR ÖZTÜRK
29 Mayıs 1985'de Ankara Emniyet Müdürlüğünde işkence ile öldürüldü.

12 MART DÖNEMİ ŞEHİTLERİ UNUTULMAYACAK